

AMANDA QUICK

Počestné lži

Amanda Quick

Počestné lži

Přeložila:

Daniela Čermáková

Amanda Quick (Jayne Ann Krentz): Počestné lži
Vydání první

Copyright © 2007 by Jayne Ann Krentz

This edition published by arrangement with The Axelrod Agency

All rights reserved

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Izraelská 6, Praha 10, www.baronet.cz
v roce 2009 jako svou 1468. publikaci

Přeloženo z anglického originálu *White Lies*

vydaného nakladatelstvím The Berkley Publishing Group,
a division of Penguin Group (USA) Inc., New York v roce 2008

Český překlad © 2009 Daniela Čermáková

Přebal a vazba © 2009 Ricardo a Baronet

Ilustrace na přebalu © 2009 Martina Kysucká

Odpovědný redaktor Jiří Podzimek

Sazba a grafická úprava Ricardo, Přemyslovská 38, Praha 3.

Tisk a vazba: **FINIDR** s. r. o., Český Těšín

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané

Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-7384-244-4

BARONET

Praha 2009

Suzanne Simmonsové, již děkuji za výjimečné a věrné přátelství.

Říkala jsem to už dříve a říkám to stále: jsi nejen úžasná spisovatelka, ale jsi také jedna z mých sester, které jsem nikdy neměla.

Prolog

Před osmi měsíci...

Clare Lancasterová seděla v kavárně ve velkém knihkupectví ve Phoenixu v Arizoně a čekala na svou nevlastní sestru, se kterou se nikdy v životě nesetkala. Ze směsi očekávání, strachu, dychtivosti a nejistoty měla natolik sevřený žaludek, že nedokázala pozřít ani zelený čaj, který si objednala.

I kdyby neviděla fotografie a nečetla nic o Elizabeth Glazebrookové a její bohaté, vlivné rodině v arizonských novinách a zahradnických časopisech, poznala by svou sestru v okamžiku, kdy vstoupila do dveří.

Určitě to nebylo kvůli rodinné podobě, pomyslela si Clare. Při svých stošedesáti centimetrech byla zvyklá vzhlížet nejen k většině mužů, ale také k mnoha ženám. Uvědomovala si, že občas, stejně jako Napoleon, kompenzuje svou výšku jinými věcmi.

Její přátelé a ti, kteří ji měli rádi, jí říkali, že je trochu nedůtklivá. Ti, kteří jejími přáteli nebyli, ji nazývali jinak: složitá, tvrdohlavá, rozhodná a panovačná. Občas se ozvala slova jako „potvora“ a „mrcha“, většinou od mužů, poté co zjistili, že není zdaleka tak snadné dostat ji do postele, jak se domnívali.

Elizabeth reprezentovala její naprostý opak: vysoká, štíhlá, se záplavou medově hnědých vlasů po ramena, tu a tam zesvětlených pouštním sluníčkem, s nenápadným vylepšením v luxusním salonu. Její obličej měl pravidelné, patricijské rysy, které podtrhával elegantní profil.

Na Elizabeth však nejvíce vynikal její styl. Nevlastní sestra neměla jen dobrý vkus v oblékání, špercích a doplňcích, pomyslela si Clare. Věděla, jaké konkrétní barvy si oblékat, aby zvýraznila svůj přirozeně krásný vzhled, a měla neomylný cit pro doplňky.

Až do své nedávné svatby s Bradem McAllisterem byla Elizabeth jednou z nejúspěšnějších návrhárek interiérů na jihozápadě. V posledních několika měsících se ale situace dramaticky změnila. Kdysi prosperující podnik se zhroutil.

Elizabeth ve dveřích kavárny krátce zaváhala a pátrala mezi kavárenskými hosty. Clare se chystala zvednout ruku, aby upoutala její pozornost. Nebyl žádný důvod, proč by ji měla Elizabeth poznat. Její práci přece nepopisovaly nablýskané, luxusní časopisy a fotky z její svatby neotiskli na společenských stránkách v novinách. Navíc se ani nikdy nevdávala. To sem ale nepatřilo.

K jejímu překvapení přestala Elizabeth pátrat po místnosti v okamžiku, kdy si všimla Clare sedící v rohu. Procházela k ní bludištěm stolů.

Má sestra, pomyslela si Clare. Poznala mě, stejně jako bych ji poznala já, i kdybych nikdy neviděla její fotografie.

Když přistoupila blíž, zahlédla Clare stěží skrývaný strach zrcadlící se v Elizabethiných ořechově hnědých očích.

„Díky bohu, že jsi přišla,“ zašeptala Elizabeth. Překrásně ušitá kabelka z kůže se trochu roztrásla v jejích pevně sevřených prstech.

Clařina úzkost a nejistota v mžiku zmizely. Vyskočila na nohy a objala Elizabeth, jako by se znaly po celý svůj život.

„Všechno je v pořádku,“ vydechla. „Všechno už bude v pořádku.“

„Ne, nebude,“ zašeptala Elizabeth. Slzy její slova rozmazaly. „Chce mě zabít. Nikdo mi nevěří. Všichni si myslí, že jsem se zbláznila. Říkají, že mám dokonalého muže.“

„Já ti věřím,“ ujistila ji Clare.

1

Jake Salter stál v přítmí na vzdáleném konci dlouhé verandy, všechny své smysly – normální i paranormální – upřeně do pouštní noci, když ucítil, že mu vlasy vstávají na hlavě. Bylo to první varování, které dostal. Něco se chystá ohrozit celou jeho pečlivě naplánovanou strategii.

Snažil se znepokojivý pocit ignorovat, ale lovec v něm by situaci vyřešil jinak.

Zlověstný indikátor pohromy se zformoval do tvaru malého, nepopsatelného vozidla zabočujícího na přeplněnou příjezdovou cestu obrovského domu Glazebrookových.

Po této cestě přichází něco zlého. Nebo něco velmi, velmi zajímavého. Ze zkušenosti věděl, že se tyto dvě charakteristiky často úzce prostupují.

„Zdá se, že máme pozdní návštěvu,“ řekla Myra Glazebrooková. „Nedovedu si představit, kdo to může být. Jsem si jistá, že všichni pozvaní už dorazili, nebo se omluvili.“

Jake sledoval, jak se malý vůz plazí pomalu vpřed. Řidič hledal místo na zaparkování mezi řadami drahých sedanů, těžkých SUV a limuzín, které stály rozházené na cestě. *Jako králík přibližující se k pouštní oáze, která už přilákala spoustu horských lvů.*

Hodně štěstí, pomyslel si Jake.

Na rozlehlém kruhovém nádvoří před obrovským domem už nebylo žádné místo. U Glazebrookových se dnes konal večírek. Archer a Myra Glazebrookovi pořádali svou každoroční červencovou koktejlovou slavnost Pouštní krysy. Dnes večer tu byli všichni, kteří patřili do bohaté komunity arizonského Stone Canyonu a kteří neutekli před krutým letním vedrem do chladnějších krajů.

„Musí to být někdo z personálu,“ přemýšlela Myra. Sledovala vozidlo s rostoucím podrážděním.

Malé auto objelo nádvoří, aniž by narazilo na volné místo. Nezdoně se pustilo do druhého kola.

Myra stiskla čelisti. „Zaměstnanci mají parkovat vzadu za domem. Nesmějí zabírat místa vepředu. Ta jsou jen pro hosty.“

„Tehle člen personálu o tom zřejmě neslyšel,“ pronesl Jake.

Vůz se znovu řítíl k nim, přední světla se odrážela od lesklých nárazníků větších vozů. Jake si byl jistý, že se řidič nevzdá.

„Dříve nebo později mu dojde, že už tu není žádné místo,“ prohlásila Myra. „Bude muset objet dům a zaparkovat vzadu.“

Na to nesázej, pomyslel si Jake. Způsob, jakým řidič hledal volné místo na zaparkování, působil jaksi odhodlaně.

Vůz najednou vzdorovitě zastavil přímo za elegantním stříbrošedým BMW.

Ze všech aut, která stála dnes v noci venku, sis vybral právě tohle, abys ho zablokoval, pomyslel si Jake. *Jaká byla pravděpodobnost?*

Jedna jeho část, ta, kterou skrýval před světem – ta ne úplně normální část – stále přijímala impulsy, takže byl zavalen parasmyslovými vjemy, které se mísily s informacemi, které mu poskytovaly jeho normální smysly. Informace k němu přicházely spektrem energie a vlnových délek, které se rozprostíraly do paranormálních pásem. Uvědomoval si divoké, omamné vůně a tiché zvuky pouštní noci způsobem, který by mu byl odepřen, kdyby uzavřel parasmyslovou část sebe sama. Jeho lovecká intuice pracovala na plné obrátky.

„Takto jistě nemůže parkovat,“ ozvala se Myra ostře. Shlížela z verandy dolů. „Kde je hlídač, který byl najat, aby dnes večer pracoval na parkovišti?“

„Před pár minutami jsem ho viděl jít dozadu,“ odpověděl Jake. „Nejspíš si dal krátkou přestávku. Můžu to vyřídit sám.“

Ach, ano. Chci to vyřídit sám.

„Ne, to je v pořádku, raději to zařídím sama,“ odmítla Myra. „Může to přece jen být někdo, kdo náhodně vypadl ze seznamu hostů. Někdy se to stává. Omluv mě, Jakeu.“

Myra zamířila energicky ke vchodu na verandu, její elegantní sandály na vysokém podpatku klapaly o dlaždičky.

Jake zavětril svými dychtivými smysly. *Snaž se tu chovat normálně.* Většinu času se mu to dařilo docela dobře. Už před dlouhou dobou se naučil, že lidé, obzvláště ti, kteří oplývali určitými parapsychologickými schopnostmi a přesně věděli, co je zač, znervózňeli, když své smysly používal. Ostatní, což zahrnovalo většinu populace – z nichž většina by nikdy nepřiznala, že věří na paranormální jevy – se cítili jednoduše nesví z důvodů, které nedovedli vysvětlit. Přemýšlel, do jaké skupiny bude patřit nový příchozí.

Opřel se o zábradlí a nepřítomně kroužil se skleničkou whisky, které se za celý večer ani nedotkl. Dnes v noci sem nepřišel proto, aby odpočíval a užíval si pohoštění. Byl zde, aby sbíral informace všemi svými smysly. Později půjde na lov.

Dveře vozu se energicky otevřely. Zpoza volantu vstala něčí postava. Nový příchozí byla žena. Nebyla oblečená v uniformě, kterou nosili ostatní členové personálu. Místo toho na sobě měla strohý černý kostým. Oblečení doplňovaly lodičky a příliš velká kabelka přes rameno.

Určitě nepochází odsud, pomyslel si Jake. Byl červenec, léto v Arizoně. Všichni se v této části roku oblékali podle obvyklé módy.

Pomaloučku se plížil verandou. Když došel až k temnému stínu po jedné straně kamenného pilíře, který podpíral přesahující střechu, zastavil se. Opřel se jedním ramenem o pilíř a čekal, jak se věci vyvinou.

Lodičky nové příchozí se rázně odrážely od kamenů dlažby na cestě. Odhodlaně kráčela k hlavnímu vchodu, kde ji očekávala Myra. Jake viděl, že ponurý černý kostým je trochu malý. Výrazné poprsí, úzký pas a boky, které, chtěl-li být někdo technický, byly příliš bohatých proporcí, aby ladily se zbytkem drobné postavy. On však s jejími křivkami neměl žádné potíže, ani technické, ani jiné. Dokonale mu seděly.

Byla to žena, po které jste se museli ohlédnout, i když jste věděli, že není klasicky krásná. Nebo se po ní minimálně ohlédl on. *Ohlédl jsem se po ní dvakrát*, opravil se. Velké, bystré oči, pyšný nosík a odhodlaná brada působily neodolatelným, nekonvenčním dojmem. Světla verandy se zaleskla na jejích třpytivých tmavých vlasech, které měla vzadu na hlavě stažené do elegantního uzlu.

Nebyl to ale její vzhled, který zaujal jeho plnou pozornost napříč všemi jeho smysly. Měla v sobě něco jiného, něco co nezáviselo na fyzické přitažlivosti. Ano, způsob, jakým se nesla, postavení jejích ramen a sklon hlavy. Držení těla. A mnohem víc. Byla by chyba tuto ženu podceňovat.

Automaticky shromažďoval a analyzoval informace, které mu jeho smysly posílaly, přesně jako to dělal vždy, když byl na lovu.

Ona ale nebyla lovná zvíř, nýbrž něco mnohem zajímavějšího. Podněcovala. Takovouhle ženu jste nemohli dostat jen tak do postele. Rozhodovala by se podle kritérií, která si sama stanovila. Museli by se utkat, vyjednávat, možná i bojovat.

Krev se mu rozproudila v žilách.

Myra vkročila ženě do cesty. Upustila od své role laskavé hostitelky. Nepotřeboval paranormální smysly, aby v ní ucítil vibrující napětí a ostražitost. První Myřina slova prozradila, jaký střet právě sleduje.

„Co tu děláš, Clare?“ zeptala se Myra.

A sakra. Jake v duchu procházel materiály, které dostal, než byl přede dvěma týdny poslán do Stone Canyonu. Nepochyboval. Správný věk, správné pohlaví, správná dávka Myřina nepřátelství.

Tohle byla Clare Lancasterová, Archerova druhá dcera, počatá během krátkého milostného vzplanutí. Analytici pravděpodobnosti, najatí firmou Jones a spol., parapsychologickou vyšetřovací agenturou, která si ho na tuto práci najala, odhadovali, že pravděpodobnost, že se tu objeví, zatímco tu pracuje v utajení, je méně než deset procent. Což jenom dokazovalo, že pokud máte parapsychologické nadání na pravděpodobnostní teorii, neznamená to vůbec nic, když máte předpovědět chování ženy. Jednoduchý, starodávný odhad by přinesl lepší výsledky.

Věděl, že by si měl dělat starosti. Clařina přítomnost nevěstila nic dobrého. Pokud zvěsti o ní říkaly pravdu, ona jako jediná osoba v okolí mohla odhalit jeho pravou tvář.

Podle informací z Jones a spol. se Clare nacházela na desátém stupni Jonesovy stupnice. Stupeň jedenáct neexistoval, alespoň ne oficiálně.

Jonesova stupnice vznikla koncem devatenáctého století. Vyvinula ji Společnost arkány, organizace věnující se parapsychologickému a paranormálnímu výzkumu. V tehdejší viktoriánské době brali lidé paranormální jevy vážně. Tehdy kvetly různé seance, naslouchalo se médiům a sledovaly se ukázky parapsychologických schopností.

Velká většina lidí z těchto sfér samozřejmě patřila k šarlatánům a podvodníkům. Ale Společnost arkány už v té době existovala dvě stě let a její členové znali skutečnou pravdu. Někteří lidé měli paranormální schopnosti. Cílem Společnosti bylo takové jedince najít a studovat. Během let získali mnoho členů s různými parapsychologickými nadáními. Ti, kteří se ke Společnosti přidali, prošli různými testy, a přivedli na přezkoušení i své potomky.

Jonesova stupnice měla měřit sílu parapsychologické energie. Byla neustále zdokonalována a rozvinula se, když moderní odborníci ze Společnosti vyvinuli nové metody a techniky.

Avšak nejen vědomí, že má Clare silné schopnosti, v Jakeovi rozeznělo výstražný alarm. Podle materiálů byl její talent výjimečný, vzácný, velmi neobvyklý. Síla čisté lidské parapsychologické energie se dnes už dala docela snadno změřit, nebo alespoň v rámci určitých hranic. Identifikovat však přesnou povahu talentu bylo často mnohem komplikovanější.

Ve velké většině případů spadaly parapsychologické schopnosti do oblasti intuice. Lidé, obdaření změřitelnou silou paranormálního talentu, byli často dobří hráči karet. Během hry měli štěstí a prosluli svými spolehlivými předtuchami.

Existovali ale jisté výjimky. Členové Společnosti je obvykle nazývali „exotiky“. A nemysleli to jako kompliment.

Clare Lancasterová byla exotická. Měla nadpřirozenou schopnost vnímání jedinečného druhu paranormální energie, již vydávali ti, kdo se pokoušeli kličkovat nebo podvádět.

Jinými slovy, Clare byla lidský detektor lži.

„Zdravím, Myro,“ pronesla Clare. „Z tvého výrazu usuzuji, že jsi mě nečekala. Toho jsem se bála. Mohu jen říct, že jsem z toho měla špatný pocit už od začátku. Omlouvám se za vyrušení.“

Nezní to moc omluvně, pomyslel si Jake. Zněla jako žena, která očekávala, že se bude muset obhajovat. Žena, která tak činila v minulosti již několikrát a která byla připravená učinit to znovu. Malý, rozčepýřený pouliční rváč ve staromódních lodičkách a pomačkaném kostýmu. Trochu ho překvapilo, že neměla na čele vytetováno „Nedovolujte si na mě“.

„Elizabeth tě dnes večer pozvala?“ otázala se Myra. „Ne. Dostala jsem mail od Archera. Psal, že je to důležité.“

Tak tohle je zvláštní, pomyslel si Jake. Archer se o své dceři vůbec nezmiňoval, neobtěžoval se kohokoli varovat, že se možná nečekaně objeví.

Clare zcela nečekaně otočila hlavu a podívala se přímo do šera, v němž se skrýval. Jeho smysly projel šok. Něco ji upozornilo na jeho přítomnost. Neměl v úmyslu, aby se tak stalo. Uměl splynout s pozadím. Dokázal se schovat jako lovcí predátor. Ostatně se instinktivně posledních pár minut tímto způsobem choval.

Kromě malé hrstky lidí, disponující stejně exotickými schopnostmi jako on – jiní lovci – bylo jen málo takových, kteří by zaznamenali jeho úkryt ve stínu. Clařina intuitivní vnímavost působila zvlášť mocně, vzala-li se v úvahu vysoce elektrizující energie vibrující ve

vzduchu mezi ní a Myrou. Pokud nic jiného, mělo by ji napětí mezi nimi rušit.

Ano, tohle bude obtížné. Už nemohu čekat.

„Nejsem si vědoma, že by nám strážní u brány volali,“ prohlásila Myra škrobeně.

Clare se obrátila zpátky na ni. „Nedělej si starosti, nedošlo k žádnému narušení bezpečnosti. Strážný mě oznámil, než mě pustil branou. Někdo tady v domě mě nechal jít.“

„Aha.“ Myra zněla netypicky rozpačitě. „Nechápu, proč mi Archer neoznámil, že tě pozval.“

„To by sis měla vyříkat s ním,“ odvětila Clare. „Podívej, nebyl to můj nápad urazit tak dlouhou cestu na koktejlovou párty. Jsem tady, protože Archer tvrdil, že je to důležité. To je vše, co vím.“

„Půjdu ho najít,“ prohlásila Myra. Otočila se, rychle přešla verandu a zmizela otevřenými francouzskými dveřmi.

Clare se ani nepohnula, aby ji následovala. Místo toho znovu přesunula svou pozornost na Jakea.

„Nesetkali jsme se už?“ zeptala se s chladnou zdvořilostí, která jasně naznačovala, že ví, že tomu tak není.

„Ne,“ zavrtěl Jake hlavou. Pomalu vyšel ze stínu. „Ale mám pocit, že se poznáme velmi dobře. Jmenuji se Jake Salter.“

2

Lže, pomyslela si Clare. Nebo něco na ten způsob. Měla být připravená. Vždycky byla na lež připravená. Tohle ale nebyla čistá, naprostá lež. Bylo to nepatrné, jemné zmátnutí zabalené do pravdy, ten druh lži, který by mohl použít kouzelník: *Nyní minci vidíte, nyní už ji nevidíte. Ale mince tu stále je. Mohu ji jen nechat zmizet.* Byl Jake Salter, ale zároveň jím nebyl. Ať už byl kýmkoli, rozhodně disponoval mocným talentem. Silné, i když matoucí pulzování energie doprovázející poloviční pravdu jí drásalo smysly. Pro odhalování lži si vyvinula vlastní soukromý kódovací systém. Spektrum přecházelo z ostré ultrafialové energie, která doprovázela nejnebezpečnější lži, do bledého, chladného, psychotronického odstínu stříbřitě bílé, neškodné lži.

Lež Jake Saltera ale vytvářela energii napříč celým spektrem. Žhavá a chladná. Intuitivně cítila, že Jake může být nesmírně nebezpečný, avšak nebyl, alespoň ne v tomto okamžiku.

Pocítila nával vzrušení, který ji vybudil a znervózňel. Její paranormální smysly divoce vzplanuly a dezorientovaly ji fyzicky i duševně. Puls jí začal náhle divoce tepat. Nemohla popadnout dech.

Byla na tyto pocity zvyklá. Žila se svými vzácnými schopnostmi od té doby, co se u ní už v raném věku projevíly. Nebesa ví, že cvičila dlouho a poctivě, aby se naučila ovládat své parapsychologické a paranormální reakce. Naneštěstí však byly její neobvyklé smysly propojené s primitivním, pradávným pudem sebezáchovy. Parapsycholog ze Společnosti arkány, který jí pomáhal vypořádat se s jejím jedinečným typem energie, jí vysvětlil, že parapsychologický talent, který spouští tyto základní tělesné instinkty, lze jen výjimečně a velmi obtížně ovládat.

Když prováděla svůj vlastní průzkum genealogických záznamů Společnosti arkány a hledala příklady lidí, jako byla ona sama, narazila na dvě znepokojivé skutečnosti. Z první vyplývalo, že i když se lidské detektory lži občas mezi členy Společnosti objevovaly, většina dosahovala stupně pět nebo méně. Stupeň deset vykazovali neobyčejně zřídka.

Znepokojivá skutečnost číslo dvě vysvětlovala, že ta hrstka psychotroniku stupně deset v historických záznamech nedopadla nejlépe, protože se nikdy nenaučili svůj talent ovládat. Často skončili v blázcinci nebo brali prášky, aby zmírnili účinky neustávající záplavy lží, které je sužovaly den po dni, rok po roce. Někteří dokonce spáchali sebevraždu.

Pravda byla, že lhali všichni. Když jste byli detektorem lži na desátém stupni, museli jste si na to buď zvyknout, nebo se zbláznit.

Jestli jsem se něco naučila, pomyslela si Clare, pak sebeovládání.

Napnula své smysly – všechny – spolu se svou vůlí a upravila svou duševní ochranu.

„Já jsem Clare Lancasterová,“ prohlásila. Byla pyšná, že její hlas zněl vyrovnaně a zdvořile, jako kdyby se nenacházela pod útočící palbou paniky.

„Rád vás poznávám, Clare,“ řekl Jake.

Dobře, teď tedy nelhal. Opravdu ho těšilo, že ji poznal. Vlastně víc než těšilo. Nepotřebovala své paranormální smysly, aby v jeho slovech poznala mužské očekávání. Starodávná ženská intuice posloužila stejně dobře. Znovu se otřásla.

Vyročil k ní, ne *plížil se* k ní, v ruce zpola plnou skleničku. Měla dojem, že zapracovává její přítomnost do nějakých svých soukromých kalkulací. To bylo v pořádku. Dělal na oplátku to samé.

„Jste rodinný přítel, pane Saltere?“ zeptala se.

„Říkejte mi Jakeu. Jsem obchodní poradce. Archer mě najal, abych mu pomohl s novým penzijním plánem Glazebrooku.“

Další lež zabalená do pravdy. Páni. Tenhle muž byl pekelně dobrý. A pekelně zajímavý.

Přesunul se do světla lampy z tepaného kovu na verandě a tím jí poprvé dovolil, aby si ho dobře prohlédla. Měla pocit, že se tak nestalo náhodou. Chtěl, aby ho dobře viděla. Věděla proč. Dokonce i jeho oblečení bylo totiž vybráno tak, aby mátl.

Přemýšlela, jestli doopravdy věří, že brýle s černými obroučkami, na míru šitá košile s knoflíčky a formální kalhoty, které měl na sobě, představují dostatečné přestrojení. Ani konzervativní sestřih jeho uhlově černých vlasů neúčinkoval.

Nic nemohlo zamaskovat ostrážitou inteligenci v jeho tmavých očích nebo zakrýt jemnou auru pečlivě ovládané energie, která z něho vyzařovala. Byl jako nelítostné ostří a tajuplné stíny. Vsadila

by celou svou skromnou částku, která jí zbývala na bankovním účtu, že, stejně jako u všech pořádných ledovců, ta opravdu nebezpečná část Jakea Saltera se skrývala pod hladinou.

Nemuseli jste být psychotronikem, abyste zjistili, že tohoto člověka byste nechtěli pozdě v noci potkat v tmavé uličce. Pokud by vám ovšem nenabídl výstřední sex.

Při poslední myšlence zadržela dech. Odkud přišla? Rozhodně neměla v oblibě výstřední sex. Vlastně ji nebavil žádný sex v jakékoli podobě. Sex souvisel s rozchody, zranitelností a podstupováním rizika s někým, komu jste věřili. Když jste byli lidský detektor lži, měli jste dost starostí s důvěrou. Když se s nějakým mužem vyspala, musela si být jistá, že má vše pod kontrolou.

Jedna z nejlepších věcí na Gregu Washburnovi byla skutečnost, že mu nevadilo nechat jí kontrolu nad fyzickou stránkou jejich vztahu, stejně jako mohla ovládat všechny další aspekty. Měli vlastně skoro dokonalé zasnoubení. S Gregem se nikdy o ničem nehádali až do doby, než jí dal kopačky.

„Jdete trochu pozdě,“ poznamenal Jake.

„Můj let ze San Franciska měl zpoždění,“ odpověděla.

„Clare.“

Clare se odpoutala od Jakea Saltera a usmála se na svou nevlastní sestru. „Ahoj, Liz.“

„Zrovna jsem potkala mamku.“ Elizabeth k ní kráčela se svou atraktivní tváří zářící potěšením. „Říkala mi, že jsi tu. Nevěděla jsem, že dneska večer přijedeš do Arizony.“ Objala Clare. „Pro všechno svaté, proč jsi mi to neřekla?“

„Promiň,“ objala ji Clare. „Myslela jsem, že víš, že jsem dostala pozvání.“

„Tatínek mě chtěl asi překvapit. Víš, jaký je.“

Ani ne, pomyslela si Clare, ale raději mlčela. Muže, který byl jejím biologickým otcem, potkala poprvé teprve před pár měsíci. Okolnosti nebyly ideální. Pravda byla, že o Archem Glazebrookovi toho věděla jen málo, kromě faktu, že v arizonských obchodních kruzích proslul jako legenda.

„Moc ráda tě vidím,“ prohlásila Elizabeth.

Clare si dovolila trochu vydechnout. Se sestrou po boku byla alespoň na pevné půdě.

„Vypadáš fantasticky,“ prohlédla si Elizabethinu elegantní bílou róbu. „Krásné šaty.“

„Děkuji.“ Elizabeth jí oplátila pohled. „Ty vypadáš –“

„Neříkej to. Ty víš, že poznám, když lžeš.“

Elizabeth se zasmála. „Vypadáš, jako bys byla půl dne na cestě.“

„To je čistá pravda,“ uznala Clare.

Usmála se. Bylo krásné vidět svou sestru šťastnou a veselou. Před osmi měsíci byla Elizabeth na pokraji nervového zhroucení. Nynější změna vypadala jako malý zázrak. Nebylo pochyb, že jí vdovský stav svědčil.

Elizabeth, stejně jako její matka, byly registrovanými členy Společnosti arkány. Myra byla na druhém stupni Jonesovy stupnice, což znamenalo, přibližně řečeno, že oplývala lehce nadprůměrnou intuicí. Kdyby nebyla potomkem dlouhé řady členů Společnosti arkány a nebyla testována, prošla by životem, aniž by si uvědomovala parapsychologickou stránku své povahy. Záblesků porozumění by si příliš nevšímala, jako to ostatně dělalo mnoho lidí.

Elizabethin talent byl pátého stupně a spočíval v silném vnímání barev, optické rovnováhy, proporcí a harmonie. Její paranormální schopnosti představovaly jeden z důvodů, proč si vedla tak úspěšně jako návrhářka interiérů.

„Tady jsi, Clare,“ Archer Glazebrook zaburácel z otevřených dveří. „Proč ti to, sakra, trvalo tak dlouho?“

„Můj let se zpozdl,“ řekla Clare.

Hlas měla dokonale neutrální, jako ostatně vždy, když se ocitla v blízkosti legendárního Archera Glazebrooka. Od jejich prvního setkání s ním příliš času nestrávila. Ještě nevěděla jistě, co si o něm má myslet.

Archer by mohl hrát v nějakém staromódním westernu postavu stárnoucího, životem protřelého pistolníka. Bylo mu šedesát jedna, měl drsné, sluncem poznamenané rysy a bystré, oříškově hnědé oči. Vzhled byl v případě Archera vším, jen ne iluzí. Narodil se a vyrostl na arizonském ranči poblíž hranic a na jihozápadě strávil většinu života.

Zemi už však nebrázdil na koni. Místo toho ji kupoval a prodával. A vylepšoval ji. Ve všem, co dělal, byl natolik úspěšný, že mohl přeplatit každého ve Státech.

Jednoho dne předá své impérium svému synovi, Mattovi, aby ho řídil. Teď mu ale ještě velel sám. Clare věděla, že tohle léto řídí třicetiletý Matt práce v San Diegu.

Clare se jednou zeptala své matky, co na Archeru Glazebrookovi viděla, že s ním strávila jednu jedinou noc. *Moc je neuvěřitelné afrodisiakum*, vysvětlila jí Gwen Lancasterová jednoduše.

Nebylo pochyb, že Archer třímal v rukou obrovskou moc, nejen díky svému obchodnímu impériu, ale také v paranormální rovině. Vlastně se všechno pojilo se vším. Pocházel z dlouhé linie členů Společnosti arkány. Jeho zvláštní parapsychologická schopnost mu dovozovala vytvářet jedinečné strategie. Spousta psychotroniku se stejným talentem našla uplatnění v armádě nebo v politice. Své schopnosti a smysly uplatnil i v obchodování a výsledky působily velkolepě.

Při pohledu na něj, obklopeného dvěma členy legitimní rodiny, Clare pocítila, jak se v ní vzedmula vlna staré, rodinné nostalgie. Potlačila ji se stejnou nemilosrdnou vůlí, kterou používala na ovládání parapsychologické stránky své povahy. Od doby, co se dozvěděla, že má otce, který ani neví, že existuje, si neustále opakovala svou osobní mantru. *Seber se. Nejsi jediná osoba na světě, kterou vychoval jen jeden rodič. Dítěti se můžou stát mnohem horší věci a Bůh ví, že se dějou. Neustále.*

Měla štěstí. Měla milující matku a oddanou praradnu. Bylo to zatraceně víc, než měli jiní lidé.

„Pojď dovnitř a dej si něco k jídlu,“ nařídil Archer. Začal se otáčet zpět ke dveřím, s úmyslem vrátit se znovu ke svým povinnostem hostitele.

„Nemůžu tu zůstat dlouho,“ řekla Clare rychle.

Archer se zastavil a pohlédl na ni. Stejně jako všichni ostatní, včetně Jakea Saltera. Dobře, plácla trochu hloupost, když si uvědomíme, že zrovna přiletěla až ze San Franciska.

Elizabeth se vyděšeně zamračila. „Proboha, nechceš se přece vrátit dnes v noci zpátky do San Franciska? Zrovna jsi přijela.“

„Ne, dnes v noci zpátky nepoletím. Mám v úmyslu vrátit se pozítří.“

„Na to zapomeň,“ zavrčel Archer. „Musíme si promluvit. Budeš tu muset zůstat déle.“

„Mám doma něco na práci,“ začala Clare zpoza sevřených zubů.

Jake se najednou objevil vedle ní, vzal ji za loket a táhl k otevřeným francouzským dveřím.

„Možná byste se měla po letu a dlouhé cestě z letiště trochu najíst,“ řekl.

Znělo to jako příkaz, ne jako návrh. Její první pohnutkou, jako ostatně za takových okolností vždy, bylo vzepít se. Její úmysl zesílil, když si uvědomila, že se všem, včetně Archerà, ulevilo, že se o ni Jake postaral.

Jake musel vycítit její rostoucí nesouhlas. Vrhł na ni mírně pobavený úsměv a zvedl obočí. Tiše se jí tak ptal, jestli chce opravdu ztropit scénu kvůli takové trivialitě, jakou je odvedení ke stolu s předkrmy.

Sakra. Nejedla od oběda, kdy do sebe hodila malý jogurt.

„Dobře,“ řekla.

„Kde zůstaneš na noc?“ zeptala se Elizabeth. „V jednom z hotelů na letišti,“ odpověděla Clare. Elizabeth se vyděla.

„Zpátky na letiště je to hodina cesty,“ namítla. „Já vím,“ odvětila Clare.

„Zůstaneš tady,“ prohlásil Archer rozhodně. „Máme spoustu místa.“

Myřina ústa se otevřela, ale pak námitku spolkla. Clare jí přišlo líto. Objevení manželovy dlouho ztracené dcery, produktu jeho aférky na jednu noc s jinou ženou, u dveří o třicet dva let později muselo patřit mezi deset nejhorších nočních můr každé manželky.

„Díky, ale radši bych spala v hotelu. Už jsem se tam ubytovala a nechala v pokoji svůj kufřík.“

„Kdybych se zrovna neodstěhovala ze svého bytu,“ zalitovala Elizabeth, „mohla jsi zůstat u mě. Ale jak jsem ti říkala minulý týden do telefonu, bydlím teď u našich, dokud neuzavřu smlouvu na nový byt.“

„To je v pořádku,“ ujistila ji Clare. „Hotel mi nevadí. Opravdu.“

Archerovy čelisti se zlověstně prodloužily, ale Jake už odtáhl Clare skoro ke dveřím.

„Má spoustu času, aby se rozhodla, co chce dělat,“ vedl ji otevřenými dveřmi. „Nechte mě ji nejdřív nakrmit.“

Všechny hlavy v přeplněném pokoji se k nim otočily, když ji Jake dovedl dovnitř. V další vteřině už se všichni dívali jinam. Hluk rychle obnovené konverzace a falešný smích stoupaly a naplnily rozlehlý prostor.

Clare očekávala nepříjemnou reakci, stejně ji však zasáhla vlna duševního šoku. Musela si připomenout, že nesmí zapomenout dýchat. Jake stiskl její ruku pevněji, ale nic neřekl.

Vedl ji ke kůži pokrytému baru na jednom konci dlouhého, rozlehlého pokoje, očividně lhostejný ke kradmým a zvědavým pohledům.

„Nejdřív si dáme něco k pití,“ řekl. „Jestli jste strávila ve slunečném údolí v téhle části roku déle jak pět minut, potřebujete vodu.“

„Mám trochu žízeň,“ přiznala.

Zastavil se u baru a pohlédl na obsluhu. „Perlivou vodu a skleničku chardonnay pro slečnu Lancasterovou, prosím.“

„Vino si nedám. Nezůstanu tu dlouho a musím pak odjet zpátky na letiště.“

Jake pokývl souhlasně hlavou. „V tom případě jenom vodu.“

Muž na druhé straně baru přikývl, zručně naplnil skleničku vodou s bublinkami a podal ji Clare. „Díky,“ řekla.

„Teď podnikneme chirurgický útok na bufet,“ řekl Jake.

Doprovodil ji k rustikálnímu, dřevěnému stolu, který vypadal, jako by pocházel z devatenáctého století, když ještě Mexičané ovládali velkou část toho, co bylo nyní Arizonou. Věděla, že stůl je nejspíš originální starožitnost. Myra měla výborný vkus a mohla si dovolit to nejlepší.

Stůl zkrášlovalo barevné, ručně malované keramické nádobí, které znázorňovalo různé jihozápadní motivy. Obrovská, stupňovitá ledová socha s vyřezanými mísami nabízela různé chlazené předkrmy. Na druhé straně dlouhého stolu stála řada stříbrných ohřívaných mís. Z podnosů se vznášela pára.

Clare to všechno připomnělo, že je hladová.

„Měl jste pravdu,“ řekla Jakeovi. „Musím něco sníst.“

„Doporučil bych ty maličké kukuřičné tortilly.“ Podal jí pepřově červený talíř. „I když náplň může být pro někoho ze San Franciska trochu moc pálivá.“

„O lidech ze San Franciska toho očividně moc nevíte.“ Naskládala si na talíř několik tenkých tacos a přesunula se k chlazeným garnátům a salse.

Elizabeth se zjevila v okamžiku, kdy se Clare podařilo ukořistit ubrousek a vidličku.

„Všechno je v pořádku?“ zeptala se. Zdálo se, že se jí ulevilo, když uviděla směs jídla na Clařině talíři. „Ach, to je dobře. Vzala sis něco k jídlu.“

„Jak víš, je to jedna z věcí, která mi jde dobře,“ řekla Clare. „Nedělej si o mě starosti, Liz. Je mi fajn. Vrať se zpátky ke svým hostům.“

„Přála bych si, aby nám tatínek řekl, že přijedeš. Podnikly bychom další opatření.“ Elizabeth se rozhlédla znepokojeně okolo. „Jistě to tu pro tebe musí být nepříjemné.“

„Je mi dobře. Jdi se bavit. Nedělej si starosti, když už jsem teď tady, nehodlám zmizet z města, aniž bych s tebou chvíli nepobyla.“

Jake pohlédl na Elizabeth. „Dám na ni pozor.“

Elizabeth zřetelně cítila v jeho tvrzení sílu a ujistění.

„No, v tom případě si půjdu radši povídat s ostatními,“ řekla Elizabeth. „Pokud to neudělám, bude se mamka zlobit. Díky, Jakeu.“ Srdečně se na Clare usmála. „Promluvíme si později.“

„To se vsaď,“ ujistila ji Clare.

Elizabeth zmizela zpátky v davu.

Jake pokoj rychle prohlédl. „Navrhuju, abychom šli ven. Je tu trochu přeplněno.“

„Souhlasím.“

Ukusovala mini tacos. Cítila se mnohem lépe a nechala se vést ke dveřím na vzdálené straně pokoje a na další dlouhou verandu. Tahle se rozkládala před elegantně zkrouceným bazénem. Světla pod hladinou zbarvovala vodu do zvláštního tyrkysového odstínu.

Opustili verandu, přešli přes nádvoří a posadili se ke kulatému stolečku s vyhlídkou na bazén.

„Hezká noc,“ prohlásila Clare s plnou pusou tacos.

„Teplota se dneska vyšplhala ke čtyřicítce. A zítra bude zřejmě ještě tepleji.“

„Ano, vždyť je léto a jsme v Arizoně.“ Usrkla perlivé vody a odložila skleničku. „Netušíte, o čem se mnou chce Archer mluvit?“

„Ne. Ani jsem nevěděl, že jste byla pozvaná na večírek.“

Říká pravdu, uvědomila si. To byla zajímavá změna.

„Měla jsem pocit, že jste byl překvapen,“ řekla. *A ty nemáš překvapení rád*, pomyslela si. „Jste zvyklý být vždy tři kroky napřed, je to tak?“

„Tentokrát se mi to očividně nepovedlo.“

Spokojeně se usmála. „Neobviňujte se. Všichni vypadali stejně překvapeně, že mě vidí. Tentokrát to vypadá, že Archer tajil své karty až do posledního okamžiku.“ Odmlčela se a chvíli přemýšlela. „Přiznávám, že jsem tedy trochu zvědavá.“

„To proto jste sem přišla? Protože jste zvědavá?“

„Nikoliv. Jsem tu, protože na tom trvala má matka.“ Zvedla obočí. „Předpokládám, že toho o mé rodinné historii moc nevíte.“

„Něco ano,“ řekl. „Vím, že jste registrovaní členové Společnosti arkány.“

„Vy také?“

„Ano.“

Přikývla. To vysvětlovalo auru síly, která z něho vyzařovala. A také to vysvětlovalo, proč ho Archer najal jako konzultanta. Členové Společnosti raději pracovali s jinými psychotroniky. Také měli sklony vybírat si své nejbližší přátele a partnery ze Společnosti arkány.

„Vlastně jsem měla na mysli trochu komplikovanější stránky svého původu, ne naše spojení se Společností,“ řekla Jakeovi.

„O tom také něco vím.“

„Vlastně jsem se s Archerem, Myrou, Elizabeth a Mattem setkala až minulý rok. Stále to pro nás není snadné. S Elizabeth vycházíme skvěle a Matt se chová velmi přátelsky. Ale Myře má přítomnost ze zřejmých důvodů vadí, takže se jí snažím spíše vyhnout.“

„A co váš vztah s Archerem?“

„Stále na něm pracujeme.“

„Proč vaše matka chtěla, abyste sem dnes v noci přijela?“ zeptal se Jake.

„Je to trochu komplikované. Maminka s tetou May mě požádaly, abych počkala, dokud nebudu na vysoké škole, než se rozhodnu, zda se s Archerem chci seznámit. Jejich přání jsem respektovala. Než jsem šla na vysokou, rozhodla jsem se, že ho kontaktovat nebudu.“

„Proč ne?“

Zaváhala, nejistá, zda zvolí správná slova. „Pokaždé když jsem v novinách nebo v časopisech zahlédla fotku Glazebrookových, vypadali jako dokonalá rodina. Věděla jsem, že se to změní, když se jim zjevím u dveří. Myslím, že část mě jim nechtěla zničit to, co měli.“

„Takové věci jako dokonalá rodina neexistují,“ řekl Jake.

„Možná ne. Ale Glazebrookovi se k ní alespoň hodně přibližovali. Přesto jsem na začátku roku nakonec Elizabeth oslovila. Když už byla škoda spáchaná, má matka s tetou May rozhodly, že bych se měla setkat i s Archerem.“

„Rodina,“ řekl Jake. „Člověk je musí milovat.“

Usmála se a usrkla trochu vody.

„Příbuzní jsou jediná komplikovaná věc v životě, že?“ Jake se opřel o opěrátko a protáhl si nohy. „Jste psychotronik desátého stupně s velmi vzácným talentem.“

Utichla. „Vy to víte?“

„Že jste lidský detektor lži? Jo. Trochu jsem zdejší rodinu prostudoval, než jsem tuhle práci vzal. Možná nemám všechna fakta, ale myslím, že to základní vím. Musí to být někdy těžké. Lidé hodně lžou, že?“

„Ano,“ přikývla. „Vlastně lžou pořád.“

Přemýšlela, jestli ji testoval, když jí řekl své jméno, nebo jestli si myslel, že může její smysly oklamat. Možná mu bylo jedno, že věděla, že lže. Čím víc nad tím přemýšlela, tím víc byla přesvědčená o správnosti své domněnky.

„Jaký talent máte vy?“ zeptala se.

Jake neodpověděl. Otočil hlavu a pohlédl zpátky k domu. „Sakra,“ zaklel tiše.

Sledovala jeho pohled a uviděla pohublou ženskou postavu rýsující se proti světlům domu.

Žena zaváhala. Clare si všimla, že někoho hledá. S trochou štěstí nebude chtít zkontrolovat místo na sezení u vzdálené části bazénu topící se v šeru.

V tu chvíli se ale žena vydala odhodlaně vpřed. Bylo jasné, že jde ke stolu. Tak to bychom měli štěstí, pomyslela si Clare. Její já dnes nebylo v dobré kondici.

„Valerie Shipleyová,“ řekl Jake.

„Já vím. Teď už mi k dokonalému večeru nic nechybí.“ Odevzdaně odložila nedojedenou porci malých tacos. „Vy ji znáte?“ zeptal se Jake.

„Jednou jsem se s ní setkala. Tu noc byl její syn, Brad McAllister, zavražděn.“

„McAllister byl manžel vaší sestry, je to tak?“

„Ano.“ Znepokojeně sledovala, jak se k nim Valerie přibližuje nejistým krokem. Tohle bude ošklivé.

„Takže to asi víte,“ řekl Jake tiše. „Valerie pije. Hodně. Slyšel jsem, že s tím začala po smrti svého syna.“

„Elizabeth mi o tom říkala.“

Valerie se zastavila na okraji bazénu. V jedné ruce držela skleničku. Clare viděla, jak se na vysokých podpatcích potácí.

Valerii bylo hodně přes padesát, vlasy měla obarvené na blond a ostříhané do elegantního mikáda. Před šesti měsíci vypadala fit a zdravě. Dnes večer působila ve svých těsných koktejlových šatech skoro vyhuble. Na obličejích se jí ostře rýsovaly kosti, tváře měla vpadlé.

„Nemůžu uvěřit, že jsi měla tu drzost přijít dnes večer do tohoto domu, ty zabijácká mrcho,“ vyštěkla Valerie. Slovům nebylo skoro rozumět, ale nenávisť v nich se nedala přeslechnout.

Clare vyskočila na nohy. Jake vedle ní udělal to samé. „Dobrý den, paní Shipleyová,“ řekla Clare.

„Kdo je to s tebou?“ Valerie zírala do šera. „Jsi to ty, Jakeu?“

„Ano,“ ozval se Jake. „Myslím, že by bylo nejlepší, kdybyste se vrátila do domu, paní Shipleyová.“

„Drž hubu. Pracuješ pro Archera. Nebudeš mi říkat, co mám dělat.“ Valerie se obrátila zpátky na Clare. „Je ti úplně jedno, jakou bolest jsi mi způsobila, že jo? Myslíš, že si sem můžeš vtancovat, jako by se nic nestalo.“

Clare k ní pomalu vykročila.

„Ne,“ ozval se Jake tlumeně.

Clare ho ignorovala a zastavila se na okraji bazénu, tváří v tvář Valerii.

„Je mi líto vaší ztráty, paní Shipleyová,“ řekla Clare.

„Je ti to líto?“ Valerie zvýšila hlas, mísily se v ní vztek a zuřivost. „Jak se opovažuješ říct něco takového po tom, co jsi udělala. *Zavraždila jsi mého syna a všichni v domě to vědí.*“

Bez varování chrstla obsah skleničky do Clařina obličeje.

Clare zalapala po dechu a zavřela oči. Instinktivně ustoupila o krok zpátky.

Valerie vydala nesrozumitelný výkřik vzteku. Clare otevřela oči právě včas, aby zahlédla, jak se k ní přibližuje s napřaženými rukama. V tajemné záři vodních světél vypadala Valeriina tvář jako ďábelská maska.

Jake se k nim blížil podivuhodnou rychlostí. Chytil Valerii za paži, dříve než mohla udeřit, Clare už však ustoupila o další krok, aby se

útohu vyhnula. Podpatek jejích černých lodiček nenašel žádnou jinou podporu než vzduch.

Zřítila se bokem do bazénu s potupným šplouchnutím.

Voda byla alespoň teplá, pomyslela si, když se potopila. Jen málokdy mohla být u Glazebrooků vděčná, že štěstí stálo na její straně.

3

Jake sledoval Valeriinu vztekem zkřivenou tvář. „To by stačilo,“ přikázal jí. „Jděte dovnitř. Já se tu o to postarám.“

Odtrhla se od pohledu na Clare vynořující se na hladinu bazénu.

„Drž se od nás dál, Saltere,“ zasyčela. „Nemáš s tím nic společného. Ta děvka se snažila svést mého syna. Když neuspěla, zavraždila ho.“

„Valerie?“ Owen Shipley pospíchal ke své ženě. „Co se tu děje?“

Valerie se rozkřičela. „Ta coura se sem vrátila. Nemůžu tomu uvěřit. Opravdu se vrátila. Po tom, co udělala, to není správné.“

Zakryla si tvář rukama, nejistě se otočila a pospíchala zpátky na verandu.

Owen se zarazil. Byl to muž se sportovní postavou, šedesátiletý, s ostrými rysy a kroužkem pečlivě zastřižených šedých vlasů. Ve většině případů vypadal sebejistě a uvolněně. Teď se ale tvářil rozpačitě a bezmocně.

Jake s ním soucítil. Před lety Shipley pomohl Archerovi založit akciovou společnost Glazebrook. Muži byli partnery skoro tři desetiletí, dokud Archer nekoupil Owenův podíl. Zůstali však stále blízkými přáteli a společníky na golfu.

Před rokem se Owen seznámil s Valerií a oženil se s ní. Pro oba to bylo druhé manželství. Archer Jakeovi prozradil, že se Owen s Valerií seznámil pod záštitou arkanyseznamka.com. Jake tušil, že dohazovači počítače v Domě arkány, navržené tak, aby pomáhaly svobodným členům Společnosti najít životního partnera v komunitě psychotroniku, nevzaly v úvahu pravděpodobnost, že se u Valerie rozvine závislost na alkoholu. Nikoli poprvé se arkanyseznamka spletla.

„Omlouvám se,“ řekl Owen stísněně. Pohlédl na Clare. „Jste v pořádku?“

Clare stála po ramena ve vodě. „Nedělejte si s tím starosti, pane Shipleyi.“

„Jste si jistá?“ zeptal se Owen.

„Ano,“ ujistila ho laskavě. „Byla to nehoda. Ztratila jsem rovnováhu a spadla do bazénu.“

Owenovy rysy ztvrdly. „Valerie není sama sebou od té doby, co byl Brad zavražděn.“

„Já vím,“ řekla Clare.

„Snažil jsem se ji přesvědčit, aby šla do léčebny. Ale odmítá.“

„Chápu,“ přikývla Clare.

Owen pokorně přikývl. „Děkuji vám.“ Ohlédl se zpátky do domu. Valerie zmizela v přítomné verandy. „Radši ji odvezu domů.“

Vrátil se zpátky dovnitř, ramena shrbená.

Jake počkal, dokud Owen neodešel. Pak se postavil na kraj bazénu.

Clare si odhodila mokré vlasy z očí a vzhledla k němu, rukama přitom rytmicky pohybovala pod vodou. „Neříkejte to,“ varovala ho.

„Nemůžu si pomoci.“ Shýbl se dolů. „Varoval jsem vás, abyste ji nechala být.“

Zašklebila se. „Myslela jsem, že konzultanti dělají v čase krizí užitečnější a přínosnější věci.“

„Správně. Málem jsem zapomněl.“

Vstal, došel k nedaleké kabině a otevřel dveře. Uvnitř našel na polici hromadu velkých ručníků. Jeden vzal a přinesl ho zpátky k bazénu.

„Je tohle užitečné?“ zeptal se, ukazuje ručník.

„Mnohem víc než to.“

Zhluboka se nadechla a ponořila pod vodu, aby zachránila své boty. Když se znovu vynořila na hladinu, vlekla se širokými kroky k místu, kde čekal.

„Uvnitř kabinky je župan,“ prozradil jí a zabalil jí ramena do ručníku.

„Díky.“

Přidržovala si ručník a přešla k malé kabině. Černý kostým jí lpěl na těle a odhaloval její bujné, oblé boky.

Ještě než prošla dveřmi, svlékla si sako. Tenká hedvábná halenka, kterou měla pod ním, díky vodě úplně zprůhledněla. Jake zahlédl ramínka elegantní podprsenky.

Zmizela uvnitř kabinky. Zvažoval své možnosti. Nepochyboval, že Clare Lancasterová byla klíčem, jenž spadl do jeho pečlivě navrženého plánu. Musel se rozhodnout, co s ní, ale nejdřív potřeboval informace.

Dveře domečku se otevřely. Clare vyšla ven zahalená od hlavy až k patě do tlustého bílého froté županu. Vlasy měla zabalené do

ručníku. V jedné ruce nesla své promočené oblečení, v druhé své boty.

„Myslím, že pro mě večírek skončil,“ řekla. U stolu se zastavila a zvedla svou kabelku.

„Vypadá to tak,“ souhlasil. „Vezmu vás domů.“

„Do hotelu,“ opravila ho automaticky. „Nebydlím tu, vzpomínáte?“

Projel jí malý šok. Pochopil, jak se přeekl. Mluvil bez přemýšlení a myslel *svůj* domov, nebo spíš dům, který si pronajal. O co tu k čertu šlo? Nejspíš to způsobila skutečnost, že ji viděl v županu a věděl, že je pod bílým froté úplně nahý.

„Odvezu vás zpátky do vašeho hotelu,“ opravil se. „Díky, mám tu ale auto.“

„To není problém. Alespoň budu mít výmluvu, abych brzy odešel. Klábosení na koktejlových párty mě nudí.“

„Proč jste sem tedy chodil?“

Pokrčil rameny. „Archer mě pozval. Je to můj klient.“ Upřeně se na něho podívala. Věděla, že jí lže, pomyslel si. Vycítil však, že mu to nebude předhazovat.

Snaží se ho prokouknout, uvědomil si. To bylo fér. Snažil se o to samé. Maličko se pousmál.

„Co vám připadá tak zábavné?“ zeptala se dopáleně.

„Jsme jako dva šermíři,“ řekl. „Zkoušející obranu toho druhého. Hledající slabiny. Připraveni na zajímavou hru, nemyslíte?“

Ani se nepohnula. „Nepřišla jsem sem hrát nějaké hry.“

„Ano, to vím. Někdy si vás ale hry najdou samy.“

„Nevím, co si myslíte, že děláte, Jakeu Saltere, ale ať už jde –“

Vzal ji za paži. „Odvezeme vás zpátky do vašeho hotelu.“

„Už jsem vám říkala, že jsem v pořádku. Můžu řídit sama.“

„Buďte rozumná.“ Vedl ji k verandě. „Jste promočená na kůži. Měla jste dlouhý den. Prožila jste malé rodinné drama a vážnou scénu s ženou, která vás zřejmě k smrti nenávidí. A ještě ke všemu si možná ani nepamatujete cestu do Phoenixu. Nechte mě, abych vás odvezl zpátky do hotelu.“

„Ne, děkuji.“ Zdvořilá, ale neústupná.

„Jste tvrdohlavá jako Archer.“

Došli až na verandu. Clare se najednou zarazila a pohlédla dovnitř otevřenými dveřmi.

„Nehodlám jít znovu dovnitř,“ pohlédl na svůj župan. „Ne takhle.“

„Ne,“ souhlasil. Sevrhel její paži pevněji a vlekl ji verandou.
„Půjdeme tudy.“

Vedl ji podél domu. Když došli k přeplněné příjezdové cestě, uviděl Jake hlídače parkoviště. Mladý muž postával u Clařina pronajatého vozu.

„Vypadá to, že mé auto zablokovalo jiný vůz,“ prohlásila Clare.

„Ten bude můj.“

Lehce sebou trhla a pak se žalostně usmála. „Jaká to byla pravděpodobnost?“

„Řekl bych, že jde o paranormální karmu.“

„Věříte v paranormální karmu?“

„Až dodneška ne,“ připustil. Nelíbil se mu způsob, jakým si hlídač prohlížel Clařino auto. „Asi budeme mít nějakou potíž.“

„Cože?“ Vzhledla s klíčky v rukou.

Už byli kousek od vozu. Jake uviděl pavoučí síť prasklin na předním skle. Clare si jich povšimla o pár vteřin později.

„Ach, sakra,“ zašeptala. „Půjčovna nebude moc ráda, až se to dozví.“

Hlídač zahlédl Jakea. „Zrovna jsem se chystal jít za svým šéfem.“

„Co se stalo?“ zeptala se Clare.

„Paní Shipleyová vyšla před chvilkou ven,“ vysvětloval hlídač nešťastně. „Chtěla vědět, které auto přijelo v poslední půlhodině. Řekl jsem jí, že tohle.“

„Dobrý bože,“ vydechla Clare. „Co udělala s mým stěračem?“

„On, ehm, hodila na něj kámen,“ řekl hlídač.

„Kde je paní Shipleyová?“ zeptal se Jake.

„Její manžel přišel za ní. Říkal, že ji odveze domů. Omlouval se a poprosil, abych vám řekl, že v půjčovně všechno vysvětlí.“

Jake Clare pustil. „Tak a je to vyřešeno. Dnes v noci nepojedete do hotelu sama.“ Vzal klíče z jejích poddajných prstů. „Přeparkuju vaše auto, abychom si mohli vzít moje.“

Rezignovaně si povzddechla. „Dobře. Díky.“

„Paranormální karma, vzpomínáte?“ Otevřel dveře vozidla a posadil se za volant.

Clare čekala, ruce zaražené v kapsách županu, zatímco prohodil obě vozidla mezi sebou. Když přeparkoval její vůz, usadil Clare na předním sedadle svého BMW a přešel na stranu řidiče.

Sedl si za volant a projel po příjezdové cestě ven na silnici, která se vinula mezi golfovými trávníky. Strážný jim zamával přes masivní, tepanou bránu.

Clare vyhlédla z okna, očividně pohlčená nocí a světly Phoenixu v dálce.

„Vím, že byl Brad McAllister před šesti měsíci zavražděn,“ řekl po chvíli. „Archer se zmínil, že se policie domnívá, že vyrušil zloděje ve svém domě, tady, ve Stone Canyonu.“

„Tak zní oficiální verze.“ Clare neodtrhla pohled od inkoustové černi venku. „Jak jste si ale možná všiml, Bradova matka je přesvědčená, že jsem jejího syna zavraždila. Měla několik měsíců na to, aby svou teorii rozhlásila. Určitě s ní uspěla, ačkoliv mě Elizabeth ujišťuje, že většina lidí ve Stone Canyonu si počíná velmi opatrně. Nevysloví své spekulace v Archerově doslechu.“

„Archer samozřejmě nechce, aby se kolem šířily takové pomluvy.“

Otočila hlavu, aby na něho mohla pohlédnout. „Policie mě vyslýchala, víte.“

„Překvapilo by mě, kdyby to neudělali. Našla jste tělo.“

„Ano.“

Pohlédla na ni. Znovu se vrátila ke svému pozorování noci.

„Muselo to být hrozné,“ pronesl tiše. „To bylo.“

Chvilí nic neříkal. „Jak se stalo, že jste ho našla první?“

„Ten večer jsem letěla do Phoenixu, abych se setkala s Elizabeth. Došlo ale k nedorozumění. Myslela si, že přijedu druhý den ráno. Když jsem přijela, byla zrovna na recepci na Umělecké akademii ve Stone Canyonu. Jela jsem rovnou k ní domů. Přední dveře byly otevřené, vešla jsem dovnitř a našla Bradovo tělo.“

Nepotřeboval své paranormální smysly, aby zachytil stopy přetrvávajícího šoku a hrůzy v jednoduchých, otevřených slovech.

„Archer mi říkal, že sejf byl otevřený,“ řekl. „To určitě vypadá, že vyrušil nějakého zloděje při lupu.“

„Ano. To ale nezastavilo Valerii, aby z toho neusoudila, že jsem ho zavraždila, protože odmítl opustit Elizabeth.“

„Elizabeth a McAllister žili v té době v odloučení. Netušíte, co dělal ten večer v jejím domě?“

„Ne,“ zavrtěla hlavou.

Nechtěl se jí na to ptát, ale lovec v něm potřeboval odpovědi.

„Spala jste s McAllisterem?“ zeptal se bezbarvě.

Otrásla se. „Proboha ne. Rozhodně mě nepřitahují muži jako on. Brad McAllister byl lhář.“

Sevřel se mu žaludek. Nejspíš lháře nenávidí.

„Každý občas neříká pravdu,“ namítl. *Včetně mě.*

„No, to jistě.“ Její hlas zněl neuvěřitelně bezstarostně. „Nedělá mi potíže většina lží nebo lidí, kteří je říkají, alespoň ne od doby, co jsem se naučila svůj talent ovládat. K čertu, občas lžu i já. Vlastně jsem ve lhaní zatraceně dobrá. Možná to souvisí s darem lži odhalovat.“

Ohromilo ho to. Příliš často se mu to nestávalo, pomyslel si jízlivě. Chvilí se dával dohromady.

„Dovolte mi ujasnit si to,“ prohlásil. „Jste lidský detektor lži a nevádí vám, že většina lidí lže?“

Mírně se pousmála. „Řeknu vám to jinak. Když vám je třináct a jednoho krásného rána se probudíte a zjistíte, že díky vašim nově rozvinutým paranormálním smyslům můžete říct, že všichni kolem vás, dokonce i lidé, které milujete, občas zalžou, a že se z toho brzo zblázníte, pokud nezáskáte určitý odstup, tak si ten odstup rychle najdete.“

Neochotně musel uznat, že ho to fascinuje. „Ale jaký druh odstupů jste si vybudovala?“

„Půjčila jsem si Darwinovu teorii. Lhaní je univerzální talent. Každý, s kým jsem se kdy setkala, to umí docela dobře. Většina malých dětí začne tuhle dovednost trénovat, jakmile se naučí mluvit.“

„Takže jste došla k závěru, že tu musí existovat nějaké evoluční vysvětlení, je to tak?“

„Myslím, že ano,“ přikývla, rozvážně a jistě. „Když se na to podíváte objektivně, pochopíte, že schopnost lhát je součástí výbavy na přežití každého člověka, takový vedlejší efekt daru řeči. Existuje spousta situací, v nichž je schopnost lhát nesmírně užitečná. Někdy musíte například lhát, abyste chránil sám sebe nebo někoho jiného.“

„Dobře, tenhle druh lhaní chápu,“ uznal.

„Můžete lhát nepříteli, abyste vyhrál bitvu nebo válku. Nebo můžete lhát, abyste chránil své soukromí. Lidé stále lžou, aby zmírnili napjatou společenskou situaci nebo aby nezranili něčí pocity nebo aby uklidnili někoho, kdo se bojí.“

„Máte pravdu.“

„Vidím to tak, že kdyby lidé nedokázali lhát, nebyli by možná schopní žít pospolu, alespoň ne nadlouho nebo s určitým stupněm pospolitosti. A dostáváme se k tomu nejpodstatnějšímu.“

„K čemu?“

Rozhodila rukama. „Kdyby lidé nedokázali lhát, civilizace, tak jak ji známe, by přestala existovat.“

Tiše zapískal. „Určitě zajímavý pohled. Přiznávám, že jsem o tom takhle nikdy nepřemýšlel.“

„Možná proto, že jste o tom nikdy *nemusel* přemýšlet. Většina lidí bere schopnost lhát za jistotu, ať už ji schvalují nebo ne.“

„Ale vy ne.“

„Musela jsem přijmout trochu jiný pohled.“ Odmlčela se. „Vždycky mě fascinovalo, že většina lidí, s paranormálními smysly nebo bez nich, si *myslí*, že poznají, když někdo jiný lže. Tak je tomu po celém světě. Ve skutečnosti však výzkumy ukazují, že většina lidí dokáže odhalit lež méně než v padesáti procentech případů. To si mohou rovnou hodit mincí.“

„A co odborníci? Policisté a další podobné profese?“

„Podle studií nejsou v odhalování lhářů o nic lepší, nebo alespoň při vzorových situacích. Oni totiž projevy, které lidé spojují s lhaním, jako vyhybání se očnímu kontaktu nebo pocení, obvykle neplatí.“

„Nemůžete se spoléhat na Pinocchiův nos, hm?“

„Není to úplný výmysl,“ pokračovala. „Tělesné projevy opravdu existují, jenže se u lidí různí. Když někoho znáte dobře, máte mnohem větší šanci poznat, kdy lže, ale jinak je to jako házet kostkou. Jak jsem říkala, lhaní je přirozená lidská vlastnost a jsme v tom nejspíš mnohem lepší, než si chceme sami přiznat.“

„Říkala jste, že lži Brada McAllistera byly jiné.“

„Ano.“

„Jak jste to myslela?“

„Brad byl jiný druh lháře,“ pronesla tiše. „Lži byly ultrafialové.“

„Ultrafialové?“

„Můj soukromý kód pro ďábelské.“

„Silné slovo.“

„Na Brada přesně sedělo, věřte mi. Schopnost lhát je velmi mocný nástroj. Sama o sobě je podle mého neutrální, něco jako oheň.“

„Ale stejně jako oheň se může změnit ve zbraň, je to tak?“

„Přesně.“ Zkřížila paže. „Na ohni můžete uvařit jídlo nebo spálit dům. V rukou osoby s ďábelskými úmysly může lhaní způsobit obrovské škody.“

„Proč si myslíte, že byl Brad McAllister ďábelský? Podle všeho byl oddaný manžel, který vytrval po boku Elizabeth i přesto, že se nervově zhroutila.“

Trhla sebou na sedadle, najednou rozzlobená. „Tenhle obrázek byl Bradovou největší lží ze všech. A vážně mi leze krkem, že se stále ještě drží, i když už je ten bastard mrtvý.“

Snažil se to pochopit. „Co McAllister udělal, že ho tolik nenávidíte?“

„Brad Elizabeth nepodpořil, když se nervově zhroutila. On byl *příčinou*. S Elizabeth jsme se ale přestaly snažit přesvědčit kohokoliv, včetně Archera a Myry, aby tomu věřili. Co se týče celého Stone Canyonu, Brad pro ně zůstal hrdinou až do samého konce.“

Jake o tom chvilku přemýšlel. „Dobře, co si tedy myslíte o vraždě?“

Zaváhala a pak se pomalu zabořila do sedadla. „Není důvod zpochybňovat policejní verzi události. Brad nejspíš opravdu vyrušil zloděje při práci.“

„A teď kdo lže? Ani na minutu jste tomu neuvěřila, že ne?“

Povzddechla si. „Ne. Ale nemám ani jiné vysvětlení.“

„Ani sebemenší teorii?“

„Vím jenom, že se Brad choval ďábelsky. Ďábelští lidé kolem sebe shromažďují nepřátele. Možná ho jeden z nich vystopoval a tu noc ho zabil.“

„Ale vy jste neměla žádný motiv, krom faktu, že Brad nebyl milý člověk.“

„Někdy to stačí.“

„Jo,“ řekl. „Někdy ano.“

Na chvíli se mezi nimi rozhostilo ticho.

„Mimochodem,“ ozvala se Clare po chvíli. „Musíme dávat pozor, abychom nepřejeli výjezd směrem na silnici Indická škola.“

„Proč?“

„Protože můj motel je na ulici Indická škola,“ vysvětlila trpělivě.

„Ale tvrdila jste, že bydlíte v hotelu na letišti.“

„Lhala jsem.“

4

Nejlepší, co se dalo o motelu Pouštní úsvit říci, bylo konstatování, že nepředstíral, že je něčím, čím není: zchátralý, podřadný, nízkonákladový podnik z jiné doby. Dvoupodlažní budova nutně potřebovala nový nátěr. Zrezivělá klimatizace duněla do noci.

Všechny úpravy krajiny kolem byly zřejmě provedeny už v jurské době. Přežilo jen pár odolných kaktusů a jedna chřadnoucí palma. Písmenko S v červenožlutém neonovém štítku se rozbilo, popraskalo a otravně blikalo.

Clare ucítila zvláštní rozpaky, když Jake zastavil své BMW na parkovišti poblíž vchodu do zanedbaného vestibulu. Okamžitě je však potlačila.

Jake vypnul motor a prohlédl si skleslou palmu, která zdobila popraskaný betonový chodník.

„Víte,“ začal, „kdybyste se zmínila, že dnes večer přijedete do města, cestovní oddělení Glazebrooku by vám s radostí rezervovalo maličko luxusnější hotel. Vsaďm se, že by vám našli ubytování, kde nebude koupelna dole v hale.“

„Koupelna je v mém pokoji, mockrát vám děkuju.“ Odepnula bezpečnostní pás a otevřela dveře.

Jake vyskočil z auta a vyndal její mokré oblečení z kufru. Společně vyrazili do vestibulu.

„Můžu se vás zeptat, proč jste si vybrala tohle místo?“ zeptal se zdvořile.

„Možná nevíte, že mě propustili z práce před šesti měsíci. A při hledání nové práce jsem neměla moc štěstí. Takže mám teď trochu omezený rozpočet.“

„Váš otec je jeden z nejbohatších mužů ve státě,“ zdůraznil přívětivě.

„Nepovažuji Archera Glazebrooka za svého otce v ničem jiném než v biologickém smyslu.“

„Jinými slovy jste příliš hrdá, abyste si od něho vzala peníze.“ Potřásl pobaveně hlavou. „Vy dva máte rozhodně hodně společného.“

Strčil do špinavých skleněných dveří. Clare prošla kolem něho do vestibulu velikosti poštovní známky.

Recepční zíral na Clare a prohlížel si její župan a turban z ručníku.

„Jste v pořádku, slečno Lancasterová?“ zeptal se znepokojeně.

„Dala jsem si noční koupel,“ oznámila Clare. „Jdu slečnu Lancasterovou doprovodit do jejího pokoje,“ řekl Jake.

Recepční ho přejel pohledem a pak pokývl hlavou. „Jasně. Jak chcete. Jenom nedělejte rámus, jo? V pokoji vedle je nějaký pár ze středozápadu.“

Clare se zamračila. „O čem to mluvíte? Proč by mě mělo zajímat, že jsou vedle nějací lidé?“

Recepční obrátil oči v sloup.

Jake ji popadl za paži a táhl ke schodišti.

„O co tu jde?“ dožadovala se Clare zmateně vysvětlení. „Něco mi ušlo?“

Jake počkal, dokud nedošli do druhého poschodí a nevydali se ošuntělou chodbou. Až poté odpověděl.

„Chlapík na recepci si myslí, že jste prostitutka, která tenhle motel používá na pobavení svých zákazníků.“

„Vy máte být ten zákazník?“

„Ano.“

„Předpokládám, že koupací plášť nezapůsobil moc dobrým dojmem.“

Zastavila se před pokojem 210. Jake od ní převzal klíče a vložil je do zámku.

Dveře pokoje 208 se otevřely. Žena ve středním věku s přilbou šedivějících kudrlin vyhlédla nesouhlasně škvírou ve dveřích.

Jake zdvořile pokýval. „Dobrý večer, madam.“

Žena práskla dveřmi. Jake uslyšel za zdí hlasy. Dveře se znovu otevřely, tentokrát však ven vykoukl plešatějící, obézní muž oblečený v kostkovaných bermudách a opraném bílém tričku. Přísně pohlédl škvírou na Clare.

Clare naklonila hlavu. „Hezká noc, že?“

Muž beze slova zavřel dveře. Jake uslyšel cvaknutí zámku zapadajícího na své místo.

„Myslím, že recepční není jediný, kdo si dělá starosti ohledně vaší kariéry,“ řekl Jake.

„Asi nevědí, že teď nemám žádnou práci a žádnou kariéru.“

Jake otevřel dveře.

Vnitřek malého pokoje byl stejně nepřitažlivý jako vnějšek. Na druhém konci se levné posunovací skleněné dveře otevíraly na maličký balkon s vyhlídkou na malý bazén. Clare rozsvítila slabé stropní světlo.

Jake si prohlédl malý kufr na kolečkách stojící po straně.

„Nezdá se, že byste byla sbalená na delší pobyt,“ prohlásil.

„Dávám Archerovi jeden den, aby mi vysvětlil, proč mě sem tahal. Dokud budu ve městě, strávím nějaký čas s Elizabeth. Poté už ale nebudu mít žádný důvod se tu potloukat.“

„Vrátíte se zpátky do San Franciska?“

„Hledám si práci. Šest měsíců nezaměstnanosti pořádně otřáslo mými úsporami. Nechci si vypůjčovat od své matky a tety, takže musím najít co nejrychleji nové místo.“

Přikývl. „To by bylo určitě nejlepší.“

Očividně se těšil, až se jí zbaví. Proč ji to skličovalo?

„Díky za svezení,“ řekla. „Byl to zajímavý večer, mírně řečeno.“

„Já bych řekl, že velmi.“

Usmála se. „Pro případ, že byste si toho nevšiml, tohle nebylo rande. Jen jste dělal svou práci. Postaral jste se o problémy za Archera Glazebrooka.“

Jemně, ale pevně mu zavřela dveře před nosem.

5

Jake jel zpátky do Stone Canyonu a zaparkoval v garáži domu, který si pronajal. Otevřel kufr BMW, vyndal z něho počítač, který se od něho nikdy nevzdaloval, a vešel dovnitř.

Měl v úmyslu strávit noc prohlídkou několika dalších domů patřících členům Glazebrookova okruhu známých, hledaje známky toho, co měl za úkol nalézt. Stejným způsobem trávil většinu nocí ve Stone Canyonu. Takhle už prohledal skříně, šuplíky a sejfy ve zdi dvanácti rezidencí.

Příjezd Clare Lancasterové však jeho plány na večer změnil. Od okamžiku, kdy na ni poprvé pohlédl, byly jeho lovecké smysly v pohotovosti. Byla důležitá. Cítil to. A nejen proto, že ji chtěl dostat do postele, i když tohle mu připadalo také ztraceně důležité.

V kuchyni rychle rozsvítil světla a položil útlý notebook na stůl. Nalil si skleničku skotské, posadil se a zapnul počítač.

Nechtěl žádná další překvapení.

Složité zašifrované materiály o Glazebrookově rodině, které mu poskytli, obsahovali o Clare Lancasterové pouze povrchní informace. Rychle je znovu proběhl.

Clare pocházela z dlouhé rodové linie registrovaných členů Společnosti. U jejího stupně Jonesovy stupnice byla hvězdička. Znamenala, že i když jí byl přidělen stupeň deset, její mimořádný typ paranormálních schopností představoval natolik vzácnost, že odborníci neměli dostatek stejných případů, aby garantovali správnost svého hodnocení.

U jeho profilu byla vedle čísla deset stejná hvězdička.

Clare vychovala její matka, Gwen Lancasterová, účetní, a její prateta, May Floodová, v San Francisku poblíž zátoky. Vystudovala historii na kalifornské univerzitě v Santa Cruz. Věděl dost o reputaci školního systému, aby si byl vědom, že získala pořádné vzdělání a zároveň trochu neobvyklý pohled na svět.

Věnoval tomuto faktu pozornost, protože i v Arizoně Glazebrookovi neinklinovali k tomu být neobvyklí. Byli pilíři komunity, angažovali se v občanských, firemních a charitativních akcích.

Prokousával se materiály ještě hlouběji a našel to, co hledal: malá poznámka, že po promoci se Clare ucházela o práci u pobočky Jones a spol. na západním pobřeží. Její žádost byla zamítnuta.

V dalších letech to zkoušela ještě několikrát. A byla několikrát odmítnuta.

Vzhledem ke svým neúspěchům získat práci u Jonesů pracovala Clare pro malou neziskovou organizaci. Zůstala tam tři roky, než přijala manažerskou pozici ve větší, prestižnější Draperově nadaci.

Draperova nadace byl soukromý fond, který se zabýval poskytováním dotací organizacím, které pracovaly s týranými ženami a rodinami bez domova a v oblasti zdraví a vzdělání dětí. V nadaci si zřejmě vedla velmi úspěšně. Alespoň tomu tak bylo do doby před šesti měsíci. Tehdy ji vyslyšeli v souvislosti s vraždou Brada McAllistera.

Když se vrátila domů do San Franciska, byla z Draperovy nadace propuštěna. Ve stejné době skončilo její zasnoubení s jiným manažerem v nadaci, Gregem Washburnem. Další měsíce strávila hledáním nové práce v dobročinných organizacích, zatím neúspěšně. Také poslala další žádost do pobočky Jones a spol. na západním pobřeží.

A znovu byla odmítnuta.

Jake krátce prošetřil Gega Washburna v záznamech Společnosti arkány. Na seznamu bylo pár Washburnů, ale žádný Gregory R. Washburn, který by byl zasnoubený s Clare. Chtěla si vzít normálního člověka, pomyslel si, stejně jako si on chtěl vzít Sylvii.

To měli tedy společné. Oba věděli, že jen velmi málo členů Společnosti arkány by si chtělo vzít psychotronika desátého stupně, ať už šlo o lidský detektor lži nebo o lovce. Museli tedy hledat mimo komunitu Společnosti, aby si našli partnery. Výsledek skončil jednoznačným neúspěchem pro ně pro oba.

Opřel se o opěrátko a usrkl skotské. Přemýšlel.

Za chvíli si nalistoval údaje o vraždě Brada McAllistera.

K dispozici měl velké množství informací, protože McAllisterova smrt byla pro společenský klub ve Stone Canyonu ohromující zprávou. Většina materiálů byla však k ničemu, přinejmenším na pohled. Vyšetřování nikam nevedlo.

Clare vypovídala na policii, ale nikdy nebyla oficiální podezřelou. Nebylo třeba velké představitosti k pochopení, proč ji tak rychle očistili, pomyslel si. Byla přece dcerou Archera Glazebrooka. Nikdo

z policejního oddělení Stone Canyonu si netroufl začít vyšetřování bez pořádného důkazu. Kariéra by tím pro něho skončila.

Usrkl víc skotské a přemýšlel o tom, co mu Clare vyprávěla. Říkala o Bradovi, že byl ďábelský, a tvrdila, že mohl za Elizabethino nervové zhroucení. Ztraceně silné tvrzení. A také první náznak toho, že Elizabethin zbožňovaný manžel nebyl tak dokonalý. Zbytek Stone Canyonu hodnotil Brada jako téměř dokonalého manžela.

Co když se ale Archer Glazebrook obával, že byla Elizabeth týrána? Jake ani na vteřinu nepochyboval, že by Archer dokázal svého zetě zastřelit, kdyby si myslel, že udělal jednomu z jeho dětí něco ošklivého. Archer vyrostl na ranči a sloužil také v armádě. Ve zbraních se vyznal.

Archer, Myra a Elizabeth ale ten večer strávili na recepci v Umělecké akademii. O svědky neměli nouzi.

Bylo by ale obtížné vyklouznout z přeplněné recepcce na dostatečně dlouhou dobu, aby zabil někoho, kdo se nacházel jen pár mil od něj?

Jake nalistoval složku Bradleyho B. McAllistera. Nenašel v ní mnoho zajímavého.

McAllister a jeho matka, Valerie, byli oba členové Společnosti, avšak nízkého stupně Jonesovy stupnice. Valerie byla stupeň dva a Brad čtyři. Oba byli hodnoceni jako vlastníci „obecných paranormálních smyslů“ s žádnými zvláštními schopnostmi.

Jako čtyřka byl možná Brad dobrým hráčem karet. Talent také vysvětloval úspěchy v oblasti investování. McAllister byl velmi bohatý muž.

Členové Společnosti arkány vlastnili statisticky více různých stupňů paranormálních talentů, protože už dlouho uzavírali sňatky mezi sebou. I zde tedy hrála roli genetika.

Rychle proběhl zbytek informací, které měli Jonesové na McAllistera. Poprvé se Brad v této oblasti objevil pár měsíců poté, co se jeho matka vdala za Owena Shipleyho. Podle informací nebyl Brad předtím ženatý. Měl dobré vzdělání, cit pro finanční svět a pracoval pro středně velkou makléřskou firmu, než se osamostatnil jako soukromý investor. Než přijel do Stone Canyonu, nahromadil poměrně slušné bohatství.

Což neznamená, že si nevzal Elizabeth pro peníze, připomněl si Jake. Jelikož někteří lidé nemají nikdy dost.

Po chvíli vzal svůj mobilní telefon a navolil známé číslo. Fallon Jones zvedl telefon na první zazvonění.

„Doufám, že mi voláš, abys mi oznámil, že jsi konečně ve Stone Canyonu pokročil,“ ozval se Fallon.

Hluboký, zlověstný hlas k muži seděl, pomyslel si Jake. Fallon byl rozený samotář. Nejspíš právě seděl u stolu. Fallon seděl skoro vždycky za svým stolem, skloněný nad svým počítačem. Připomínal spíše šíleného vědce. Analogie také seděla. Fallon Jones mohl vysledovat své předky zpátky k zakladateli Společnosti arkány, alchymistovi Sylvesteru Jonesovi.

Stejně jako většina potomků zakladatele byl Fallon Jones silný psychotronik, nadmíru kvalifikovaný, aby vedl parapsychologickou vyšetřovací kancelář, protože jeho paranormální schopnosti mu dovozovaly rozpoznat vzory tam, kde ostatní viděli pouze nahodilost, a spiknutí, kde ostatní viděli shodu okolností. Nikdy se nemýlil.

Když Fallon vyslal své agenty na lov, mohli jste se spolehnout, že na ně čekala lovná zvěř.

„Objevila se nová komplikace,“ oznámil mu Jake. „Jmenuje se Clare Lancasterová.“

„Glazebrookova druhá dcera?“ Fallon se odmlčel. „K čertu. Kluci z pravděpodobnostního mi tvrdili, že se nejspíš neukáže.“

„No tak je tady. Můžu klidně říct, že tuší, že na mém příběhu není všechno úplně v pořádku.“

„Sakra. Nesmíš jí dovolit, aby všechno zkazila. Plán už se rozjel.“

„Nezdá se, že by odhalila moje přestrojení,“ přemýšlel nahlas Jake. „Říkala, že je zvyklá, že všichni lžou. V každém případě má pozítří v plánu odletět zpátky do San Franciska.“

„Myslíš, že ji můžeš mít do té doby pod kontrolou?“

„Nemyslím, že by někdo dokázal mít Clare Lancasterovou pod kontrolou,“ namítl Jake. „Alespoň ne na dlouho. S trochou štěstí však náš plán nezničí. Volám, protože se chci na něco zeptat.“

„Na co?“

„Narazil jsem na materiály, ve kterých stojí, že se několikrát ucházela o práci u Jonesů.“

„Každých šest měsíců, přesná jako hodinky. Byla vytrvalá, připsal jsem jí za to kladné body.“

„Proč dostala zamítavé odpovědi?“

„Proč si sakra myslíš?“ nadhodil Fallon trpělivě. „Protože je detektor lži desátého stupně. Stupeň deset s hvězdičkou.“

„Přijde mi, že by se její talent mohl v podnikání, jako je tvoje, hodit.“

„Možná. Ale ne stupeň deset. Jsou příliš nestálí. Když přišla její první žádost, nechal jsem jednoho analytika udělat základní průzkum dalších členů se stejným druhem talentu. Ukázalo se, že jich v celé historii Společnosti žilo jen půl tuctu nebo méně. Většina z nich byla buď neuvěřitelně neurotická, nebo naprosto šílená. Čtyři spáchali sebevraždu. S tímhle talentem se žije těžko.“

„Odmítl jsi ji, protože sis myslel, že nezvládne dělat tuhle práci?“

„Tohle je vyšetřovací kancelář, Jakeu,“ konstatoval Fallon suše. „Víš stejně dobře jako já, že v našem byznysu lžou všichni – klienti, podezřelí i Jonesovi agenti. Žádný lidský detektor desátého stupně s hvězdičkou by pod takovým tlakem nevydržel dlouho. Představovala by riziko sama pro sebe i pro ostatní.“

„Možná ji podceňuješ.“

„To je možné, ale pracuju s pravděpodobnostmi,“ odvětil Fallon filozoficky. „Ať uděláš cokoli, nedovol jí, aby zničila tvůj úkol.“

„Uvidím, co budu moct udělat.“

6

Fallon Jones vstal zpoza masivního mahagonového stolu a přistoupil k oknu. Ve své kanceláři si vždy uvědomoval tíhu Jonesovy rodinné historie.

Stůl stejně jako charakteristické prosklené knihovny a egyptské motivy na nástěnných svícnech patřily do stylu art deco. Náležely k původnímu vybavení, když byla v roce 1972 otevřena pobočka Jones a spol. na západním pobřeží.

Cedric Jones, jeden z řady Jonesů, kteří tuto pobočku vedli, přestěhoval koncem šedesátých let dvacátého století kanceláře do odlehlé části města u zátoky Scargill Cove na severním kalifornském pobřeží. Cedric s sebou vzal většinu nábytku z L.A. Když Fallon tuto práci zdědil, ponechal všechno na svém místě.

Scargill Cove byla tehdy zapadlá vesnička obývaná eklektickou skupinou hippies nového věku, umělců, výtvarníků a dalších, kteří hledali útočiště před nezdolnými silami moderního světa. Parapsychologická vyšetřovací agentura do sousedství skvěle zapadla.

Během let se toho ve Scargill Cove příliš nezměnilo. Fallonovi se občas zdálo, že se město chytlo do nějaké časové pasti. Byla to jedna z věcí, které tu měl rád. Pracoval zde sám, dohlížel na svůj vzdálený tým vyšetřovatelů na částečný úvazek, analytiků v laboratořích, se kterými komunikoval přes internet a telefonicky. Občas zvažoval, že si najme asistentku, ale stále ještě na této teorii pracoval.

Věděl, co si Jake a ostatní myslí o jeho rozhodnutí řídit své impérium z tajného místa na pobřeží. On ale potřeboval soukromí takovým způsobem, kterému ostatní nemohli nikdy porozumět. Všichni členové Jonesovy rodiny byli ve skutečnosti silní psychotronici různých druhů, jeho talent byl však i v Jonesově rodinné linii výjimečný. Nikdo jiný mu nerozuměl. Většinou ho nechápal ani on sám. Věděl však naprosto jistě, že aby odváděl co nejlepší práci, potřeboval samotu a klid Scargill Cove.

Připozdilo se. Mlhou obestřený měsíc osvětloval rýsující se obrysy obchodu s biopotravinami, umělecké galerie a hrstku dalších obchodů, které tvořily maličkou městskou obchodní čtvrť.

Byl červenec, ale větrem ošlehaná zátoka, se svými skalnatými plážemi a vynořujícími se útesy, přitahovala jen málo turistů. Ti, kteří si našli do města cestu, nikdy nezůstali dlouho, hlavně proto, že tu bylo jen málo možností ubytování. Hostinec ve Scargill Cove měl jen šest pokojů. Návštěvníci se potulovali kolem jen tak dlouho, aby si prohlédli výtvarné a umělecké galerie. Před západem slunce odjeli, aby hledali ubytování a restaurace dál na pobřeží.

Cedric Jones, se svou deseti stupňovou intuicí, cítil, že Scargill Cove zůstane neobjevené dlouhou, dlouhou dobu. A měl pravdu.

Jones a spol. byl rodinný podnik s pobočkami po celých Spojených státech a ve Velké Británii. Byl založen po odhalení První kabaly na konci devatenáctého století. Všechny pobočky vedli členové Jonesovy rodiny, kteří byli přímými následovníky zakladatele, alchymisty Sylvestera Jonese.

Většinu času se firma zabývala širokou řadou bezpečnostních a vyšetřovacích prací pro členy Společnosti nebo pro běžnou populaci, která se rozhodla vyhledat pomoc parapsychologických detektivů. Členové Společnosti, kteří si pamatovali historii Jones a spol., věděli, že jejich prvořadým klientem je řídicí rada Společnosti arkány.

Pokud šlo o Radu, hlavním úkolem Jones a spol. bylo chránit mimořádně nebezpečné tajemství Společnosti: zakladatelovu formuli.

Originální formuli vytvořil Sylvester Jones. Ve svých soukromých spisech tvrdil, že dokáže nadmíru zvýšit parapsychologické schopnosti těch, kteří vlastní alespoň stopu paranormálního talentu. Během let se formule stala pro většinu členů jen jednou z legend Společnosti arkány. Ale Jonesova rodina a Rada znaly pravdu. Formule existovala, a dokonce účinkovala.

Schopnosti posilující elixír se také ukázal jako nesmírně nebezpečný, jeho následky byly nepředvídatelné. Ti, kteří ho přesto vyzkoušeli, získali hrozivě silné parapsychologické schopnosti. Stali se ale na droze závislími. Formule nevyhnutelně proměnila své konzumenty v kruté, mocné a vysoce labilní psychopaty.

Navzdory riziku se však zdálo, že se v každé generaci našel po síle lačníci psychotronik, který se nezastavil před ničím, chtěl-li najít a

znovu vytvořit zakladatelovu formuli. Pokaždé, když se tak stalo, se o problém postarala agentura Jones a spol.

V některých případech byla dotyčná osoba, mající v úmyslu získat formuli, jen pouhým pomateným podivínem nebo někým, kdo byl fixovaný na legendu Sylvestera Jonese. Obecně řečeno se takoví lidé nedostali daleko, než se do všeho vložili Jonesovi a s problémem se vypořádali.

Tentokrát to ale vypadalo jinak. Z toho, co se dosud dozvěděli, mohli usuzovat, že se potýkali s vysoce disciplinovanou, pečlivě navrženou, naprosto bezohlednou organizací. Vlastně všechno ukazovalo na nebezpečné spiknutí jako v případě První kabaly.

Kabala byla další z legend Společnosti arkány, podobně jako příběh o zakladatelově formuli, a skrývalo se v ní více než zrno pravdy. Konspirace se objevila koncem devatenáctého století. Jejím cílem bylo ovládnout Společnost a použít ji jako základnu moci, aby mohli rozšířit svá chapadla do nejvyšších úrovní obchodu a politiky Velké Británie.

Záhadné obrysy nového, moderního spiknutí byly odhaleny před pár měsíci. Za zvláštních okolností zmizeli nejméně dva vědci Společnosti arkány. Jejich těla nebyla nikdy nalezena. O měsíc později zemřel laboratorní technik, který pracoval v laboratoři Společnosti arkány. Jen o dva týdny později se zabil při automobilové nehodě důvěryhodný informátor.

Fallon navíc věděl jistě, že se někdo naboural do pečlivě střežených počítačových souborů Společnosti. Ten někdo musel být velice dobrý, protože za sebou nezanechal žádné stopy.

Nové spiknutí se zřejmě soustředilo na západním pobřeží. Což znamenalo, že zodpovídal za jeho zastavení. Disponoval tuctem agentů vyšetřujících různé stopy a vodítka, ale zoufale potřeboval nějaký průlom. Jeho největší nadějí reprezentoval v tuto chvíli Jake.

Příjezd Clare Lancasterové nevěstil nic dobrého.

7

Clare zavřela svůj notebook, vstala ze židle a přistoupila k balkónovým dveřím. Posuvná část se nechtěla v kovových kolejkách pohnout. Nakonec se jí přece podařilo dveře otevřít. Vydávaly ostré, pronikavé a zoufalé zvuky, když se vzdávaly a bojovaly s ní o každý centimetr. Obávala se, že zvuk bude slyšet do sousedního pokoje.

Vyšla ven na úzký balkon a shlížela dolů na temný bazén. Podle toho, co právě zjistila při svém online průzkumu, byl Jake Salter přesně tím, za koho se vydával: úspěšným konzultantem v oblasti benefitů. Ve finančním tisku o něm našla pár poznámek a krátký profil.

Našla také krátkou zmínku o jeho manželství, které skončilo do roka rozvodem.

Vzpomněla si na drobnou mrazivou energii, která jí ovívala šíji během cesty do motelu Pouštní úsvit.

Narozdíl od většiny lidí Jake lži jenom neříkal. On lži doslova žil.

8

Její mobil zazvonil, zrovna když vycházela ze sprchy. Snažila se zabalit do jednoho jako papír tenkého ručníku a zjistila, že není dost velký, aby se do něj vešla. Utřela si alespoň ruku a zvedla telefon.

„To jsem já,“ ozvala se Elizabeth. „Jsi připravená na snídani?“

„To zní jako dobrý nápad,“ souhlasila Clare. „Jsem po svém nočním plavání trochu hladová.“

„Slyšela jsem o tom. Jsem si zatraceně jistá, že všichni na večírku věděli, co se stalo. Taky jsem viděla, co udělala Valerie s tvým autem. Tat'ka říkal, že tě Jake včera v noci odvezl do hotelu.“

„To je pravda.“

„Podívej, jelikož nemáš auto, co kdybych zajela k letišti a vyzvedla tě? Můžeme posnídat v některé restauraci poblíž. Pak by ses se mnou svezla do Stone Canyonu, aby ses mohla domluvit s půjčovnou aut.“

Clare si prohlédla ošuntělý pokoj. Opravdu nechtěla, aby Elizabeth motel Pouštní úsvit viděla. Jakeova reakce včera v noci stačila. Její sestra by byla naprosto zděšená.

„Můžu si vzít taxi,“ řekla rychle.

„Na to zapomeň. Takže, teď je půl osmé. Zrovna je dopravní špička. Chvilí mi potrvá, než se dostanu na letiště. Uvidíme se tak za hodinu.“

Clare si povzdechla. „Nejsem na letišti.“

Nastalo krátké, udivené ticho.

Elizabeth si odkašlala. „Ehm, neříkej mi, že jsi včera v noci skončila u Jakea Saltera?“

„Ne.“ Clare cítila, jak jí do tváří stoupá horko. „Proboha, Liz, proč si myslíš, že bych šla k Jakeu Salterovi? Zrovna jsem ho poznala. To přece víš.“

„Dobře, dobře, uklidni se,“ řekla Elizabeth. „Jen jsem se zeptala. Nechtěla jsem tě rozčítit.“

„Nejsem rozčilená.“

„Dobře. Takže jestli nejsi u Jakea ani v letištním hotelu, kde pro všechno na světě jsi?“

„V poslední době se mi moc nedařilo,“ vysvětlovala Clare. „Řekněme prostě, že jsem v levnějším podniku.“

„Tatínek tě požádal, abys přijela sem do Arizony. Nezaplatil ti cestu?“

„Nabídl mi to,“ přiznala Clare.

Elizabeth záupěla. „A ty jsi ho, samozřejmě, odmítla. Přísahám, že jsi stejně tvrdohlavá jako on, víš to? Dobře, řekni mi adresu toho ,levnějšího podniku‘.“

„Je to díra,“ prohlásila Elizabeth.

„Není to díra,“ bránila se Clare.

„Je to díra,“ zopakovala Elizabeth rozhodně.

Věděla jsem, že bude Elizabeth při pohledu na Pouštní úsvit zděšená, připomněla si Clare. Jediná naděje spočívala ve změně tématu.

Snídaly právě venku na terase v jednom luxusním golfovém středisku blízko Scottsdale. Terasovitý plavecký bazén a nepřírozeně zelené kurzy pod nimi s sebou přinášely iluzi příjemného komfortu. Ve skutečnosti, i když bylo teprve třičtvrtě na devět, se rychle oteplovalo. Bylo by nesnesitelné sedět venku, kdyby nad sebou neměly markýzu, nad hlavou větrák a rozprašovače, které chrlily oblaka drobných kapiček, které se téměř okamžitě vypařily.

„Vážně se mi tě nepodaří přesvědčit, abys zůstala u mých rodičů?“ zeptala se Elizabeth ještě jednou.

„Ne,“ odmítla Clare.

„Budu tam taky, nezapomeň.“

„Nebylo by to dobré vůči Myře. Už jsem jí způsobila dost problémů.“

Elizabeth se zašklebila, uznávajíc pravdu jejího tvrzení beze slov.

„Přestaň si dělat starosti,“ ozvala se Clare. „Cítím se dobře tam, kde jsem. Stejně budu ve městě už jenom jednu noc. Není v tom žádná potíž.“

Objevil se číšník, nesoucí šálek s podšálkem.

„Váš zelený čaj,“ řekl Clare.

Clare pohlédla na sáček položený na podšálku. Čaj byl běžné značky a věděla zatraceně jistě, že voda bude vlažná.

„Díky,“ řekla. Rozbalila malý pytlíček a vložila ho do šálku.

S vodou se nemýlila.

Elizabeth se usmála pro sebe. „Měla sis objednat něco lepšího než zelený čaj. Tohle je země kávy.“

„Narozdíl od Pouštního úsvitu je tohle luxusní středisko, kde obsluhují bohaté turisty z celého světa. Předpokládala bych, že dokážou připravit slušný šálek čaje.“

„Připomínáš mi Jakea. Jediný člověk, o kterém vím, že pije čaj. Mám dojem, že má také rád zelený.“

Clare o tom chvíli přemýšlela, zatímco namáčela čajový sáček tam a zpátky v zoufalé snaze získat trochu vůně a kofeinu.

„Co si o něm myslíš?“ zeptala se.

„O Jakeovi?“ Elizabeth v elegantním gestu pozvedla jedno rameno. „Vypadá mile. Musí být schopný, jinak by si ho otec nenajal.“

„Jsou konzultanti vždycky pozvaní na koktejlovou párty Glazebrookových?“

„Není to zrovna obvyklé.“ Elizabeth si nandala na vidličku kousek svých vajíček se šunkou. „Taťka má ve zvyku zvat na společenské večírky svůj vyšší management. Také jim věnoval členství ve venkovském klubu ve Stone Canyonu.“

„Ale Jake je externí konzultant, ne viceprezident.“

„Taťka chce, aby se k němu chovali v kanceláři s respektem,“ dodala Elizabeth. „Což znamená, že musí pobírat výhody vyššího managementu.“

„To asi dává smysl.“

Elizabeth se usmála. „Co ti připadá na Jakeu Salterovi tak zajímavé?“

„Mám-li být upřímná, nejsem si jistá,“ řekla Clare. „Jenom mi připadá trochu zvláštní, to je všechno.“

Tohle byla nestydatá lež. Jake nebyl jenom trochu zvláštní. Vymykal se všem měřítkům, alespoň jí se to tak zdálo. S žádným mužem jí nevstávaly vlasy na hlavě, žádný muž v ní neprobouzel ženské instinkty jako minulou noc Jake.

„To je divné,“ prohlásila Elizabeth. „Jake mi vždycky připadal jako to, co je. Milý, trochu nudný konzultant.“

Bavíme se o stejném muži? přemýšlela Clare.

„Je registrovaným členem Společnosti, víš,“ dodala.

„Ano.“ Elizabeth si zamíchala kávou. „Ale co je na tom divného? Nepřekvapuje mě, že se tatínek poohlédl po psychotronikovi, když se rozhodl zaměstnat konzultanta.“

„Asi máš pravdu,“ souhlasila Clare.

„Chápu to tak, že Jake má nějaký průměrný talent. Možná stupeň pět nebo šest. Víc ne.“ Clare seděla bez hnutí.

„Co?“ Elizabethino obočí vystřelilo vzhůru. „Neříkej mi, že po tobě včera v noci vyjel?“

„Ne.“

Rychle si přehrála svou konverzaci s Jakeem. Zdálo se jí, že se nikdy nezmínil, na jakém stupni je jeho talent. Jenom předpokládala, že je vysoký. Ne, celou svou bytostí *věděla*, že je vysoký.

Co se to tu dělo? Copak se její instinkty natolik mýlily, nebo Jake Archerovi a zbytku Glazebrooků lhal o síle svých paranormálních schopností? Jestli ano, potom proč?

Možná si myslel, že by se tím všechno zkomplikovalo, přemítala. Bůh ví, že jí její vysoké číslo nikdy v ničem nepomohlo ani společensky, ani v kariéře. Členové Společnosti, kteří znali jeho význam, si od ní udržovali jistý odstup. Nebylo nic zvláštního na tom, že se lidé necítili v blízkosti psychotronika desátého stupně moc příjemně. Na druhé straně ale vždy existovali tací, které moc a síla zvráceným způsobem přitahovaly.

Po chvíli uvažování musela připustit, že vyžrazení vysokého stupně talentu by Jakeův profesionální život jenom zkomplikovalo.

Dejte tomu muži pokoj, pomyslela si. Jake měl právo na soukromí.

„S Valerií Shipleyovou ses nemýlila,“ snažila se změnit předmět hovoru. „Má s pitím vážné problémy.“

„Ano, a stále se to zhoršuje. Valerie měla koktejly vždycky ráda, ale poté, co byl Brad zavražděn, si přihne ještě radši. Ubohý Owen. Myslím, že je s rozumem v koncích. Matka říkala, že s ní mluvil o tom, že by dal Valerii do léčebny.“

„Podpořila ho v tom?“

„Samozřejmě. Jenže to se snadněji řekne, než udělá. Valerie se o svých problémech nechce vůbec bavit. Jestli s tím pitím nepřestane, myslím, že se s ní Owen nejspíš rozvede.“

„Kdo by se mu divil?“ pronesla Clare tiše. „Nejsem si ale jistá, že Valerie najde v léčebně, co potřebuje, i kdyby šlo o kliniku Společnosti. Je matka, která násilně ztratila svého syna a podle ní nebylo spravedlnosti učiněno zadost. Divila bych se, kdyby její problémy vyřešil nějaký dvanáctikrokový odvykací program.“

„Pokud jde o mne, spravedlnosti *bylo* učiněno zadost,“ pronesla náhle Elizabeth prudce. „Jen bych si přála, aby Valerie věděla, jaký byl Brad ve skutečnosti mizera. Chtěla bych, aby si to uvědomil celý svět, nejen ty a já.“

„Jak bys chtěla říct matce, že její mrtvý syn byl psychopat? Ani tví rodiče tomu nevěřili, když ses jim snažila vysvětlit, že sis vzala pohledného netvora? Archer a Myra si mysleli, že ses duševně zhroutila.“

„Brad dokázal být neuvěřitelně přesvědčivý.“ Vidlička v Elizabethině ruce se maličko roztřásla. „Vždycky měl po ruce důkazy mého šílenství, které lidem ukazoval. Dokonce dokázal přesvědčit doktora Mowbraye, že jsem blázen.“

„Ten parchant věděl, jak na tebe. Všechny ty nesmysly o tom, jak trpíš výpadky paměti, během kterých se snažíš zabít sama sebe. Bylo to jako z hororu.“

Elizabeth se zašklebila. „Na začátku vypadal tak *dokonale*. Pokaždé mi přeběhne mráz po zádech, když si uvědomím, jak jsem se v něm spletla.“

„Neobviňuj se,“ uklidňovala ji Clare. „Nebyla jsi jediná, kdo si myslel, že je úžasný. Archera, Myra i Matt a všichni vaši přátelé mu také skočili na jeho falešnou tvář.“

„Opravdu věřím, že nebýt tebe, byla bych už mrtvá, Clare.“ V Elizabethiných očích se zatřpytily slzy. „A nejhorší je, že všichni kromě tebe by si mysleli, že jsem spáchala sebevraždu.“

Clare ji pohlédla po paži. „To nic. Už je to za námi. To Brad je mrtvý. Na ničem jiném nezáleží.“

„Ano.“ Elizabeth si osušila oči kapesníčkem. „Je pryč. To je nejdůležitější. Nikdo ale nepochopil, jak zlý byl doopravdy. Jen bych si přála nalézt způsob, aby se všichni dozvěděli pravdu. Čím víc jsem se po pohřbu snažila o situaci mluvit, tím víc se mě mamka s tatškou snažili umlčet.“

„Určitě si mysleli, že bude pro všechny zúčastněné nejlepší nechat všechno plavat. Vražda v rodině obchodům neprospívá, a to nemluvím o společenském životě.“

„Je v tom daleko víc,“ odvětila Elizabeth. „Myslím, že se mamka bála, že si všichni ve Stone Canyonu myslí, že jsem labilní. Bála se, že si nedokážu najít jiného manžela.“

Clare se usmála. „Ty nějakého hledáš?“

„Ne.“ Elizabeth se otfásla. „Dlouho potrvá, než budu přemýšlet o další svatbě, jestli vůbec někdy.“

„Zapomeneš na všechno, co ti Brad udělal,“ prohlásila Clare. „Potřebuješ jenom trochu času.“

Elizabeth odložila vidličku. „Vlastně si dělám větší starosti o tebe než o sebe. Za mou záchranu před Bradem jsi zaplatila velmi vysokou cenu. Nejdřív jsi dostala kopačky od svého snoubence a pak tě propustili. Obě víme, že za to mohou klepy, které se rozběhly po vraždě.“

„Vem to čert.“ Clare se natáhla po malé modré keramické konvičce se salsou. „Kašlu na ně, když nedokážou pochopit vtip.“

Soustředěně rozlévala salsu na míchaná vajíčka. Pár vteřin jí trvalo, než si uvědomila, že ji Elizabeth upřeně sleduje.

Clare vzhlédla. „Co je?“

Elizabeth zavrtěla hlavou a pak, neočekávaně, se začala hihňat. Hihňání přešlo ve smích. Přikryla si ústa rukou v marném pokusu ten příliv zastavit.

Clare jedla svá kořeněná vajíčka a čekala, až se Elizabeth začne ovládat.

Nakonec se Elizabeth uklidnila a sáhla po svém šálku kávy. „Díky, sestřičko, potřebovala jsem se od srdce zasmát.“

„Ráda jsem posloužila.“

Elizabeth naklonila hlavu na stranu. „Opravdu ti nedělá starosti, co se stalo s tvou kariérou a snoubencem?“

„Tehdy mě to mrzelo, ale když se na to dívám zpětně, žádný konec světa. Stejně jsem měla ohledně svého zasnoubení pochyby. Nemyslím, že by nám to s Gregem vydrželo dlouho.“

„Souhlasím. Dokonce ses mu ani nechtěla světit s paranormální stránkou své osobnosti.“

„To byl určitě jeden z problémů.“

„Nemohla bys to tajemství udržet navždycky. Dříve nebo později by vyšlo najevo a Greg by si nejspíš myslel, že jsi ho oklamala. Takhle reaguje většina lidí, když se dozvedí, že má někdo parapsychologické schopnosti.“

„Ano, máš pravdu.“ Clare zaváhala. Přemýšlela. „Na našem vztahu bylo ale ještě něco dalšího, co mi začínalo dělat starosti.“

„Co?“

„Za celou dobu, co jsme byli spolu, jsme se ani jednou nepohádali.“

„Co je na tom špatného?“

„Nejsem si jistá,“ přiznala Clare. „Ale začalo mě to rozčilovat. Vždycky jsme dělali to, co jsem chtěla. Rozhodovala jsem o všem. Vybírala jsem restaurace, ve kterých jsme jedli. Vybírala jsem

divadla. Vždycky mě nechal udávat tempo v posteli. Už se mi to zajídalo.“

„Pr, pr, pr.“ Elizabeth zamávala Clare před obličejem. „Vraťme se k části, ve které tě vždycky nechal udávat tempo v posteli. Myslela jsem, že právě tahle věc se ti na něm líbila. Říkala jsi mi, že oceňuješ skutečnost, že máš v této oblasti všechno pevně pod kontrolou.“

„Někdy prostě chceš, aby se na chvíli ujal vedení někdo jiný.“

„Vážně?“ Elizabeth se chápavě usmála. „A kdy přesnější k tomuhle prozření dorazila?“

„Nevím,“ přiznala Clare. „Jenže já přenechám kontrolu někomu jinému, jen když mu věřím.“

„Vzpomeň si, jak jsem tě varovala, že pro někoho jako ty by byla nejspíš chyba vzít si někoho, kdo ani za milion let nepochopí tvou pravou povahu,“ dodala Elizabeth.

„V té době mi to přišlo jako dobrý nápad,“ přiznala Clare.

„Proslulá poslední slova.“

„Na obhajobu Grega musím dodat, že i přes své paranormální schopnosti prostě nejsem ten typ, který by předával otěže někomu jinému.“

„To mi povídej.“ Elizabeth se zachichotala. „V tvém případě by musel přijít někdo dostatečně silný, aby ti ty otěže vytrhl.“

Clare sebou trhla. „Nejsem si jistá, že by se mi to líbilo.“

„Vidíš? Bráníš se věcem, o niž jsi řekla, že bys chtěla. Touha mít věci pevně v ruce nejspíš souvisí s tvým desetistupňovým problémem.“

„Nejspíš. Hlava dvacet dva, řekla bych.“

Elizabeth zvažněla. „No, pokud jde o mě, budu vždycky za tvůj talent nesmírně vděčná. Nechci ani pomyslet, co by se stalo, kdybys nedokázala prohlédnout Bradovu zed' lži.“

„Naštěstí už si s Bradem nemusíme dělat starosti.“

„Díky bohu,“ vydechla Elizabeth. „Začínám si ale dělat starosti o Valerie Shipleyovou.“

„Určitěji naštvalo, když mě včera v noci uviděla. Až budu pryč z města, zase se uklidní.“

„Tím si nejsem jistá. Vlastně by mě ani nepřekvapilo, kdybychom zjistili, že to ona zvedla telefon a rozšířil o tobě pomluvy, kvůli kterým tě propustili a Greg zrušil vaše zasnoubení.“

„Ani ve snu by mě nenapadlo zpochybňovat tvoji intuici,“ pronesla Clare. „Možná máš pravdu a Valerie zapříčinila můj vyhazov z

Draperovy nadace. Ale nejsem si jistá, jestli zprávy o mém spojení s Bradovou vraždou způsobily, že se na mě Greg vykašlal.“

„Ha! Přece ses ho zeptala, proč zasnoubení zrušil, pamatuješ?“

„Ano,“ uznala Clare.

„A co ti odpověděl?“

„Řekl mi, že má někoho jiného.“

„Což byla?“

„Lež,“ dodala Clare.

„Končím s vyslýcháním.“

9

Když zapnula po odchodu z restaurace svůj mobil, čekal v hlasové schránce na Clare vzkaz od Jakea. Byl krátký a k věci.

„Tady Jake. Až si budete chtít vyzvednout své auto, dejte mi vědět. Vyzvednu vás a odvezu do Stone Canyonu.“

Clare zmáčkla kód, aby zprávu vymazala. „Co se týče typů, které chtějí mít všechno pevně v rukou,“ prohlásila. „Jake Salter mi dal lekci.“

Elizabeth vytáhla z kabelky tmavé sluneční brýle. „O co šlo?“

„Jen mi nechal zprávu, kde mi oznámil, povšimni si, že se mě nezeptal, ale oznámil mi, že mě vyzvedne a odveze zpátky do Stone Canyonu.“

„Určitě se snažil být jen nápomocný.“

„Jo, jasně.“

„Cítím v tom nějaký podtext,“ přemýšlela Elizabeth.

„Já taky,“ přikývla Clare. Nasadila si tmavé brýle. „Ale ať do mě uhodí, jestli tuším, o co jde.“

Čekaly, dokud k nim obsluha na parkovišti nepředjela s Elizabethiným mercedesem. Když dorazil, Elizabeth vklouzla za volant. Clare se usadila vedle ní.

„Opravdu si nemyslím,“ prohlásila Elizabeth, když zabočovala z letoviska na silnici, „že by sis měla s Jakeem Salterem dělat starosti. Tatínek mu věří a to mluví za všechno.“

„To nemůžu popřít,“ uznala Clare. „Určitě ti nevadí odvézt mě do domu?“

„Žádný problém. Až do odpoledne nemám žádné schůzky. Jsi si jistá, že poletíš zítra zpátky do San Franciska?“

„Mám to v plánu.“

„No, kdybys změnila názor a zůstala tu další den nebo dva, budu mít volno zítra odpoledne. Mohli bychom si zajít do lázní.“

„Díky, Liz, ale nežertovala jsem, když jsem tvrdila, že mám v současné chvíli velmi omezený rozpočet.“

„Zvu tě.“

„Já opravdu –“

„Ach, proboha. To jsem já, tvoje sestra, vzpomínáš? Nejsem tat'ka. Je v pořádku nechat se ode mě pozvat odpoledne do lázní.“

„Uvidíme,“ prohlásila Clare.

Vozidlo čekalo přesně tam, kde ho Jake nechal na jinak prázdné příjezdové cestě před Glazebrookovým domem. Zlomený stěrač se leskl na horkém slunci.

Clare vystoupila z auta a přehodila si kabelku přes rameno. Sklonila se dolů, aby viděla na Elizabeth.

„Díky,“ pronesla.

„Zavolej mi, až se rozhodneš, jestli tady zůstaneš ještě pár dní.“

„Určitě.“

Clare zavřela dveře. Elizabeth se rozjela po příjezdové cestě zpátky.

Dveře velkého domu se otevřely. Na verandu vyšel Archer.

„Myslel jsem, že tě Jake odveze dnes ráno zpátky,“ prohlásil bez úvodu.

„Byly jsme s Elizabeth na snídani. Nabídla se, že mě svezí. Bylo to praktičtější. Cestou jsem zavolala do půjčovny aut. Přivezou mi náhradní auto a pošlou odtahovku, aby vyzvedla tohle. Říkali, že nové auto přijede do hodiny.“

„Dobře. Na sezení u bazénu je příliš horko. Pojd'me dovnitř.“

„Myslela jsem, že budeš ve své kanceláři.“

„Čekal jsem na tebe.“

Možná konečně zjistím, o co tady jde, pomyslela si Clare. Pevně sevřela svou kabelku a vykročila na verandu.

„Omlouvám se za Valerii,“ prohlásil Archer chraplavě. „Má teď nějaké problémy s pitím.“

„Všimla jsem si.“

Obezřele ho následovala do domu.

„Kde je Myra?“ zeptala se.

„Dneska ráno zasedá správní rada Umělecké akademie. Je její předsedkyní.“

„Aha.“

Posadili se proti sobě na dvě kožená křesla s výhledem na bazén a hory za ním. Hospodyně jim přinesla ledový čaj.

„Půjdu rovnou k věci,“ pronesl Archer. „Vím, že máš problémy s hledáním nové práce.“

„Dříve nebo později se něco objeví.“ Míchala ledový čaj dlouhou koktejlovou lžičkou.

„Co třeba?“

„No, slyšela jsem, že existuje spousta příležitostí prodávat pozemky v Las Vegas.“

„Ptám se tě vážně, k čertu.“

Zaváhala, vzdala se. „Přemýšlím, že si otevřu svůj vlastní obchod.“

Archer se zamračil. „Co proboha víš o řízení vlastního podniku?“

„Nic moc.“ Mírně se pousmála. „Ale vypadá to jako zábava, tak jsem si myslela, vzal to čert, proč to nezkusit?“

Přimhouřil oči. „Musíš být pořád tak zatraceně jízlivá?“

„Ne. Chovám se tak, jen když jsem pod tlakem.“

Archer se zavrtal hlouběji do křesla. „Podívej, vím, že jsi nejspíš přišla o práci i o svého snoubence kvůli klepům, které se rozšířily po Bradově smrti.“

„To mi v ničem nepomůže.“

„Zjistil jsem, že se drby většinou docela rychle utiší, to mi věř.“

„Já taky,“ přiznala. „Ale tentokrát to zřejmě neplatí.“

„Proto ti chci nabídnout práci,“ řekl Archer.

Ledový čaj jí zaskočil v krku. Chvilí jí trvalo, než popadla dech.

„Ne, díky,“ odmítla automaticky.

„K čertu, věděl jsem, že to řekneš. Jsi zatraceně tvrdohlavá.“

Odložila svůj napul vypitý ledový čaj na konferenční stolek. „Asi bych už měla jít.“

„Nejdřív mě vyslechni. Je to to nejmenší, co můžeš udělat.“

Trochu se pousmála. „To *nejmenší*, co můžu udělat?“

„Jsi má dcera, sakra. Nebyla moje chyba, že jsem až donedávna nevěděl, že existuješ. Tvá matka neměla právo skrývat přede mnou takové tajemství.“

„Myslela, že to tak bude pro všechny nejlepší.“

„Jo, no, spletla se.“

Clare pomalu vydechla. „Nepřišla jsem sem, abych se s tebou přela o rozhodnutí, které má matka učinila před více než třiceti lety a které jsem nemohla ovlivnit.“

Vzteky a zlost se mihly po Archerově tváři. „Proč jsi tedy přišla?“

„Mamka na tom trvala.“

Archer se zašklebil. „Mělo mě to napadnout.“

„Možná bychom měli mluvit o něčem jiném.“

„S tím souhlasím,“ prohlásil Archer nekompromisně. „Tady máš můj návrh. Rád bych založil charitativní nadaci a chci, aby sis to vzala na starost.“

Ohromením se nezmohla na slovo. Jen tam seděla a zírala na něho.
„No?“ zeptal se Archer podmračeně. „Co na mou nabídku řekneš?“
„Myslím,“ důkladně oddělovala slova, „že založit nadaci je báječný nápad. Máš víc peněz, než může jakýkoliv člověk potřebovat. Můžeš s nimi udělat mnoho dobrého.“

Archer vypadal spokojeně. „Správně.“

„Určitě si uvědomuješ, že taková nadace vyžaduje značné finanční zdroje.“

„Nejsem hloupý, Clare.“

„Opravdu, opravdu obrovské zdroje,“ zdůraznila. „Mohlo by to mít vážné dopady na majetek, který odkážeš svým potomkům.“

Poprvé vypadal pobaveně. „Přece jen si děláš starosti o své dědictví. Myslel jsem, že tě moje peníze nezajímají.“

„A kdo teď mluví jízlivě?“

Snažil se být trpělivý. „Ano, Clare, uvědomuji si, že založení bohatě dotované nadace zasáhne i do dědictví, které jsem chtěl zanechat svým potomkům. Nedělej si s tím starosti. Zůstane jim hodně, a stejně tak dětem, které třeba budou mít. Matt povede společnost v budoucnosti a příštím generacím vydělá spoustu peněz. Věř mi, můžu si dovolit založit nadaci.“

„Mluvil jsi o tom s Myrou?“

„Ne. Probíral jsem to s Owenem, ale požádal jsem ho o diskrétnost, dokud si nepromluví s tebou.“

„Proč takové tajnosti?“ zeptala se Clare. Opatrně otevřela své parasmysly.

„Protože jsem nejdřív chtěl dostat na palubu tebe.“

V jeho slovech zněla pravda.

„Neplánuješ založit vlastní nadaci, abys mi mohl nabídnout práci, že ne?“ zeptala se. „Už jsem o tom chvíli uvažoval.“

Nebyla to vyslovená lež, rozhodla se. Ale Archer jí ani neříkal celou pravdu.

„Od kdy?“ ptala se dál.

Krátce sevřel rty. „Jsi nedůvěřivá, vid’?“

„Mám potíže s důvěrou.“

„Ta myšlenka mě napadla před pár měsíci.“

„Zrovna když jsi zjistil, že mě propustili z Draperovy nadace, a začalo být jasné, že s nalezením nové práce mám problémy?“

Archer ležérně mávl rukou. „Netvrdím, že to spolu nesouvisí. Všechno se to v mé hlavě smíchalo před pár měsíci.“

„Rozhodně tě nebudu odrazovat od toho, abys věnoval své peníze na dobročinné účely, ale upřímně si nemyslím, že je dobrý nápad udělat ze mě ředitelku.“

„Proč sakra ne?“

„No, pro začátek bys asi chtěl mít všechno pod kontrolou,“ řekla. „Já jsem se vždycky snažila být svým vlastním pánem.“

„Dám ti volnou ruku. Nejsi v téhle oblasti nezkušená. Víš, co děláš.“

„Nic si tady nenamlouvejme, Archere. Oba víme, že jsi zasvětil svůj život budování svého impéria. Určitě budeš mít poslední slovo, až přijde okamžik rozhodnutí, kdo tvé peníze dostane nebo za co se utratí.“

Odfkl si. „No, bude to přece *moje* nadace. Měl bych se podílet na rozhodování, kam peníze půjdou.“

Vzala si svůj čaj. „S tím souhlasím.“

„To neznamená, že nebudeš všechno řídit.“

„Ano,“ řekla. „Přesně tohle to znamená.“

Archerova sluncem ošlehaná tvář ztvrdla zlostí. „Nezdá se mi, že bys někde dostala lepší nabídku.“

Clare se sevřel žaludek. „Prosím, neříkej, že jsi to byl ty, kdo v uplynulých šesti měsících volal každému potenciálnímu zaměstnavateli, kterého jsem oslovila, a varoval ho, aby mě nepřijímal.“

„Zatraceně, ne.“ Archer praštil rukou do stolu. „Opravdu si myslíš, že bych udělal něco tak podlého a odporného, jenom abych dosáhl svého?“

„Kdybys to považoval za dostatečně důležité, tak ano.“

Pár vteřin si myslela, že snad exploduje. Pak si zhluboka povzdechla. „Tvá matka ti toho o mně moc nepověděla, hm?“ zeptal se.

„Říkala, že dokážeš být bezohledný. Alespoň ses tak dřív choval.“

„Nevybuduješ takovou společnost jako já a Owen, pokud nejsi ochotná hrát tvrdě.“

„O tom nepochybuju ani na minutu.“

„Udělal jsem, co jsem musel,“ řekl Archer. „Měl jsem ale svá vlastní pravidla a dodržoval jsem je. Ať je mi Bůh svědkem, nikdy jsem nepodrazil nikoho, kdo byl slabší nebo neznal pravidla hry.“

Říkal jí pravdu, poznala Clare.

„To zní dost fair,“ uznala tiše. „Musíš ale přiznat, že u těch pravidel zbývá prostor pro úpravu.“

„To nepopírám. Nevyužil jsem však takového prostoru, abych obvolával lidi v San Francisku a zakazoval jim tě přijmout.“

„Dobře. Věřím ti.“

Pohlédl na ni. „Bud’ rozumná, Clare. Nezdá se, že jinde dostaneš lepší nabídku.“

„Já vím. Proto přemýšlím, že založím vlastní společnost.“

„Proč jsi se začala zabývat charitativní činností?“

„Ze začátku jsem tak úplně nechtěla, ale musím přiznat, že je to docela uspokojující alternativa.“ Odmlčela se. „Alespoň donedávna to tak vypadalo.“

„Co jsi chtěla dělat?“

Zaváhala, ale pak se rozhodla, že neuškodí, když mu poví pravdu. „V posledních několika letech jsem snila o práci pro agenturu Jones a spol.“

Archer byl očividně ohromen. „Chtěla ses stát parapsychologickým vyšetřovatelem pro Jones a spol.?“

„Považovala jsem to za vzrušující a dokonalý způsob, jak využít svého talentu. Posílala jsem žádosti o místo do západopobřežní kanceláře každých šest měsíců.“

„Předpokládám, že neúspěšně.“

„Ten osel, co vede regionální pobočku, Fallon Jones, mou žádost vždycky zamítl.“ Archer zamrkal. „Osel?“

„Beru to jako vhodné označení, protože je očividně příliš hloupý, aby si uvědomil, jak bych mohla být Jonesům prospěšná.“

„Chápu.“

„Pokaždé, když jsem podala svou žádost, jsem dostala dopis informující mne, že nemají žádnou volnou pozici. Nemusím být lidský detektor lži, abych poznala, že je to snůška nesmyslů. Fallon Jones rozhodl, že má paranormální povaha je pro tuto práci příliš nebezpečná.“

„Jak využíváš svůj talent v oblasti dobročinnosti?“

„Venku je spousta podvodníků a ničemů, kteří se neštítí ničeho, aby se dostali k penězům nadace. Mám vysokou kvalifikaci, abych tyhle podvodníky a ničemy odhalila. Až do doby před šesti měsíci jsem přesně tuhle práci dělala pro své zaměstnavatele.“

Archer se zamyslel. „Musí to být těžké žít s takovým talentem.“

„Mamka s tetou May dohlédly, abych navštěvovala opravdu dobrého parapsychologa. Doktor Oxlade mi pomohl najít způsoby, jak své smysly ovládat.“

„A co tvůj snoubenec? Byl také členem Společnosti nebo psychotronik?“

„Ne.“

„Zjistil někdy, že se trošičku lišíš?“

„To nemyslím,“ pronesla Clare. „Aspoň ne tak, jak myslíš.“

„Pak je ti lépe bez něho. Někdo tak silný jako ty by byl s normálním člověkem nešťastný.“

Nic na to neřekla. Vzhledem k tomu, že bylo nepravděpodobné, že by někdy našla psychotronika, který by byl ochotný riskovat manželství s ní, nebylo zrovna o čem mluvit.

„Proč jsi si tak ztraceně jistá, že spolu nemůžeme pracovat?“ zeptal se Archer po chvíli.

„Intuice.“ Na okamžik se odmlčela. „Archere, jestli mi nabízíš práci, protože cítíš vinu za minulost, zapomeň na to. Není tvá chyba, že jsi o mé existenci nevěděl.“

„Ale ano,“ řekl. „Je.“

Udiveně na něho pohlédla. „Proč to říkáš? Maminka mi říkala, že dala výpověď v práci a odjela z Arizony čtyřicet osm hodin poté, co jste spolu měli aféru na jednu noc. Pověděla mi, že už tě pak nikdy znovu nekontaktovala.“

„Měl jsem ji tenkrát hledat,“ prohlásil Archer. „Ujistit se, že je v pořádku. Faktem však zůstává, že mi svým odchodem ztraceně usnadnila život. Měl jsem tenkrát dost problémů před svým vlastním prahem. Soustředil jsem se na to, abych je vyřešil.“

„Jaké problémy?“

„Společnost procházela těžkým obdobím. S Myrou jsme měli neshody. Než jsem se zase mohl pořádně nadechnout, uplynul skoro rok.“

„Takže ses soustředil na budoucnost, ne na minulost.“

„Nedívám se zpátky příliš často,“ přikývl Archer. „To není mým zvykem. Řekl jsem si, že je vysoce nepravděpodobné, že by tvá matka otěhotněla po jedné noci, a že kdyby přece jen ano, určitě bych se o tom dozvěděl. Většina žen v její situaci by přišla žádat pro své dítě otce. A měla by na to rozhodně právo.“

„Maminka je velmi hrdá a nezávislá žena.“

„Vzpomínám si.“ Archer se ironicky pousmál. „Proto mě nejspíš přitahovala. A také proto, že byla pekelně dobrá účetní. V každém případě se pak už nikdy neozvala, takže jsem o tom přestal přemýšlet.“

„Co je pryč, je pryč. Chápu a uznávám, že cítíš určitou zodpovědnost finančně se o mě postarat. Respektuji to. A oceňuji. Ale není to nutné. Dokážu se o sebe postarat sama.“

„Nikdy jsem neřekl, že by tomu tak nebylo. Co je ale sakra špatného na tom pracovat pro mě?“

Na příjezdové cestě zaslechla auto. „To bude chlápek z půjčovny.“

„Neodpověděla jsi mi na otázku.“

Sebrala svou kabelku a vstala. „Nefungovalo by to.“

Vstal a postavil se před ni. „Než odsud utečeš, dej mi své slovo, že o tom budeš aspoň uvažovat.“

„Není to dobrý nápad. Věř mi.“

„Zaskočil jsem tě tím. Neměla jsi šanci si to pořádně promyslet.“

„Nemyslím –“

„Čtyřicet osm hodin,“ skočil jí rychle do řeči. „A zůstaň tady ve Phoenixu, zatímco o tom budeš přemýšlet. Žádám po tobě příliš?“

„Proč bych tu měla zůstat, zatímco budu zvažovat tvou nabídku?“

„Protože jestli se vrátíš zpátky do San Franciska, bude pro tebe snazší mě odmítnout,“ prohlásil. „Navíc, ať už se ti to líbí nebo ne, jsem tvůj otec. Zasloužím si trochu tvého času.“

Proti své vůli se usmála. „Nikdy nenech klienta odejít s ne, že je to tak? Blahopřeju. Máš jedničku z obchodní psychologie.“

Poprvé se Archerovy oči pobaveně rozzářily. Uculil se. „Zlatíčko, uzavíral jsem obchody dávno předtím, než ses narodila.“

Uvědomila si, že zahlédla Archera Glazebrooka v podobě, v jaké ho znávala její matka. Před třiceti lety muselo být pro každou ženu těžké mu odolat.

Zaváhala. Byla to chyba.

„Čtyřicet osm hodin,“ naléhal Archer jemně. „Víc nežádám. Když tady teď zůstaneš, budeš chtít určitě strávit trochu času s Elizabeth. Dej mi jen pár dní, abych ti představil pár svých nápadů ohledně nadace.“

„Ty to myslíš s jejím založením vážně, že jo?“

„Ano.“

„Dobře,“ přikývla Clare. „Zůstanu tu pár dnů. Můžeš mi ukázat nějaké své plány. K ničemu se ale nezavazuju. Je to jasné?“

„Naprosto.“

„Nashledanou, Archere.“

O pár minut později už seděla za volantem náhradního auta. Během jízdy po příjezdové cestě se podívala do zpětného zrcátka, prohlízejíc si obrovský dům, v němž vyrostli její sestra a bratr.

Archer sledoval malé auto, jak odbočilo na hlavní silnici. Celý svůj život přesně věděl, co chce, pomyslel si. Jeho cíle byly jasné: peníze, úspěch, moc, žena, kterou miloval, a potomci, kterým by mohl zanechat to, co vybudoval. Dosáhl všeho, oč usiloval, a nikdy nezpochybňoval rozhodnutí, která cestou učinil.

Nebyl pyšný na některé věci, které v minulosti udělal, ale vzal to čert. Nebyl světec. Světci nevytvářeli finanční impéria. Světci obvykle nekončili dobře.

Vrátil se zpátky do domu a díval se na bazén. Jak řekl Clare, neměl ve zvyku rozjímat nad minulostí. V životě se soustředil především na budoucnost. Nemohl však už déle předstírat, že to, co nazýval ztracený rok, už se nikdy nevrátí.

S Myrou byl ženatý dva roky, když společnost, v níž s Owenem tak těžce pracovali, místo aby prosperovala, začala chřadnout. Ekonomika spadla do recese. Obchod skoro neexistoval. Blížil se bankrot. Myřin otec, senátor, který manželství zpochybňoval už od začátku, častoval dceru ošklivými narážkami o rozumnosti rozvodu.

Aby vše ještě zhoršila, Myra se rozzlobila, když jí oznámil, že chce počkat se založením rodiny, dokud se společnost nepostaví znovu na nohy. Začala se chovat chladně a odmítavě v posteli. Věděl jistě, že se začala obracet na Owena, aby hledala soucit a pochopení.

Myra se scházela s Owenem už před Archerem, dokud ji Archer nepřesvědčil, aby se do něho zamilovala. Když se situace zhoršila, přemýšlel, jestli svého rozhodnutí litovala.

Někde uprostřed všech těch blížících se katastrof se ocitl na služební cestě se svou mladou, atraktivní šéfkou účetního oddělení, Gwen Lancasterovou. Gwen byla silná psychotronička s talentem nalézání systému ve finančních údajích, jimž většina lidí nerozuměla. Jeho služební cestu domluvila právě ona. Gwen objevila potenciální příležitost na uzavření kontraktu. Pokud by jednali rychle, a kdyby se Archerovi podařilo přesvědčit klienta, aby přešel

ke Glazebrooku, možná by se dokázali vyhnout ztroskotání na finančních útesech.

Archer okouzčil váhajícího klienta plány na stavbu luxusního nákupního centra a smlouvu s ním uzavřel.

Toho večera, osamoceni v restauraci levného hotelu, ve kterém bydleli, připili si s Gwen na budoucnost společnosti Glazebrook. Jeden přípitek vedl k druhému, a než si to uvědomil, začal Gwen vyprávět, že se mu zrovna rozpadá manželství. Gwen s ním soucítila. Skončili spolu v posteli.

Ráno si Gwen uvědomila velikost jejich chyby, dokonce dříve než on.

„Volal jsi její jméno.“ Gwen ho sledovala v popraskaném zrcadle na toaletním stolku, když si nandávala náušnice. Nostalgicky se usmála. „Miluješ ji. A vždycky budeš. Vrať se k ní.“

„Ale co ty?“ pronesl. Cítil se bezmocně.

„Podám výpověď, s okamžitou platností.“ Nasadila si druhou náušnici. „Už nemohu v Glazebrooku zůstat. Oba to víme.“

Pronajala si auto a odjela zpátky do Phoenixu, aby s ním neletěla ve stejném letadle. Nikdy už ji znovu neviděl, i když věděl, že se vrátí do své kanceláře na dostatečně dlouho, aby vyklidila svůj stůl. Zaslechl, že se vrátila do San Franciska ke své tetě, zatímco si hledala novou práci. Nedělal si starosti, že by nenašla dobré místo. Měla přece nadpřirozený talent na účetnictví.

Myra samozřejmě okamžitě po jeho návratu poznala, co se stalo. Byla také členem Společnosti arkány, ačkoliv se snažila tuto skutečnost ignorovat. Její otec, senátor, byl v této oblasti nekompromisní. Učil svou rodinu, že jejich spojení se skupinou lidí, kteří opravdu věří v paranormální jevy, musí být uchováno jako hluboké, temné tajemství. Voliči se chovali vůči politikům, kteří tvrdili, že disponují psychotronickou silou, obezřetně a nedůvěřivě.

Myra okamžitě uskutečnila jeho nejhorší noční můru. Požádala o rozvod. Následujících několik měsíců strávila klečením na kolenou, zatímco se zároveň snažil přebít bolest prací na plánech nákupního centra.

Nakonec se Myra nechala obměkčit a vrátila se k němu zpátky. Samozřejmě až *poté*, co nabyl rozvod platnosti. Chtěla mu jeho aférku oplatit.

Znovu se vzali a za devět měsíců se narodila Elizabeth. Ve stejné době bylo dokončeno nákupní centrum, přesně včas a v rámci

stanoveného rozpočtu. Firma Glazebrook vyplula z krize a prosperovala, stal se z ní nelítostný konkurent na jihozápadním trhu s nemovitostmi.

Nikdy se neohlížel zpátky.

Až do doby před osmi měsíci mu jeho taktika sloužila dobře. Někdy se ale minulost vrátí, aby vám vrazila pár facek.

10

Clare uslyšela nezaměnitelné zvonění svého mobilu, zrovna když projela bezpečnostní branou Stone Canyonu. Zastavila u okraje, sáhla do kabelky a zvedla telefon.

„Kde jste?“ zeptal se Jake.

„Zrovna odjíždím ze Stone Canyonu ve svém nablýskaném novém pronajatém autě. Proč?“

„Myslel jsem, že jsme se domluvili, že vás odvezu, abyste si auta vyměnila.“

Usmála se. „To je legrační, nevzpomínám si, že bych s něčím takovým souhlasila. Pamatuji si, že jsem dostala zprávu, *oznamující* mi, že mě vyzvednete a odvezete do Stone Canyonu. Jak se občas stává, byla jsem s Elizabeth na snídani. Byla tak laskavá a odvezla mě.“

Zatímco zpracovával informace, rozhostilo se ticho. Nedokázala poznat, jestli byl naštvaný, pobavený nebo jenom překvapený, když zjistil, že jeho instrukcím nevěnovala žádnou pozornost.

„Pokyny nepřijímáte moc snadno, že ne?“ řekl nakonec zamyšleně.

„Obvykle s nimi nemám potíže. Zato mám trochu potíže s příkazy.“

„A co pozvání? Přijímáte je?“

Zaplavila ji spousta lehounkých, vznášejících se pocitů. Okamžitě je zaplašila. Nesměla zapomenout, že Jake pracuje pro Archera. Jednala ne s jedním, ale se dvěma cílevědomými muži s vlastními plány. Jako zelenáč ze San Franciska se ocitla v zemi kovbojů.

„Záleží na pozvání,“ prohlásila opatrně.

„Půjdete se mnou dnes na večeři?“

V ústech jí vyschlo.

„Jste tam ještě?“ zeptal se po chvíli.

„Ano.“

„Dostanu odpověď?“

„Ano.“

„Díky,“ řekl Jake. „Pošlu pro vás taxi v půl šesté do toho zapadákova, kde bydlíte.“

„Počkejte,“ ozvala se rychle. „Myslela jsem, ano, dostanete odpověď. Neřekla jsem, že ano je ta odpověď.“

„Jak zní tedy odpověď?“

„Než vám ji řeknu, přísahajte na svou konzultantskou čest, že tohle pozvání je jen a jen od vás a že to neděláte proto, že vás o to požádal Archer.“

„Na mou konzultantskou čest?“ Zněl pobaveně. „Dávám vám své slovo, že vás zvou na večeři, protože s vámi chci povečeřet. Ne proto, že mi váš otec řekl, abych vás zabavil.“

Zněl upřímně, pomyslela si. Když ale přišlo na její paranormální smysly, nepočítaly s komplikacemi moderních technologií. Během let zjistila, že telefony, e-maily a další druhy elektronické komunikace činí její talent nespolehlivým.

Hluboko uvnitř vzplanula dychtivým očekáváním. Některá rizika se určitě vyplatilo podstoupit.

„Dobře,“ souhlasila. „Ano. Děkuji. Budu se těšit.“

„Já také.“

Přerušila spojení. Když pohlédla do zpětného zrcátka, než se znovu rozjela po silnici, překvapilo ji, že se usmívá.

Pak ji plnou silou udeřila děsivá pravda. Nepřijela do Arizony připravená na schůzku s fascinujícím mužem. Jediné šaty, jež s sebou měla, byl strohý kostým, který zničila noční koupel, dva páry černých kalhot a dvě trička.

Musela jít nakupovat.

Její mobil znovu zazvonil o dvě hodiny později, zrovna když vcházela ze schodiště do garáže v obchodním centru. Chvilí se neúspěšně hrabala v kabelce, aby mobil našla, ale s dvěma nákupními taškami to nešlo snadno.

Konečně telefon zvedla.

„Haló?“ pronesla.

„To jsem já, Elizabeth. Kde jsi?“

„Na nákupech.“

„Ty jsi šla nakupovat beze mě? Jak jsi *mohla*?“

„Byl to stav nouze,“ hájila se Clare. „Jsem dneska pozvaná na večeři.“

„Koho tu kromě mě znáš?“ vyptávala se Elizabeth. „Vypadá to, že znám Jakea Saltera.“

„Ach. Můj. Bože.“

„Jo, takhle jsem nejdřív reagovala taky,“ pronesla Clare. „Byla jsem si jistá, že ho do toho Archer uvrtil ze zjištěných důvodů, ale Jake přísahal, že to tak není.“

„Věříš mu?“

„Pozval mě telefonicky. Víš, že nemůžu použít své smysly, dokud se s danou osobou nesetkám osobně. Nejspíš zjistím pravdu dnes večer.“

„Víš, zní to všechno opravdu zajímavě.“

„Taky si myslím.“

„Nemyslela bych si, že je Jake Salter tvůj typ.“

„Kdo ví, jaký mám typ?“

„To je fakt,“ uznala Elizabeth. „Dělej si večer poznámky. Ráno chci podrobnou zprávu.“

„Samozřejmě.“

„Už víš, co otec chtěl?“

„Plánuje založit charitativní nadaci. A chce, abych ji řídila.“

„Děláš si legraci? Ani slovem se o žádné nadaci nezmínil. Zajímalo by mě, jestli to ví mamka.“

„Řekl mi, že celou věc probíral jenom s Owenem.“

„No, na tom není nic překvapivého,“ uznala Elizabeth. „Po všech těch společných letech věří Owenovu názoru na všechno, včetně peněz.“

Clare vyrazila dlouhou uličkou mezi řadami zaparkovaných aut, snažíc si vzpomenout na přesnou barvu svého nového auta. Byl to nějaký odstín stříbřitě šedé, který byl dokonale neutrální a naprosto nevýrazný. Proč nemají pronajatá auta třeba šokující růžovou barvu nebo smaragdově zelenou, abyste si je zapamatovali a našli je na neznámém parkovišti?

„Netuším, co za Archerovým rozhodnutím založit nadaci stojí,“ pokračovala do telefonu. „Stejně jako spousta bohatých lidí si nejspíš myslí, že našel skvělý způsob, jak ovládat své jmění, i když bude pryč.“

„To zní jako taťka.“

„Jestli jde o tohle, mám pro něj špatné zprávy. Charitativní fond nebo nadace většinou po založení žijí vlastním životem, s vlastním plánem.“

„Možná si myslí, že může kontrolovat budoucnost, když tě postaví do čela.“

„Možná,“ řekla Clare. Zahlédla povědomě vypadající vůz a vyrazila k němu.

„Co budeš dělat?“ zeptala se Elizabeth.

„Úplně nejdřív jsem mu chtěla říct nejen ne, ale sakra, ne.“

„Přirozeně,“ prohlásila Elizabeth suše.

„Ustanovení mě ředitelkou jeho nadace je jeho způsob, jak mi vynahradit, co se stalo v minulosti. To mě hluboce trápí.“

„Mluví z tebe tvoje hrdost.“

„Já vím. A poté, co jsem strávila poslední dvě hodiny náročnou nákupní terapií a propadáním se hlouběji do černé zadlužené díry své kreditky, jsem o všem důkladně přemýšlela.“

„Clare, to je báječné. Je úžasné, že povedeš Glazebrookovu nadaci.“

„Ne o tom, že bych vzala místo ředitelky,“ dodala rychle Clare. „Vím, že by to neklapalo. Archer a já bychom byli neustále na kordy. Přemýšlela jsem ale o založení vlastní bezpečnostní agentury.“

„Opravdu?“

„Povím ti o tom později. Jestli ale budu podnikat, Glazebrookova nadace bude mým prvním klientem.“

„Dobře, to dává smysl,“ prohlásila Elizabeth. Její slova vibrovala nadšením. „Každopádně budeš v Arizoně trávit mnohem více času. Budeme se moci vídat častěji.“

„Tahle část se mi líbí taky,“ souhlasila Clare.

Zastavila před stříbřitě šedým vozem, ke kterému mířila. Čalounění bylo modré. Byla si ztraceně jistá, že mělo být béžové.

„Sakra,“ zaklela.

„Co se děje?“ zeptala se Elizabeth.

„Ztratila jsem své auto. Stojí tady miliony stříbrných vozů.“

„Světlé barvy jsou v Arizoně populární,“ souhlasila Elizabeth.

„Odrážejí teplo. Víš, jestli jdeš dneska večer s Jakeem na večeři, budeš tu i zítra.“

„Slíbila jsem Archerovi, že tu zůstanu čtyřicet osm hodin.“

„To je fantastické. Pojd'me tedy zítra odpoledne do lázní. Je to na poslední chvíli, ale určitě se mi povede dostat nás do lázní ve Stone Canyon.“

Clare o tom ani na chvíli nepochybovala. Jen málo lidí ve Stone Canyonu by řeklo Glazebrookovým ne.

„To zní skvěle,“ souhlasila.

„Zavolej mi ráno se zprávou o tvém velkém rande,“ připomněla jí Elizabeth a zavěsila.

Clare hodila telefon zpátky do kabelky a vydala se další uličkou mezi skoro identickými auty.

Přemýšlela, jestli se neocitla na špatném poschodí. Opožděně jí došlo, že na řetízku s klíčem, který jí dala autopůjčovna, viselo i zařízení na odemykání.

Zalovila znovu v kabelce a vytáhla klíče. Zmáčkla tlačítko na odemknutí.

Ve dvou třetinách uličky, ve které stála, zablikala v odpověď přední světla jejího vozu.

„Právě včas,“ zamumlala.

Svírala nákupní tašky a kabelku a pospíchala k autu.

Ve stínu za ní zaburácel motor auta. Projelo jí znepokojení. Nikoho v téhle části garáže předtím neviděla. Uvědomila si se vzrůstající nervozitou, že je někdo poblíž a že si ho nevšimla. Takhle začíná v garážích přepadení, pomyslela si. Nevěnuji pozornost svému okolí.

Uklidni se. Ať už je to kdokoli, sedí v autě. Nesnaží se k tobě připlížit. Chce jenom odjet z garáže.

Motor auta zaburácel.

Ohlédla se přes rameno.

Řítíl se na ni obrovský, nejnovější model SUV. Za tmavě zbarvenými okny vypadala řidičova tvář jen jako temná silueta.

Celým jejím tělem otrásl šok. SUV nezpomalovalo. Řidič ji očividně neviděl. Možná už se připravoval na oslnivé denní světlo a nasadil si na oči sluneční brýle. Nebo třeba ten idiot telefonoval.

Možnosti jí poklidně, uspořádaně probleskly hlavou, jako by se nedělo nic zvláštního. Jako by nestála přímo v cestě odjíždějícího vozidla.

„Ach, do prdele.“

Pud sebezáchovy ji vyburcoval. Sevrěla nákupní tašky a kabelku pevněji a vyrazila do uličky.

SUV se najednou stočilo jejím směrem, do úzké uličky mezi dvěma zaparkovanými auty. Ozval se skřípot nárazníků. Spustil se bezpečnostní alarm aut, vybuchl jí v uších.

Píp, píp, píp. Hů, hů, hů.

SUV proburácelo kolem, přední nárazníky dvou aut, která ji kryla, minulo o centimetry. Na druhém konci uličky zahnilo, až pneumatiky zaskřípěly.

Clare čekala, cítila se jako králík v koutě. Co bude dělat, jestli se SUV vrátí? Stihla by doběhnout na schody?

Hladový řev velkého motoru milosrdně utichal. SUV mířilo k výjezdu.

S třesoucíma se rukama a bušícím srdcem se rozhlédla po spadlých taškách a kabelce.

Šaty se sice vysypaly na betonovou podlahu, zůstaly však bezpečně uzavřené v plastovém obalu. Podprsenka bez ramínek, kterou si k nim koupila, byla také v pořádku. Boty se z krabice vysypaly, ale na levém sandálku byla jenom maličká odřenina.

Kabelku našla ležet u předního kola jednoho z aut, jež jí poskytla útočiště.

Posbírala své věci, zhluboka se nadechla a vlekla se k pronajatému autu. Když seděla v bezpečí za volantem, ujistila se, že dveře jsou bezpečně zamčené. Pak tiše seděla a čekala, až se její nervy uklidní.

Chvilí trvalo, než se cítila dostatečně vyrovnaná, aby mohla řídit. Takový šok a surový strach nezažila od doby před šesti měsíci, když vešla do Elizabethina domu a našla Bradovo tělo. Tu noc, kdy přemýšlela, jestli byla zamýšlenou obětí.

11

Šofér plynule zastavil velké auto před domem. Clare studovala draze vypadající rezidenci okénkem. Dům byl postavený ve španělském koloniálním stylu, doplněn červenými střešními taškami, tak oblíbenými v této zemi.

Projelo jí intenzivní rozechvění, částečně obavy, částečně vzrušení.

„Předpokládala jsem, že mě zavezete do restaurace za panem Salterem,“ obrátila se na řidiče. „Tohle je soukromá rezidence.“

„Je to adresa, kterou jsem obdržel,“ odvětil šofér.

Vystoupil ven a otevřel Clare dveře. Sebrala svou kabelku a vyprostila se z tmavého vnitřku vozidla.

Cestou ke dveřím se rychle rozhlédla po okolí. Dům byl jeden z početných, elegantních, nízkých domovů rozptýlených po Stone Canyonu. Na rozdíl od domu Glazebrookových, situovanému uprostřed golfových hřišť, byla rezidence obklopena otevřenou, zvlněnou pouští.

Dříve než stačila zaklepat, dveře se otevřely. Stál v nich Jake. V černých kalhotách a půlnočně modré košili. Límeček měl rozepnutý a rukávy vyhrnuté k předloktí. Všimla si, že na očích neměl své brýle.

Prohlédl si ji od hlavy k patě, zaznamenal elegantní, černé šaty s obnaženými rameny a značkové sandály na vysokém podpatku. Oči mu ztmavly mužským oceněním a něčím, co bezpečně určila jako smyslné rozčilení. Vzrušení, které v ní pulzovalo, ještě zesílilo. Vlasy na hlavě jí vstávaly.

„Krásné šaty,“ prohlásil Jake.

„Díky. Máte štěstí, že je vidíte pohromadě.“ Vstoupila do předsíně. „Málem mě přejeli na parkovišti v obchodáku, kde jsem je dnes odpoledne koupila.“

„Opravdu?“ Zavřel dveře a otočil se, aby jí pohlédl do tváře. „Co se stalo?“

„Nějaký pitomec v obrovském SUV mě buď neviděl jít k mému autu, nebo se rozhodl zahrát si na kočku a na myš. Musela jsem zdrhat, abych mu uhnula z cesty. Cestou jsem upustila nákupní tašky. Naštěstí se nic nezničilo.“

Jeho výraz ztvrdl. „Jste v pořádku?“

„Ach, ano. Je mi fajn. Byla jsem jenom trochu otřesená, nic víc.“

„Bylo to tak těsné?“

„V tu chvíli mi to tak připadalo, ačkoliv když se na to dívám zpětně, možná trochu přeháním. Mám velkou představivost.“

„Pamatujete si, jak auto vypadalo?“ zeptal se.

„Moc ne. Bylo velké. Nejnovější model. Jako všechna ostatní vozidla v garáži bylo asi stříbřitě šedé.“ Usmála se. „Nedělejte si s tím starosti, Jakeu. Byl to nejspíš jenom bavící se teenager, nebo někdo zrovna telefonoval. Každopádně se nic strašného nestalo.“ Příhoda v garáži byla poslední věc, o které se chtěla dnes večer bavit, pomyslela si. Přemýšlela o změně tématu. „Pronajal jste si hezké místo.“

Sledoval dlážděnou podlahu, středozemní žluté stěny a tmavé dřevěné trámy, jako by si jich nikdy předtím nevšiml.

„Slouží účelu a hodí se ke kancelářím Glazebrooku,“ prohlásil.

„Dala byste si sklenku vína?“

„To zní jako opravdu báječný nápad.“

„Tudy, prosím.“

Vedl ji širokou předsíní, která rozdělovala obývací pokoj a knihovnu, a klenutým vchodem do obrovské kuchyně, která zářila spoustou moderních kuchyňských přístrojů.

Clare se na chvíli zastavila. „Páni! Mohl byste tady natáčet pořad o vaření.“

Otevřel dveře ledničky na víno a vyndal jednu láhev. „Kuchyň byla jedním z důvodů, proč jsem si tohle místo vybral.“

„Rád vaříte?“

Odložil láhev na obrovský stůl uprostřed kuchyně a vzal si otvůrák.

„Kdyby nemusel jíst každý večer venku nebo si něco objednávat.“

„Můžete si dovolit hospodyní,“ poukázala.

„Ve svém domě mám rád soukromí. Vaření je pro mě navíc formou odpočinku.“

Pomalu vykročila k němu a zastavila se na druhé straně stolu.

„Také ráda vařím. Ale když žijete sám –“

„Já vím.“ Odložil na stůl špunt. „Jídlo nejlépe oceníte s dobrou společností.“

Naplnil dvě skleničky a jednu jí podal.

„Na dobrou společnost,“ připil. Lehce přitom ťukl svou skleničkou do její.

Usmála se. „Na dobrou společnost.“

Napila se, ochutnávala osvěžující, vytríbené bílé víno. Když vzhledla, všimla si, že ji Jake upřeně pozoruje. Náhle si uvědomila intimitu situace. Byla zde, na jeho území, a pila bílé víno, které jí nalil. Proč se při tom lehce třásla?

Podal jí svou skleničku a malé kouzlo přerušil. „Vzala byste mi ji ven? Vezmu bruschettu.“

Vzala skleničky a prošla otevřenými posuvnými skleněnými dveřmi. Křídla domu lemoval po třech stranách bazén a nádvoří. Na čtvrté straně stála dekorativní, z kovu tepaná brána, která oddělovala dům od divoké pouštní krajiny.

Jake ji následoval s dřevěným tácem v rukou.

Usadili se na vycpané lenošky. Vedro, panující přes den, klesalo na příjemnou teplotu. Za kovovou branou se poušt' odívala do protahujících se stínů soumraku.

Clare si posloužila bruschettou. Přemýšlela, jak něco tak jednoduchého jako plátek smaženého chleba pokapaného vynikajícím olivovým olejem, s trochou soli a jemně nakrájeným rajčetem a bazalkou může chutnat tak výborně. „Je to báječné,“ žvýkala nadšeně. „Absolutně fantastické.“

„Jsem rád, že vám chutná.“ Jake se zaklonil v křesle a položil si kotník přes koleno. „Jak dopadlo vaše jednání s Archerem?“

„Nejsem si jistá. Archer má v úmyslu založit vlastní nadaci. Chce, abych ji vedla. Odmítla jsem, ale souhlasila jsem, že v Arizoně zůstanu dalších osmačtyřicet hodin. Jsem si zatraceně jistá, že nechci jeho nadaci řídit, ale možná bych mohla být jeho poradce.“

„Jaký druh poradce?“

„No, když už se ptáte. Vyhazov z Draperovy nadace mě přiměl učinit rozhodnutí, o kterém jsme už chvíli uvažovala.“

„Chcete si založit vlastní nezávislou poradenskou firmu?“

„Ne tak úplně. Chci založit vlastní parapsychologickou vyšetřovací agenturu. Odhalování podvodných umělců a padělatelů pro soukromé nadace a charitativní instituce bude jednou ze služeb, které jim nabídnu.“

Jake na ni jen hleděl. „Hm.“

„Díky za nadšenou podporu.“

„Hm,“ řekl Jake znovu. „Chcete být soukromou vyšetřovatelkou?“

„Už o tom chvíli s ním. Několikrát jsem žádala o místo v západopobřežní pobočce Jones a spol., ale ten hloupý osel, který firmu řídí, mě nechtěl zaměstnat.“

„Hloupý osel?“ opakoval Jake bezvýrazně.

„Fallon Jones.“ Zašklebila se. „Vím, že Jonesovi muži jsou ve Společnosti legendární, aspoň co se týče Jonesů, kteří jsou přímými potomky Sylvestera Jonese. Ale řeknu vám, že Fallon Jones je úzkoprsý, konzervativní hlupák, který se nedokáže oprostit od bájí o mém druhu talentu na dostatečně dlouho, aby si uvědomil, že všechny lidské detektory lži nejsou stejné.“

„Hm.“

„Upřímně, nemyslel byste, že ze všech lidí ve Společnosti bude obzvlášť Jones objektivní a nezaujatý? Copak Jonesové nejsou nadáni výjimečnými talenty?“

„Ano,“ přiznal Jake velice opatrně. „Ano, v rodině se vyskytuje několik exotických talentů.“

„Přesně tak. Jones by měl být schopen prohlédnout mýty a pověsti a drby o jistých druhích neobvyklých talentů. Ale osel Fallon Jones to očividně nedokáže.“

„Hm,“ pronesl znovu.

Usmála se, spokojenost z ní sálala. „Takže chci založit vlastní parapsychologickou vyšetřovací agenturu a trochu Jonesům konkurovat.“

„Mohlo by to být zajímavé.“

„Očekávám, že bude. Nečekané propuštění z nadace mi trochu pocuchalo mé obchodní plány. Chtěla jsem pracovat ještě tak rok, abych nashromáždila dost kapitálu na otevření své agentury. Také jsem doufala, že nadaci přesvědčím, aby se stala po mém odchodu mým prvním velkým klientem. Všechno ale lehlo popelem, když se management dozvěděl o mém vyšetřování v souvislosti s McAllisterovou vraždou. Docházely mi peníze, takže jsem se snažila najít hned jiné místo.“

„Což se ale nepodařilo.“

„Ne,“ přiznala. „A teď si myslím, že to tak bylo nejlepší. Jak jsem řekla, podniklo mě to udělat velký krok k osamostatnění.“ Zhltna zbytek své bruschetty. „Když už mluvíme o práci, pane Saltere, trochu jsem si vás prověřila na internetu.“

„Zjistila jste něco zajímavého?“

Odkašlala si. „Narazila jsem na vaše webovky a pár osobních věcí. To je vše.“

„Osobních věcí?“ Chroupal bruschettu. „To je skrytá nárážka na můj rozvod?“

„Jak vidíte, mám přirozený talent dostávat z lidí informace.“

„Což se bude nejspíš při vyšetřování hodit,“ uznal. „Co byste ráda věděla o mém rozvodu?“

„Není to má starost.“

„To je pravda. Ale to nic nemění na skutečnosti, že jste zvědavá, že ne?“

„Dobře, přemýšlela jsem, jestli měla vaše bývalá paní paranormální schopnosti,“ vysvětlila.

„Ne.“ Otáčel skleničkou v ruce, studuje její obsah. „Takový byl můj úmysl. Myslel jsem, že si nevšimne mých drobných odlišností.“

Pečlivě ho sledovala. „Nejsou tak drobné, že ne?“

Neodpověděl hned. Pár sekund přemýšlela, jestli jí bude lhát.

Zahleděl se jí do očí. „Jsem psychotronik desátého stupně.“ Konečně pravda. Tíše zapískala. „No, to hodně vysvětluje.“

„Co třeba?“

„Třeba to, proč jste nechal všechny v přesvědčení, že máte průměrný talent na vytváření strategií. Lidé na desátém stupni většinou ostatní znervózňují.“

Sledoval ji pevným pohledem. „Vám to nevádí?“

„Jsem také na desátém stupni, vzpomínáte? Co se stalo s vaším manželstvím?“

„No...“ Natáhl si nohy a zaujal přemítavý postoj. „Vzpomínám si, že asi po třech měsících manželství si začala stěžovat, že se chovám příliš ochranitelsky a snažím se jí řídit život.“

„Nechte mě hádat. Před svatbou se jí vaše ochranitelské sklony zdály romantické.“

„O tom nevím. Mohu jen říci, že se o tom zmínila až tři měsíce po svatbě.“

„Nějaké další stížnosti?“

„Mám dojem, že zmínila, že jsem příliš náruživý.“

„Příliš náruživý?“ Pohlédl na ni. „V posteli.“

„Ach.“ Hodila do sebe hlt vína a těžce polkla. „Chápu.“

„Po čtyřech měsících začala vykládat, že potřebuje víc prostoru. Po šesti měsících navštívila rozvodového právníka.“

„Vaše manželství trvalo jen šest měsíců?“

„Byla to od začátku katastrofa.“ Upil trochu vína. „Měl jsem to vědět. Odborníci neustále tvrdí, že silní psychotronici moc nevycházejí s lidmi kteří také nemají paranormální schopnosti. Nerad to přiznávám, ale asi mají pravdu.“

„Možná.“ Opřela se ve své lenošce. Víno začínalo působit. Cítila se mnohem uvolněněji než před pár minutami. A také chápavěji. „Ve vašem případě si ale nejsem jistá, že se manželství zhroutilo, protože jste si vzal nezasvěceného člověka.“

Zvedl jedno obočí. „Máte lepší teorii?“

Sledovala třpytící se bazén. „Jste řídicí typ. Není to vaše chyba. Takový prostě jste.“

Jake mlčel. Povzbuzena jeho nedostatkem argumentů rozvíjela dále svou teorii.

„Jak to vidím já, vaše bývalá žena zřejmě mluvila pravdu, když tvrdila, že jí řídíte život. Vy věci řídíte.“ Clare zvedla prst. „Ale vaše instinkty nebyly problém. Ani vaše úmysly. Skutečný problém spočíval v tom, že nevěděla, jak být s vámi sama sebou.“

„Myslíte?“ zeptal se Jake zvláštním tónem hlasu.

„Nejspíš nedokázala určit hranice a, když to bylo nutné, srovnat vás do latě. Takže nakonec zpanikařila a utekla a zanechala vás zmateného a rozpačitého a dumajícího, co jste k čertu udělal špatně.“

„Jste si svou analýzou docela jistá.“

„Jo.“ Přikývla, cítíc se nyní velmi moudře. „Vy jste to, co občas nazývají alfa samcem. Vůdce smečky. Jenže v moderním světě není moc smeček, které byste mohl vést, takže svůj talent aplikujete na všechno, co se k vám přiblíží. Rodina, manželka, obchody, všechno.“

Tvrzení bylo přijato tichem.

Clare otočila hlavu, aby se podívala, jak její brilantní úvahy přijal. Ledový záchvěv jí projel tělem, když si všimla, že ji sleduje nevyzpytatelným pohledem.

„Jak to víte?“ zeptal se klidně.

Odkašlala si. „Promiňte. Jen se dohaduji, opravdu.“

„Jak to víte?“ Tentokrát zazněla otázka výrazně nebezpečněji.

„Že máte silnější talent, než všichni tuší?“ Drobné znepokojení proniklo příjemným vinným opojením. „Ehm, no, to nebylo tak těžké uhodnout. Chci říct, že je to docela očividné.“

„Ne, není to očividné.“ Odložil svou napůl vypitou skleničku na stůl. „Ani to nenajdete v dokumentech Společnosti arkány, alespoň ne v těch, které jsou přístupné veřejnosti. Tak jak jste to zjistila?“

„Začínám být trochu zmatená, Jakeu. Co je tak tajného na tom, že jste řídicí typ?“

„Mluvím o vaší poznámce o alfa samci. Nesnažte se vyklouznout. Víte, co myslím, že ano?“

Konečně se jí rozsvítilo. „Ach. Chápu. Jste lovec.“

Sledoval ji vytrvalým, upřeným pohledem číhajícího predátora.

„Ano,“ prohlásil.

„Tuhle část jsem vlastně nevěděla. Jen, že máte výjimečný talent.“

Jeho oči ztvrdly ještě víc.

Odkašlala si. „No, musíte přiznat, že to vysvětluje váš malý problém s manželstvím. Všichni vědí, že lovci si hledají partnera obtížně.“

„Někdo si myslí, že je to proto, že náš druh schopností je tak zatraceně *primitivní*,“ řekl. Každé slovo v sobě neslo ledově ostrý důraz. „Dříve nám říkali zpátečníci. Někdo nám tak říká dosud.“

„Zapomeňte na to. Všichni jsme pod povrchem primitivové. Proto vynalezli civilizaci, vzpomínáte?“

„Civilizace občas nefunguje.“

„Možná ne, ale je rozhodně o pár kroků napřed.“ Zamračila se na skoro prázdný talíř. „Dáte si poslední kousek bruschetty?“

Na svou dokonale zdvořilou otázku nedostala žádnou odpověď. Když vzhledla, zjistila, že ji Jake sleduje zneklidňujícím pohledem.

„Co zase?“ zeptala se.

„Vám to nevadí.“

„Myslíte to, že jste lovec? Ale ne. Spíš mě to uklidňuje.“

„Proč?“

„To vysvětluje, proč musíte tolik lhát. Já tajemství respektuji, Jakeu. A umím je zachovat. Věřte mi. A teď k tomu poslednímu kousku bruschetty.“

„Poslužte si,“ vybídl ji.

„Díky.“ Hrábla po bruschettě a zakousla se do ní. „Kvůli nakupování a běhání po parkovišti jsem ani neměla čas na oběd. Mám strašný hlad.“

„Večeře bude za chvíli hotová.“

„To je skvělé.“ Upila trochu vína, snědla poslední kousek bruschetty a pohodlně se opřela, aby si vychutnala pouštní noc.

„Lovci desátého stupně většinou jiné psychotroniky znervózňují,“ ozval se Jake po chvíli.

„Hej, chcete si úplně zničit svůj společenský život? Řekněte lidem, že poznáte, když lžou.“

„Dokážu si představit, že to má svůj smysl,“ řekl.

„Takovýhle negativní přístup vůči lovcům způsobili muži z Jonesovy rodiny,“ rozohnila se. „Totiž Jonesové, kteří jsou přímými potomky zakladatele.“

„Proč myslíte, že jsou za to zodpovědní?“

„Všichni nebyli lovci, ale někteří z nich ano a během let se z nich staly legendy Společnosti, není-liž pravda?“

„Slyšel jsem,“ souhlasil.

„To je všechno v pořádku. Každá společnost potřebuje své legendy. Problém s legendami vězí ale v tom, že se obvykle skládají ze zrnka pravdy obklopeného několika vrstvami nadýchaných lží. Po chvíli ty lži zakryjí pravdu a všichni začnou věřit nepravdám. Lovci jsou spojováni s nebezpečím, protože většina příběhů o Jonesech-lovcích obsahuje násilí.“

„Takže?“

Znovu usrkla vína. „Jak to vidím já, lovci mají špatnou pověst právě kvůli těmhle zpropadeným Jonesům. Kdyby si budovali normální, běžnou kariéru jako vy, místo aby pronásledovali špatné chlápky, nikdo by se dnes na lovce nedíval s nedůvěrou.“

„Nemyslíte, že příliš zjednodušujete?“

„Dává mi to tak smysl.“

Na chvíli se odmlčel.

„Skončilo vaše zasnoubení kvůli vašim schopnostem?“ zeptal se nakonec.

„Ne. Dokázala jsem je mistrně skrývat. Skončilo kvůli událostem tady, ve Stone Canyonu.“

„Kvůli vraždě McAllistera?“ vyptával se.

„Uhm. Mezi námi, myslím, že někdo odsud zavolał Gregovi a varoval ho, že se zasnoubil se sekerou vraždící osobou.“

„McAllister přece nebyl zavražděn sekerou.“

„To je jen detail.“ Mávla rukou. „Můj snoubenec měl dobrý důvod se vyděsit.“

„Opravdu?“

Zamračila se. „No, ano. Co byste na jeho místě udělal vy?“

„Kdybych měl otázky, vydal bych se na lov.“

Na chvíli ztichla, než si znovu lokla trochy vína. Pomalu nechala skleničku klesnout. „Prosím?“

Protáhl si nohy a sledoval bazén třpytící se jako obrovský diamant. „Slyšela jste.“

„Co přesně byste šel lovit?“

„Odpovědi.“ Zvedl svou sklenku a dopil zbytek vína.

„Odpovědi nejsou vždy k dispozici. Tohle není otázka penzí a benefitů. Policie si myslí, že Brada zabil zloděj. Takový zločin se těžko řeší. Možná už je vrah ve vězení kvůli jinému trestnému činu.“

„Vy tomu věříte?“

Těžce se jí dýchalo. Napila se znovu vína v naději, že utiší své rozjitřené nervy.

„Je uklidňující myslet si, že už se vrah neprochází po ulicích,“ řekla.

„Nevypadáte moc klidně. Nejspíš proto, že věříte, že ať už McAllistera zavraždil kdokoli, nesedí pravděpodobně ve vězení.“

Jak to, že se jejich konverzace zatoulala do tak nebezpečných vod? Zcela jistě to nebyla náhoda. Nastal čas přejít do útoku.

„Proč vás tak zajímá Bradova smrt?“ zeptala se ledabyly.

„Protože mě zajímáte, Clare Lancasterová. Co se stalo manželovi vaší sestry, má vážné dopady na váš život. Stálo vás to snoubence a zapříčinilo, že jste momentálně bez práce. Proto jsem zvědavý.“

Neodvážila se pohnout. „Proč se o mě zajímáte? Protože Archer je váš klient?“

„Ne, Clare.“ Pomalu se usmál, nechal ji zahlédnout něco z lovce skrývajícího se hluboko uvnitř. „Tohle je osobní.“

12

Incident na parkovišti byl neuvěřitelně idiotský, potenciálně katastrofální čin, pomyslela si Valerie. Stále ještě se třásla.

Udělala chybu, že podlehla náhlému popudu a neodolatelné příležitosti. Už nikdy se to nesmí opakovat.

Ještě štěstí, že neuspěla. Co kdyby se jí to podařilo? Ano, Clare by byla mrtvá, nebo těžce zraněná, což by bylo určitě uspokojivé. Způsobila by si tím ale tolik problémů. Jak by například zakryla škody na autě? Owen by po ní určitě žádal vysvětlení. Na autě by zůstala krev nebo nějaké jiné důkazy pro policii.

Možná by ji zavřeli, pomyslela si Valerie zděšeně.

Třesoucí se rukou do sebe hodila půlku martini a dopila skleničku.

Nesledovala Clare z domu Glazebrookových s úmyslem ji přejet. Měla v plánu zjistit, kde ve Phoenixu bydlí. Nikdo nevěděl víc, než že je ubytovaná v nějakém hotelu u letiště.

Valerie sevřela jednu ruku v pěst. Dnes ráno rozložila mapu Phoenixu a nakreslila kolem letiště Sky Harbor kruh. Metodicky obvolávala každý hotel a motel v okruhu dvou mil od letiště. V žádném z nich žádná Clare Lancasterová nebydlela.

Mazaná couro. Víš, že musíš být opatrná, vid'?

Ráno ji napadlo sledovat hlídaný vjezd do oblasti, ve které s Owenem a s Glazebrookovými žili. Owen říkal, že se Clare vrátila do Arizony, protože ji zavolał Archer Glazebrook. Bylo jasné, že se dříve či později znovu objeví, i kdyby jen proto, aby vyřešila potíže s poškozeným autem a vyzvedla si nové.

Zajíždka na parkoviště obchodního domu ji překvapila. Valerie si vzpomínala, jak tam seděla a čekala v zatraceném horku skoro dvě hodiny, než se Clare vrátila. Když ji viděla nést nákupní tašky a chovat se tak *normálně*, jako by Brada chladnokrevně nezavraždila, dostala záchvat vzteku a vybuchla.

Hloupé, pomyslela si Valerie. Tak hloupé.

Houpala plnou sklenku martini v obou rukách, opatrně přešla nádherný, bíle zařízený pokoj a posadila se na pohovku z bílé kůže. Musela být opatrná. Před dvěma dny se Owen rozzuřil, když nešťastnou náhodou vylila celou karafu martini na koberec.

Zoufale se ale potřebovala napít. Nervy měla napjaté k prasknutí. Znovu se zhluboka napila a postavila skleničku na stolek.

Zvedla ruce a sledovala třesoucí se prsty. Možná by si měla vzít jednu z těch pilulek, které jí doktor předepsal. Varoval ji, aby léky nemíchala s pitím, ale věděla, že to lidé stejně dělají. Sama to už několikrát udělala. Od Bradový vraždy se pořádně nevyspala, ale objevila, že rozumná směsice prášků a alkoholu jí pomůže se alespoň na chvíli ztratit v zapomnění.

Dnes večer žádné pilulky, rozhodla. Nechtěla spát. Musela přemýšlet. Musela se soustředit na Clare Lancasterovou.

Ucítila nával vzteku. Jak se opovažuje vrátit se po tom, co udělala?

Valerie si dala další posilující doušek martini a pohlédla prosklenou stěnou na hory.

Tohle místo nenáviděla. Opovrhovala pouští s jejími drsnými, šerednými rostlinami, kousavým hmyzem, hady a vytrvalým letním vedrem a žhavým sluncem. Nejvíc ale nesnášela představu, že Bradův vrah chodí po Stone Canyonu volný jako pták.

Vidět Clare vejít do Glazebrookova domu, jako by si zasloužila, aby se k ní chovali jako ke členu rodiny, už na ni bylo moc. Žádná matka, která přišla o syna, nemohla takovou urážku tolerovat.

Oběma rukama zvedla skleničku martini ke rtům. Tentokrát zaváhala. Pak, velmi opatrně, postavila sklenku zpátky na bílý kamenný konferenční stolek, aniž by se napila.

Opravdu potřebovala přemýšlet.

Pomsta, které zasvětila posledních šest měsíců, ji na chvíli uklidnila. Její první telefonát, Clařinu snoubenci, proběhl neuvěřitelně uspokojivě. Ubohý Greg Washburn byl zděšený, když zjistil, že Clare měla s manželem své nevlastní sestry poměr. Ještě více ho ohromilo, že i když nebyla uvězněna, většina nejbližších svědků došla k přesvědčení, že ho Clare zabila. Takové pomluvy byly pro slušného muže příliš. Neměl jinou možnost než zasnoubení zrušit.

Stejně uspokojující byl druhý telefonát řediteli Draperovy nadace, kde Clare pracovala. Valerie telefonovala jménem předsedkyně správní rady Umělecké akademie Stone Canyonu. Byla to její občanská povinnost a tak dále. Stačilo jediné slovo. Všichni z charitativní sféry chápali, že zaměstnanci musí být čistší než Caesarova žena. Pokud by vyšlo najevo, že se nějaký zaměstnanec zapletl do milostného trojúhelníku, který skončil vraždou, byl by

dopad na budoucí finance fondu zdrcující. V dobročinném světě znamenalo dobré jméno vše.

Během měsíců svůj příběh vybrousila k dokonalosti a obvolala všechny Clařiny potenciální zaměstnavatele. Nebylo těžké zjistit jména charitativních organizací, které zvažovaly její žádost. V San Francisku se nevyskytovalo zas tolik dobročinných nadací.

Ne, ujišťovala jednoho pohoršeného ředitele za druhým, na Clare Lancasterovou neexistoval žádný přímý důkaz, ale v jistých kruzích ve Stone Canyonu bylo všeobecně známo, že se intimně stýkala s obětí. Všichni také věděli, že Archer Glazebrook zatahal za spoustu nitek, aby svou nelegitimní dceru dostal z vězení. Udělal samozřejmě jen to, co musel.

Musel přece chránit pověst své rodiny. Všichni ale znali *pravdu*.

Telefonáty, které zničily Clařino zasnoubení a její kariéru, byly formou spravedlnosti. Ale teď, pomyslela si Valerie, musí čelit možnosti, že tyhle hovory způsobily, že se Clare vrátila do Stone Canyonu. Včera v noci jí Owen prozradil, že Archer má v úmyslu založit vlastní dobročinnou organizaci, jen aby zajistil Clare práci.

To už je příliš, pomyslela si Valerie. Plán pomsty se obrátil proti ní. Clare ze všeho vyjde čistá jako lilie a vonící po růžích. Bude mít za sebou Glazebrookovy peníze a moc.

To nebylo správné. Clare musela trpět za to, co udělala Bradovi. Musela platit.

Valerie zaostřila pohled na hory ve snaze soustředit se. V posledních dnech bylo tak těžké udržet myšlenky. Zoufale si potřebovala s někým promluvit.

Existovala jen jediná osoba, která chápala její bolest, jediná osoba na celém světě, která trpěla stejně jako ona, když byl Brad zavražděn.

Sáhla po mobilu.

13

Tohle je osobní. Nebylo to nic menšího než pravda, celá pravda a nic než pravda, pomyslel si Jake. Možná až příliš mnoho pravdy. Pokud šlo o pravdu, měl přísná pravidla. Když pracoval, nikdy jí neříkal příliš, jen co musel. Pravda lidi často znervózňovala. To byla poslední věc, o kterou by ve Stone Canyonu stál. Jen by to zkomplikovalo už tak nesmírně komplikované plány.

Nejrozumnější by bylo udržovat si od Clare určitý odstup, dokud nedokončí svůj úkol, kvůli němuž sem přišel. Byl si ale ztraceně jistý, že to nebude možné. Ne teď.

Navzdory všem neviditelným výstražným červeným světlům, která kolem ní probleskovala, cítil, že ho na ní něco přitahuje. Něco hluboko uvnitř něho souznělo s jejím odvážným přístupem, nutilo ho chtít ji na nejnižší úrovni. Cítil neodolatelnou potřebu zjistit, jak by žena jako ona, zvyklá bojovat o všechno, co chtěla, reagovala, kdyby se potkala v posteli s mužem, který aplikoval stejnou techniku na život. S mužem jako on.

Večere o samotě u něho doma se ukázala jako nemoudré rozhodnutí uprostřed dlouhé řady podobně špatných kroků. Nějak se ale nemohl přinutit, aby některého z nich litoval. Tolik o poctivosti jeho úmyslů.

„Připozdilo se.“ Clare odložila prázdný čajový šálek a zkontrolovala hodinky. „Měla bych se vrátit zpátky do motelu. Je tu ještě někde šofér?“

„Ne.“ Vyskočil na nohy, bojoval s hlubokou nechutí nechat ji odejít. „Zavezu vás zpátky do vašeho motelu.“

Vycouval s BMW z garáže. Když Clare usadil na přední sedadlo, pocítil z toho malého činu uspokojení. Jeho žena v jeho autě. A teď spolu měli odjet do noci.

Když si sedl za volant, temná, intimní atmosféra vozu se kolem něho sevřela a zpečetila jeho osud.

Proč si tedy nedělal větší starosti?

Měl například pravidlo, že nebude spát s nikým zapleteným do případu. A co? Pravidla byla od toho, aby se porušovala.

Ničemu samozřejmě nepomohlo, když se něco takového stalo, ale k čertu s tím.

Zatímco vedl auto z úpatí zpátky do Phoenixu, Clare toho mnoho nenamluvila. Večer si hodně povídali, lehce se oťukávali, občas spolu souhlasili, občas nesouhlasili, někdy se smáli těm samým ironickým poznámkám.

Ted' měli příležitost zjistit, jestli spolu dokážou být zticha.

Než dorazili na skoro opuštěné parkoviště u Pouštního úsvitu, otázka byla zodpovězena. Ticho na předních sedadlech je od sebe neodloučilo, rozhodl. Spíš se mu zdálo, že je k sobě připoutalo ještě těsněji. Vždycky existovala možnost, že, ve své touze po ní, nesprávně pochopil ženské signály. Doufal však, že tomu tak není.

Pomalů zastavil auto nedaleko vchodu, vystoupil a vešel s Clare do vestibulu.

Službu měl stejný noční recepční. Vzhlédl od svého časopisu a ušklíbl se na Jakea stejným chápavým způsobem jako noc předtím. Jake se kochal příjemnou představou, jak muži roztrhne krk jen s pomocí zubů.

„Jdu dámu doprovodit do pokoje,“ řekl místo toho.

Civilizace v praxi. To je teda nápad. Žádná krev, žádný nepořádek, žádná zábava.

„Jasně. Jak chcete.“ Noční recepční se vrátil ke svému čtení.

Jake vzal Clare za paži a odváděl ji ke schodům. Pak ji vedl tlumeně osvětlenou chodbou, znovu podrážděný jako noc předtím, protože věděl, že ji bude muset nechat na místě s ošuntělým kobercem a ošklivě vymalovanými stěnami.

Clare otevřela dveře a přešla přes práh. Otočila se, aby pohlédla na Jakea.

„Dobrou noc,“ řekla. „Večeře byla báječná.“

„Jsem rád, že se vám líbila,“ přikývl. Opřel se jednou rukou o zárubeň dveří. „Ted' mi slibte, že se z tohoto místa hned zítra ráno odhlásíte.“

„Budu tu už jen dnes a zítra večer,“ řekla. „Není proč se stěhovat.“

„Jste paličatá, umíněná a nedokážete přijmout dobrou radu,“ řekl. „To se mi na ženách líbí.“ Otevřela pusy, aby odpověděla.

„Někdy ale příliš mnoho dobrých věcí škodí,“ dodal dříve, než mohla promluvit. „Chci, abyste se odtud zítra odhlásila.“

Dlouho na něho váhavě hleděla. „Uvědomuji si, že jste zvyklý dávat rozkazy, ale na něco zapomínáte.“

„Na co?“

„Já pro vás nepracuji.“

„To je nejspíš dobře,“ odpověděl. „Mám totiž pocit, že bych vás musel propustit.“

„Za to že jsem paličatá a umíněná?“

„Ne,“ řekl. „Abych mohl udělat tohle.“

Stiskl sloupek dveří, naklonil se dovnitř a políbil ji. Dával si pozor, aby se jí nedotkl rukama. Takhle měla možnost ustoupit z jeho dosahu.

Neustoupila však. Její ústa byla měkká a vstřícná. Věděla, kdo je, a nebála se ho. Vlastně se jí líbilo, co viděla.

Ovládla ho touha, smyslná a zářivá.

Prošel otevřenými dveřmi, aniž by odtrhl svá ústa od Clařiných, a jednou nohou kopl do dveří a zavřel je.

Nyní ji objal rukama, přitáhl ji k sobě tak blízko, aby mohl prohloubit jejich polibek. Vydávala tlumené, naléhavé zvuky. Ucítil její prsty objímající ho kolem ramen. Pevně ho uchopila, opřela se o něho a přitáhla ho k sobě.

Její reakce rozpálila všechny jeho smysly. Takhle blízko cítil její sílu. Věděl, že ona nejspíš cítí tu jeho. Vzvedmula se v něm radostná vlna, nepodobná ničemu, co dosud zažil. Jedna jeho část, kterou držel vždy pevně pod kontrolou, se najednou osvobodila a vydala se do noci.

Posunoval ji zpět, veden neurčitou představou dostat se do postele. Po prvních chaotických okamžicích polibku byl ale dezorientovaný. Clare se náhle zastavila, její záda narazila na zeď, ne na matraci. V zoufalé touze ji chytil za zápěstí a přitiskl je po stranách hlavy.

Kousla ho na oplátku na krku, nechala mu pocítit ostří svých zubů. Pak ho dál trestala a přejela mu svou nohou po lýtku. Ucítil špičku jejího podpatku přes látku kalhot. Smyslné varování bylo nejerotičtější výzvou, jakou kdy zažil. Zázrak, že jsem nedosáhl vrcholu ihned, pomyslel si.

Bojoval s ní a uvěznil obě její zápěstí v jedné ruce nad její hlavou. Uvolnil si tak svou druhou ruku. Použil ji na uvolnění sponky držící její vlasy. Sametové kadeře se mu rozsypaly přes prsty. Popadl hrst pramenů a uvěznil tím její hlavu v klidu, aby ji mohl znovu políbit, tentokrát jazykem. Chtěl ji ochutnat, potřeboval cítit její podstatu.

Nedočkavě se proti němu tiskla. Svými boky ji pevně přitiskl ke zdi, nechal ji pocítit velikost a sílu své ereckce. Odpověděla mu

tlumeným, bezdechým zaúpením. Ostří podpatku se mu zarylo do nohy.

Sjel rukou po jejích rozkošných křivkách ňader a pasu, až dolů na boky. Tam se zastavil a stiskl, vychutnávaje kypré tvary ženského těla.

Clare dýchala rychleji. Rychlé, mělké a rozpálené nádechy mu prozradily, že není jediný v pokoji, kdo celý hoří.

Když zvedl hlavu, uviděl, že ho sleduje omámenýma, rozostřenýma očima. Všiml si, že ji vlastní reakce překvapila.

„Co?“ usmál se trochu. „Ty sis nevšimla, co se na nás celý večer žene?“

„O to nejde.“ Potřásla hlavou, jako by si ji chtěla pročistit. „Jenom jde o to, že jsem si nevšimla, jak... To je jedno.“

„Věděl jsem, že to bude takovéhle,“ řekl se rty přitisknutými na její. „Věděl jsem to od první chvíle, co jsem tě uviděl.“

„Opravdu?“

„Jo.“

Strčil prsty mezi zed' a Clařina záda, nahmatal zip malých sexy šatiček a rozeplul ho. Přední část oděvu spadla, odhalujíc černou krajkovou podprsenku bez ramínek.

Musel propustit její zajaté ruce, aby mohl podprsenku rozeplout. Využila své nově nalezené svobody a pustila se třesoucími prsty do rozepínání knoflíčků jeho košile.

Než zmizela její podprsenka, tiskla už Clare své ruce proti jeho nahé hrudi. Když sklonil ústa, aby ochutnal jednu její ztvrdlou bradavku, pohupovala se proti němu. Noha, která se sunula po jeho, se vrátila na podlahu, když se snažila nabýt rovnováhu.

„Nechápu, proč tohle děláme u zdi, když máme nedaleko postel,“ zamumlala.

Popadl ji do náruče a odnášel ji z úzké chodbičky. Jemně ji upustil na postel a položil si ruku na přezku svého pásku. Clare na něho vzhledla se rty smyslně pootevřenými očekáváním.

Náhle pokojem zadunělo ostré zaklepání. Jake se otočil. Sexuální napětí, které napjalo každý sval v jeho těle, se náhle přeměnilo na jiný druh napětí skrze temnou, nebezpečnou alchymii, jež propojuje sex a násilí. Během jediného srdečního úderu se touha vzít si svou ženu změnila na touhu ji chránit.

Povídejte mi něco o přehánění, pomyslel si.

„Jestli je to ten chlápek odvedle, mám pro něj dobrou radu,“ prohlásil.

„Počkej,“ zašeptala Clare. „Já to vyřídím.“ Zvýšila hlas. „Kdo je to?“

„Správce.“ Za dveřmi zaduněl známý hlas nočního recepčního. „Pardon, že vás ruším, slečno Lancasterová, ale dostali jsme hlášení, že do vašeho pokoje vešla další osoba A, ehm, no, máme tu pravidlo. Říká, že jediná osoba, která je v pokoji zaregistrovaná, ho může obývat. Takže, pokud nechcete, ehm, platit dodatečný poplatek a zaregistrovat toho muže, který je uvnitř s vámi, budu muset vašeho hosta požádat, aby odešel.“

„No,“ zamumlala Clare. „Tohle je určitě jeden z nejtrapnějších životních okamžiků.“ Znovu zvýšila hlas. „To je nedorozumění. Počkejte chvíličku.“

Postavila se na nohy a upadla by, kdyby ji Jake nezachytil. Pohlédla dolů a všimla si chybějící boty. „Věděla jsem, že si ty sandály nemám kupovat.“

„Mně se líbí,“ prohlásil Jake a zapínal jí šaty. „To se ti snadno řekne. Nemusíš je nosit.“ Sundala si zbývající botu a bosky přešla přes pokoj. S rukou na dveřích se zastavila a netrpělivě čekala, až si Jake zapne svou košili.

Zastrkal si košili zpátky do kalhot a roztáhl ruce na znamení, že je hotov.

Rozrazila dveře a zahleděla se na nočního recepčního. „Můj obchodní partner se obával o bezpečnost v pokoji. Chtěl vše zkontrolovat, než odejde.“

Dobrá výmluva, pomyslel si pobaveně Jake. A doplnila ji přesnou dávkou podrážděné arogance. Možná by jí to i prošlo, nebýt skutečnosti, že byla bosa, šaty měla pomačkané, vlasy rozcuchané a vyzařovala nezaměnitelnou auru ženy, která se právě vášnivě líbala.

„Správně.“ Recepční ji sjel pohledem od hlavy až k patě a znovu se na Jakea zašklebil. „Bezpečnostní kontrola.“

Jake na něj pohlédl. „Jistě jste si vědom, že bezpečnostní zámek na vysunovacích skleněných dveřích je rozbitý.“ Recepční se zamračil. „Nikdo mi rozbitý zámek nehlásil.“

„Já vám to hlásím teď,“ prohlásil Jake. Clare zkřížila paže na hrudi a zvedla oči do stropu. Recepční vešel váhavě do pokoje. Zaznamenal zmuchlaný přehoz přes postel a boty na vysokém

podpatku na ošuntělém koberci. Několikrát zašoupal skleněnými dveřmi. Ozvalo se cvaknutí, když zámek zapadl na své místo.

Recepční se na Jakea zadíval s triumfálním výrazem. „Zámek funguje bezchybně.“

„Jo?“ Jake zavrtěl hlavou. „Ať se propadnu. Musela to být operativní chyba.“ Obrátil se na Clare. „Něco mi říká, že je čas, abych šel.“

Sarkasticky se pousmála. „Ano, taky si myslím.“

„Zavolám vám ráno.“

V očích se jí zaleskl smích. „To říkají všichni.“

„Já to neříkám. Když už něco takového řeknu, myslím to vážně.“

Pohládl ji po tváři, sklonil hlavu a lehčeji políbil. Nebyl to jen obyčejný polibek na dobrou noc. Sděloval vzkaz recepčnímu. *Tahle žena patří mně.*

Když zvedl hlavu, zahlédl v Clařiných očích záblesk pobaveného podráždění. I ona jeho zprávu pochopila.

Vyšel ven na chodbu a počkal na recepčního, Clare za nimi rychle zavřela dveře.

Jake vykročil ke schodišti. Recepční za ním pospíchal.

„Dělám jenom svoji práci,“ vysvětloval omluvně. „Na pokoji nesmí být žádní nezaregistrovaní hosté. To je pravidlo.“

„A jak skvělé pravidlo.“

Dveře pokoje 208 se znovu otevřely. Tentokrát z nich vyhlédl plešatý muž. Nejdříve se podíval na Clařiny dveře. Když ale uviděl Jakea, zmizel rychle zpátky ve svém pokoji.

„Myslím, že tuším, odkud stíznosti pocházejí,“ řekl Jake recepčnímu.

„Žena na dvěstě osmičce je trochu podrážděná.“

Jake sešel po schodech, přemýšleje o dvou věcech, které ho celý večer trápily. První byla Clařina snaha přesvědčit každého ve Stone Canyonu, s výjimkou jeho a Elizabeth, že bydlí u letiště. Druhou byl strach, který zažila dnes odpoledne na parkovišti v obchodním domě.

Obě události stačily samy o sobě, aby si začal dělat velké starosti. Pro obě situace existovala rozumná vysvětlení. Viděl Myřino očividné napětí a Valerie nekontrolovaný vztek na koktejlové párty včera večer a chápal, proč nechtěla Clare rozlašovat adresu svého motelu. Minimálně Valerie by se dokázala neohlášené objevit a způsobit scénu.

Pro incident na parkovišti existovalo dostatečně jednoduché vysvětlení v podobě nepozorného řidiče nebo mladého chuligána, odhodlaného vystrašit osamocenou ženu.

Kombinace těchto dvou událostí ho však znepokojovala. Přidal-li k tomu ještě skutečnost, že když se Clare naposledy objevila ve městě, našla mrtvé tělo, cítil už vyloženě nervozitu.

Když došel do vestibulu, zkontroloval hodinky. Už byla skoro jedna hodina po půlnoci. Správný čas na exekutivní rozhodnutí.

„Můžete si mě zapsat,“ oznámil recepčnímu. „Chci pokoj dvěšř dvanář, pokud je volný.“

„Cože?“

„Pokoj vedle slečny Lancasterové. Je volný?“

„No, jo, asi jo, ale –“

„Vezmu si ho.“

„Bože, já nevím. Tohle je trochu neobvyklá situace.“

„Máte problémy s registrací platících hostů?“

„No, když to řeknete takhle –“

Převlékla se do noční košile a stáhla přikrývky na posteli, když ho uslyšela přicházet po chodbě zpátky. Poznala Jakea. Jeho dlouhé, kradocí se kroky vydávaly nezaměnitelnou ozvěnu, která se odrážela na levné podlaze.

Překvapeně pospíchala ke dveřím a pootevřela je na pár centimetrů právě včas, aby zahlédla Jakea vkládajícího klíč do zámku vedlejšího pokoje. V jedné ruce držel malou koženou tašku.

„Co si myslíš, že děláš?“ otázala se hlasitým šepotem.

„Trávím noc v tříhvězdičkovém motelu.“ Otevřel dveře svého pokoje a pohlédl na ni. „Ne že by se mi sem moc chtělo, ale slyšel jsem, že je tu čisto.“

„Jakeu, tohle nemůžeš myslet vážně.“

„Věř mi, myslím to vážně. Uvidíme se ráno.“ Vešel do pokoje.

Smysly jí potvrdily pravdivost jeho tvrzení. Dobře, tak mluvil vážně.

Naklonila se trochu víc do chodby, snažíc se schovat své spoře oděné tělo za dveřmi.

„Počkej,“ ozvala se naléhavě. „O co tady jde?“

Opřel se jedním ramenem o zeď, zkrřížil paže na hrudi a zmateně se na ni mračil.

„Nelíbí se mi, že jsi tady,“ vysvětlil. „Odmítla ses přestěhovat. Takže jsem neměl jinou možnost než tu zůstat taky.“

„To je směšné.“

„No, existuje ještě jedna možnost.“

„A jaká, proboha?“

„Můžu strávit noc u tebe v pokoji, místo ve svém, ale něco mi říká, že nálada už je pryč.“

Zrudla. Měl pravdu. Když se teď oslepující energie vášně utišila do zvládnutelných úrovní, přišla zase k rozumu. Potřebovala přemýšlet o tom, co se tu dělo. Divoké milostné poměry s muži, které znala jen pár dní, nebyly její styl. Nezkoušela jednorázové vztahy. Když jste z jednoho takového pocházeli, dvakrát jste si rozmysleli – v jejím případě třikrát nebo čtyřikrát – než jste podstoupili takové riziko. Navíc rozhodně nebyla zvyklá ztrácet kontrolu sama nad sebou jako před několika minutami.

Ano, rozhodně potřebovala čas si všechno promyslet.

„To je od tebe ohleduplné,“ řekla. Zamračila se na koženou tašku.

„Vždycky máš v autě připravenou výbavu na noc?“

„Byl jsem ve skautu. Vzal jsem ty řeči ‚Vždy připraven‘, vážně.“

Najednou ji popadl vztek. „Děláš takovéhle věci často?“

„Žertuješ?“ Podařilo se mu vypadat velmi uraženě. „V takovémhle zařízení jsem nebyl od té doby, co jsem skončil vejšku.“

„Tak jsem to nemyslela a ty to víš.“

„Vyspi se trochu, Clare. Zvu tě ráno na snídani.“

„Ještě poslední otázka.“

Čekal.

Odkašlala si a ztlumila hlas. „Říká se, že lovci dokážou vidět ve tmě jako kočky a sovy. Je to jen další legenda?“

Po tváři se mu rozlil uličnický úsměv. „Trpělivost, má paní. Možná ti jednou řeknu pravdu.“

Vešel do pokoje a zavřel za sebou dveře.

Zabouchla svoje dveře, zaklapla zámek a opřela se o dřevěnou desku. Pár minut přemýšlela, proč je Jake tak odhodlaný ji dnes večer hlídat. Určitě si nedělal starosti s jejím výběrem ubytování. Pouštní úsvit nebyl zrovna pětihvězdičkové letovisko, ale ani zchátralý levný hotýlek, navzdory tomu, jak vypadal.

Chytil se na její strach, pomyslela si. Lovec v něm bezpochyby odhalil její skryté obavy. Nechtěl po ní vysvětlení, které mu ještě nebyla připravena dát. Místo toho se rozhodl zůstat jí nablízku, kdyby potřebovala ochranu.

Za celý život pro ni žádný muž neudělal nic tak romantického. Žádný muž se ani nesnažil, aby se cítila v bezpečí.

Vrátila se zpátky do postele a chvíli bez hnutí ležela. Naslouchala tlumeným zvukům, které vycházely skrze slabé zdi oddělující její pokoj od Jakeova.

Měla na Jakea spoustu otázek a jenom pár odpovědí. Jedno ale věděla jistě. Dnes bude spát hlubokým spánkem, když ví, že je v pokoji hned vedle.

14

„Děláš si legraci?“ Elizabeth odložila chladivou bylinkovou oční masku a obrátila se, aby na Clare viděla. „Jake Salter ti uvařil večeři?“

„Uh-hm.“ Clare už si svou oční masku sundala. Z vynucené tmy dostávala záchvaty klaustrofobie. „Navíc musím přiznat, že vařit teda umí. Říká, že ho to uklidňuje.“

„Kdo ví?“ Elizabeth potřásla ohromeně hlavou a vrátila si masku na oči. „Jake je originál, to je jasné.“

„Opravdu se liší od všech mužů, které jsem kdy potkala,“ připustila Clare. „A nejen proto, že umí vařit. Jednou jsem šla na rande s šéfkuchařem. Vůbec se to nepodobalo včerejšku.“

Clare s Elizabeth pololežely rozvalené jedna vedle druhé na sklápěcích křeslech v lázeňském Rozjímacím pokoji. Prostor sloužil jako čekárna pro klienty mezi jednotlivými ošetřeními. Další čtyři křesla byla zrovna prázdná, uživatelky odvedla tichá, tlumeně mluvící obsluha.

Místnost osvětlovala zabudovaná světla a stěny měly barvu noční oblohy. Drobné „hvězdičky“ jim zářily nad hlavami. Ze skrytých reproduktorů se nesla new age music a ve vzduchu se vznášela vůně bylinkového čaje.

Dostali přepychové župany a na nohy žabky, zatímco absolvovaly rozmanité lázeňské terapie. Dosud vyzkoušely páru a celkovou tělovou masáž. Clare měla dále na programu výlet do Tropickej komnaty. Docela se na to těším, pomyslela si. V blízkosti pouště všechno, co se pojilo s vodou, znělo skvěle.

„A co se teda stalo po večeři?“ zeptala se Elizabeth.

„Odvezl mě zpátky do motelu.“

„Taky si jako já myslí, že je to díra?“

„Nevzpomínám si, že by použil výraz ‚díra‘, ale neschválil mi ho,“ uznala Clare. „Obávám se, že navíc došlo s některými dalšími hosty k drobnému nedorozumění.“

Elizabeth znovu odložila masku. „Jakému nedorozumění?“

„Když mě Jake doprovázel na pokoj, moji sousedé odvedle usoudili, že jsem prostitutka obšťastňující svého zákazníka.“

Elizabeth vytřeštila oči. Pak se začala hihňat. „Nevěřím ti. Ty? Prostitutka? Neměla jsi opravdové rande už šest měsíců.“

„Povídej mi o tom.“

„Teda až do včerejší noci,“ dokončila Elizabeth zamyšleně. „Takže? O co tady jde? Vyjel po tobě Jake?“

„No, ve skutečnosti –“

„Ach můj bože. On po tobě vyjel. Páni. To je ještě překvapivější než tvoji sousedé, považující tě za prostitutku.“

„Proč?“

„Už jsem ti říkala, že vypadá tak obyčejně. Dokonce nudně. Určitě je milý, tím jsem si jistá, ale trochu mnišský nebo něco takového.“

„Nemyslím, že by z něho byl dobrý mnich,“ prohlásila Clare kriticky.

Elizabeth se uculila. „Očividně jsi vyrazila panu Salterovi dech.“

„Něco mi říká, že Jake si jen tak dech vyrazit nenechá.“

„Dobře, už to déle nevydržím,“ prohlásila Elizabeth. „Musím to vědět. Strávila jsi s Jakeem společnou noc?“

„Ne. Spala jsem sama.“

„Šlo o tvůj, nebo o jeho nápad?“

„Vlastně recepčního. Jak jsem ti říkala, sousedé si stěžovali. Jake byl požádán, aby opustil můj pokoj.“

Elizabeth se plácla dlaní přes pusy, aby potlačila záchvat smíchu. „Tomu nevěřím. Ty? A Jake? Proboha.“

„Věř tomu.“

„To je úžasné.“ Elizabethin úsměv pohasl. „Mimochodem, musím ti říct něco méně zábavného. Mluvila jsem včera v noci s mamkou. Tatínek jí řekl o svých plánech založit nadaci a postavit tě do jejího čela hned, jak si promluvil s tebou.“

„Jak ty novinky vzala?“

„Obávám se, že moc dobře ne.“

„Možná se bojí, že nadace ohrozí dědictví, které ty a Matt dostanete. A má pravdu.“

„Nemyslím si, že jí vadí jen tohle,“ odvětila Elizabeth.

Clare si povzddechla. „Dělá jí také starosti, že bych vzala práci, kterou mi Archer nabízí, takže bych se stala součástí rodinného kruhu. Možná trpí děsivými představami, ve kterých se u vás zjevují na Díkůvzdání a na Vánoce.“

„Bohužel nedokáže oddělit tvou existenci od toho, co se stalo v minulosti.“

„Jaká žena by to dokázala?“ zeptala se Clare prostě.

„Není to správné. Jestli chce otci projevovat zášť za věc starou třicet let, prosím. Nemůže ale vinit tebe. Nebyla to tvá chyba. Otec a tvá matka měli milostný poměr.“

„Nedá se ani říct, že šlo o poměr,“ prohlásila Clare. „Byl to, jak tomu rozumím, úlet na jednu noc, po kterém si obě strany uvědomily, že to byla strašná chyba.“

„Je mi tě líto, Clare. Ty víš, že jo. Nedovedu si ani představit, jaké to pro tebe muselo celé ty roky být. Nikdy jsi nepoznala svého otce a svou sestru a bratra. Mám-li být ale upřímná, jsem zatraceně vděčná, že existuješ. Když se někdy vzbudím uprostřed noci kvůli noční můře o Bradovi, začnu přemýšlet o tom, co by se stalo, kdybys tu nebyla a kdybys mě tenkrát nekontaktovala.“

Clare se dotkla její paže. „Ale já tu jsem a potkaly jsme se.“

„Díky bohu,“ zašeptala Elizabeth. „Kdyby mě aspoň matka poslouchala. Pořád ale jen opakuje, že bude nejlepší, když všichni zapomeneme na to, co se stalo, a budeme žít dál. Nikdy jsem ji neviděla tak neoblomnou. Zdá se, že všechno popírá.“

„Nech to být, Liz. Jestli to tak má být, ať to tak je.“

„Mám dojem, že záchrana mého života potvrzuje staré pravidlo: Všechny dobré skutky budou po zásluze potrestány.“

Clare se usmála. „Nezachránila jsem ti život. Rozhodla ses mi důvěřovat. Tím jsi zachránila svůj vlastní život a pravděpodobně i Archerův a Mattův, jestli je naše teorie o Bradových motivech správná.“

„Naše teorie je správná,“ prohlásila Elizabeth. „Vím, že je, i když už ji nikdy nedokážeme.“

„Jak jsem řekla, je načase nechat to plavat.“

Elizabeth chvíli mlčela.

„Co budeš dělat dneska večer?“ zeptala se.

Clare pomyslela na ranní konverzaci u snídaně.

„Pozvala jsem Jakea ven na večeři,“ řekla. „A on souhlasil.“

„Ty jsi pozvala jeho? To je vzrušující.“

„No, vlastně mě zase pozval, ale odmítla jsem.“

„Proboha, proč?“

„Něco mi říká, že s mužem jako on je nejlepší udržovat vyrovnané skóre. Nechci, aby si myslel, že náš vztah řídí. Za předpokladu, že můžeš o jednom rande mluvit jako o vztahu.“

„Nic proti tvým ženským instinktům, Clare, ale fakt si nemyslím, že kdybys ho nechala, aby tě dvakrát za sebou pozval na večeři, nevyvodí z toho nutně, že má nad tebou převahu.“

„Myslím, že spolu hrajeme takovou hru,“ ozvala se Clare. „Těžko se to vysvětluje.“

„Zní to zajímavě. Kam ho chceš vzít?“

„Ještě jsem se nerozhodla, ale když jsem včera vyhodila spoustu peněz za šaty a boty, můžu ti zaručit, že nepůjde o žádnou luxusní restauraci. Máš nějaké nápady?“

„No, je tu taková malá mexická restaurace, o které otec pořád básní. Dělají si vlastní tortilly a podle tat'ky, který se v těchhle věcech vyzná, podávají nejlepší kukuřičné tamales ve městě. S Owenem tam často po golfu zajdou. Přímo tady ve Stone Canyonu.“

„Zdá se, že právě tohle hledám.“

„Dám ti adresu. Nepřijímají rezervace, takže možná budete večer chvíli čekat.“

Za křesly se ozvaly tlumené kroky. Objevili se dva lázeňští ošetřovatelé odění ve světle zelených a hnědých uniformách a měkkých sportovních botách.

„Paní Glazebrooková, je čas na vaši masáž obličeje,“ řekl jeden z nich.

Elizabeth vstala z křesla. „Uvidíme se za hodinu, Clare. Užij si Tropicou komnatu.“

Druhá ošetřovatelka se usmál na Clare. „Následujete mě, paní Lancasterová?“

Clare doprovodila ženu tlumeně osvětlenou chodbou. „Co je přesně tahle Tropicá komora?“ zeptala se. „V brožurě se píše něco o vodopádech.“

„Je to jedna z našich nejoblíbenějších terapií,“ ujistila ji ošetřovatelka. „Určitě se vám bude líbit.“

Otevřela dveře a uvedla Clare do malého kousku svěžího, tropického ráje. Palmy, kapradiny a exotické kvetoucí rostliny lemovaly obrovskou lázeňskou vanu v podobě kamenné jeskyně. Vodopád přepadával do vany a vydával tlumený, vířivý zvuk. Strop byl zdobený nepravou klenbou tmavě zelených listů. Tlumená světla všude okolo propůjčovala místnosti auru svítání v džungli.

„Už teď se mi líbí,“ oznámila Clare. Rozvázala pásek svého županu. „Bude to zábava.“

„Nepospíchejte a relaxujte,“ řekla ošetrovatelka. „Tohle je čtyřicetiminutová terapie. Půjdu a vyzvednu vás, až bude u konce.“

Vyšla na chodbu a zavřela dveře.

Clare pověsila župan na praktický háček a vyšla pár schůdků. Nesměle vstoupila do napodobeniny jeskynního jezírka. Voda byla teplá a navoněná.

Posadila se na podvodní sedátko, pak roztáhla ruce po obou stranách a připravila se na vychutnávání luxusního života.

Zdalo se jí, že do imitované jeskyně by se klidně vešli dva lidé. Dovolila si vklouznout do příjemné fantazie, v níž sdílela kouzelné tropické prostředí s někým přitažlivým, například s Jakeem Salterem.

Nejspíš není nejlepší nápad snít o Jakeovi, pomyslela si. Fantazie ale bylo velmi těžké ovládat. Proto se jim říkalo fantazie, připomněla si. Pokud ale ponechá Jakea v oblasti fantazií, bude v bezpečí. Správně?

Něco jí říkalo, že nic v souvislosti s Jakeem Salterem není bezpečné, rozhodně ne pro ni. Včera v noci si zahrávala s ohněm. Dnes měla v plánu to udělat znovu. Co se týkalo mužů, po celý život si počínala příliš opatrně. Po tváři jí přeběhl netypicky bezstarostný úsměv.

Voda kolem ní zavířila a postříkala ji. Opřela si hlavu o ručníkem pokrytý polštář připevněný vzadu k lázeňské vaně a sledovala vodopád. Kaskádovitá voda uklidňovala téměř hypnoticky.

Neměla tušení, kolik času uběhlo, když se dveře za ní otevřely.

„Mých čtyřicet minut už skončilo?“ zeptala se. Žádná odpověď. Clare zaslechla podrážky tvrdých kožených bot pleskat po kachličkách. Kožené boty.

To nebylo dobré. Každý tady nosil trepky nebo sportovní boty.

Znovu jí projelo panické zděšení stejně jako den předtím na parkovišti. Jako kdyby jí někdo přejel po páteři kouskem ledu starého ledovce. Intenzivní chlad ji zamrazil až do morku kostí.

Instinktivně se přesunula ze strany vany doprostřed jeskynního jezírka. Otočila se ve vodě, aby se postavila čelem ke dveřím.

Ve zlomku vteřiny zahlédla bizarní postavu, zahalenou v lázeňském županu a turbanu z ručníku, stojící na druhém konci vany. Rysy vetřelce zakrývala zelená, bahenní maska.

Zahalená postava svírala v obou rukou těžký předmět a hnala se vpřed se zuřivou energií.

Činka, uvědomila si Clare chvíličku předtím, než předmět narazil na polštář přesně tam, kde její hlava ještě před vteřinou odpočívala.

Šokované sebou trhla ještě dále z dosahu.

Tím pohybem se dostala pod vodopád. Husté proudy vody na ni narážely a zastřely jí výhled.

Potácela se z dosahu padající vody, slepě hledala cestu ven a něco, cokoliv, co by mohla použít jako zbraň. Její ruka se sevřela kolem ručníku. Byl jí *k ničemu*.

Otevřela ústa, aby začala křičet.

Útočník se otočil a utíkal z místnosti, zastavil se jen na moment, aby zabouchl dveře.

Clare vylezla po schodech z vany, popadla župan z háčku a hnala se ke dveřím.

Chodba před Tropickou komnatou byla prázdná.

15

Zástupce vedoucího se jmenovala Karen Trentová. Byla to velmi atraktivní třicetiletá blondýnka. Byla také velmi znepokojená a nešťastná.

„Jste si absolutně jistá tím, co se stalo, slečno Lancasterová?“ zeptala se už potřetí.

Clare, znovu oblečená v černých kalhotách a hnědém tričku, ve kterém přišla do lázní, seděla na druhé straně stolu. Elizabeth, nyní už také oblečená, seděla se sevřenými rty vedle ní.

„Sama jste přece viděla osmilibrovou činku v bazénu,“ prohlásila Clare. „Jak myslíte, že se tam dostala?“

„Netvrdím, že ji někdo omylem neupustil do vany,“ namítla Karen konejšivě. „Jsem si ale jistá, že se tak nestalo úmyslně.“

Clářiny smysly se probudily. Karen lhala, což nebylo vzhledem k okolnostem žádné překvapení. Zástupkyně se očividně obávala, že se v Tropické komnatě stalo něco nepříjemného, ale snažila se to popírat, jak jen to šlo. Spousta lidí by na jejím místě udělala totéž. Takové potíže nikdo nechtěl, zvláště ne v luxusních lázních. Obchodu by to nesvědčilo.

„Vy jste tam nebyla,“ prohlásila Clare. „Já ano. Víím, co jsem viděla.“

„Nepochybují o té události, jenom o vaší interpretaci,“ odvětila Karen rychle. „Myslím, že je pravděpodobnější, že jeden z klientů otevřel omylem dveře Tropické komnaty, vyvedlo ho z míry, když si uvědomil, že už v jeskyni někdo je, a upustil činku.“

Sílu lži podbarvovalo zoufalství. Clare přemýšlela, jestli se Karen obává, že přijde o místo.

„Útočník se pokoušel rozdrtit mi tou činkou lebku,“ prohlásila Clare klidně. „Věřte mi, nešlo o žádnou náhodu.“

Elizabeth se na Karen mračila. „Proč si proboha myslíte, že by někdo uprostřed bahenní masky odešel do tělocvičny a vypůjčil si osmilibrovou činku?“

„Naši klienti mají volný přístup ke všem zařízením, včetně fitness centra,“ pronesla Karen. „Vždyť to víte, paní Glazebrooková. Lidé se

někdy začnou při terapii nudit. Potulují se po Rozjímacím pokoji, po Komnatě ticha nebo po fitness centru.“

„Vy nehodláte zavolat policii, že ne?“ ozvala se Clare.

„Opravdu nevidím žádný důvod.“ Karen rozhodla rukama. „Vy a paní Glazebrooková tak samozřejmě můžete učinit, pokud chcete. Pokud však podáte stížnost, uvědomte si prosím, že nemáte žádný důkaz, kterým byste své tvrzení podpořily, kromě činky. A jak jsem již řekla, její přítomnost v bazénu může být vysvětlena různými způsoby.“

Ztráta času, rozhodla se Clare. Už se uklidnila a začala myslet mnohem jasněji. Došlo jí, že většina Stone Canyonu stále přemýšlela, jestli před šesti měsíci zabila Brada McAllistera. Karen Trentová možná lhala, protože se bála, že v její kanceláři sedí vražedkyně.

Proti nim mluvila ještě jedna skutečnost, pomyslela si Clare. Vyměnila si s Elizabeth pohled a zahlédla v sestřiných očích chmurné porozumění. Obě věděly, že zvěsti o Elizabethině nervovém zhroucení nikdy úplně nezmizely.

Žádná z nich nebyla důvěryhodným svědkem. Glazebrookovo jméno by jim zajistilo, že by se k nim chovali na policii slušně, ale dál by vyšetřování nedošlo. Clare vstala. „Pojďme,“ řekla Elizabeth. Elizabeth povstala, strnulá vztekem, a následovala ji. V lázeňském vestibulu si nasadily sluneční brýle a vyšly do zářivého odpoledního slunce. Horko sálalo ve vlnách z dlažby na parkovišti, vytvářejíc viditelný chvějivý efekt. Oslnivé světlo se odráželo od nárazníků zaparkovaných aut.

Uvnitř mercedesu si připadaly jako v troubě, navzdory stříbrné sluneční cloně, kterou Elizabeth umístila před čelní sklo, aby odklonila vedro.

Elizabeth reflexní stínítko sundala a odhodila ho na zadní sedadlo. Vklouzla za volant, nastartovala a naplno zapnula klimatizaci. Clare se posadila vedle ní. Přezka bezpečnostního pásu byla příliš horká, než aby se jí mohla dotknout.

„Ty víš, kdo to byl, vid’?“ zeptala se Elizabeth.

„Ano, myslím, že vím,“ odpověděla Clare tiše. „Stejně jako ty.“

„Proto jsi nenutila Karen Trentovou, aby zavolala policii.“

„Proto a protože měla pravdu. Nemám žádný důkaz.“ Clare opatrně zapnula bezpečnostní pás. „Přiznejme si to, obě víme, že žádné další problémy s místními orgány nepotřebuju.“

„Co budeme dělat?“ otočila se Elizabeth naléhavě na sedadle.
„Právě se tě pokusila *zavraždit*. Nemůžeme to přehlížet.“

„Možná bych měla co nejrychleji odjet z města,“ řekla Clare. „To má přítomnost ji tak naštvala.“

„Valerie Shipleyová je stejná jako její syn.“ Elizabethin hlas tlumil strach. „Je šílená.“

„Souhlasím. Neprokázaly jsme však, že Brad byl šílenec, a myslím, že se nám to nepovede ani s jeho matkou.“

16

Světle zlatý jaguár stál zaparkovaný na příjezdové cestě u domu Shipleyových. Clare za ním zastavila vypůjčené auto a vypnula motor.

Pohlédla na dvojité vchodové dveře rozlehlého domu. Chladné odhodlání se v ní mísilo s pochmurným pocitem marnosti. To, co měla v úmyslu, nejspíš nezapůsobí, ale zbylo jí to jako jediná možnost. Nenapadal ji jiný způsob, jak se Valerie zbavit.

Vystoupila z auta a přehodila si kabelku přes rameno. Sevřela popruh tak silně, že určitě na dlani zůstanou otisky nehtů.

Elizabeth o svém plánu neřekla, protože by sestra minimálně trvala na tom, že ji doprovodí. Kdyby ale její taktika selhala, Valerie by se možná rozhodla obrátit svůj vztek na Elizabeth. To by situaci jenom zhoršilo. Elizabeth přece musela v tomto městě žít.

Zastavila u dlážděného vchodu, žaludek sevřený, jako by očekával ránu, a zazvonila na zvonek.

Na druhé straně dveří se neozvaly žádné kroky.

Znovu stiskla zvonek.

Stále žádná odpověď.

Ustoupila zpátky, nevěděla, zda má cítit úlevu nebo zklamání. Odklad konfrontace s Valerií Shipleyovou naneštěstí nic nevyřeší. Jenom dojde k odkladu nevyhnutelného.

Vydala se zpátky. Přistoupila k zlatému jaguáru a nahlédla okénkem dovnitř.

Zmačkaný bílý froté župan ležel na podlaze spolujezdce. Vypadalo to, jako by ho někdo ve spěchu zahodil, možná při útěku z dějiště pokusu o vraždu.

Clare se zvedl žaludek. Nemělo by to pro ni být překvapení, pomyslela si. Hluboko uvnitř věděla, že útočník v Tropické komnatě byla Valerie. Malý utvrzující důkaz přesto hluboce zneklidňoval.

Morbidní zvědavost ji nutila přejít přes příjezdovou cestu ke garáži pro tři auta.

Jedno křídlo garážových vrat bylo otevřené, odhalujíc prázdné místo, bezpochyby určené pro jaguára.

Vstoupila do stinného přití, sundala si sluneční brýle a obhlédla vnitřek garáže.

Druhé místo v garáži bylo také prázdné. Na třetím místě stálo ale zaparkované obrovské, stříbřitě šedé SUV. Vypadalo stejně jako to, které ji málem přejelo na parkovišti nákupního centra.

Otřásla se. Málem zapomněla dýchat.

Vyšla z garáže a přemýšlela, co by měla dělat dál. Dvě ze tří Shipleyových aut byly na místě. Owen byl nejspíš pryč, zvláštní jí ale připadalo, že Valerie byla uvnitř a neotevřela ji.

Co by nejspíš udělala alkoholická po neúspěšném pokusu o vraždu?

Šla by domů a dala si pořádný drink, nebo dva nebo šest, pomyslela si Clare. Vlastně by za takových okolností udělala docela rozumnou věc.

Zastavila se a pohlédla na chodbu na druhé straně, oddělující dům od garáže. Viděla železnou bránu zasazenou ve vysoké kamenné zdi, uzavírající terasu s bazénem a zahradu za domem.

Přímo za terasou a zahradami zahlédla smaragdově zelený prostor jednoho z golfových hřišť Stone Canyonu. Na dohled byl jenom jeden vozík. Stál v určité vzdálenosti na jiném hřišti. Arizonští golfisté byli vytrvalci, ale neúprosné odpolední slunce většinu z nich porazilo.

Z kovu tepaná brána nejspíš sloužila zahradníkům a obsluze bazénu, pomyslela si Clare. Pravděpodobně byla zakódovaná.

V téhle části dne ale možná ne, zvlášť když je někdo doma. Zvažovala možnosti. Vplížit se do domu představovalo dobrý způsob, jak se nechat zatknout nebo zastřelit, zvlášť tady v Arizoně, kde držení zbraně patřilo k normálnímu životnímu stylu.

Došla k bráně, zastavila se a hleděla skrz ozdobné kudrlinky a bodce. Ze svého místa viděla úhledné křivky bazénu.

V zářivě, blyštící se vodě někdo byl.

Valerie Shipleyová neplavala. Vlastně se vůbec nehýbala. Dokonce na sobě ani neměla plavky. Byla oblečena v bílých kalhotách a tílku.

A plula na hladině tváří dolů.

Brána byla odemčená. Clare ji váhavě otevřela. Nechtěla tělo kontrolovat. Raději by dělala cokoli jiného. V takových situacích jste se ale museli přesvědčit a nikdo jiný, kdo by to udělal, v okolí nebyl.

Odložila kabelku a telefon vedle bazénu a vlezla do vody. Jakmile se těla dotkla, poznala, že je Valerie mrtvá, ale pro jistotu pečlivě zkontrolovala puls. Žádný nenahmatala.

To by stačilo, pomyslela si. Nic víc této ženě nedlužila.

Vylezla ven po schodech. Voda z ní odkapávala, a tak otevřela dveře malé kabinky. Na policiče byla hromada čistých ručníků. Jeden si vzala. Když měla suché ruce, vyšla z kabinky a zavolala pomoc.

„Pomoc je na cestě,“ ujistil ji operátor. Následovala zřetelná pauza. „Říkala jste, že se jmenujete Clare Lancasterová, madam?“

„Ano.“

Clare Lancasterová, univerzální podezřelá Stone Canyonu.

Ukončila hovor, usušila se, jak jen to šlo, a pak vešla do domu odemknout, aby mohli přijít doktoři.

Na bílém kamenném konferenčním stolku ležel mobilní telefon, vedle poloprázdné karafy s martini.

Záchranka přijede za pár minut, uvědomila si Clare. Popadla ze skříňky s alkoholem několik papírových kapesníků a použila je na zvednutí telefonu.

Nejspíš nebylo úplně zákonné nahlédnout do telefonu oběti, ale slíbila si, že bude opatrná, aby nezanechala žádné otisky.

Po chvíli si uvědomila, že potřebuje tužku a papír, aby si čísla zapsala. Vyšla ven, aby si vzala potřebné věci ze své kabelky.

Zklamalo ji, že z tohoto dne nenašla v telefonu žádné hovory, ani příchozí, ani odchozí. Tolik k její práci paranormálního detektiva, pomyslela si.

V dálce zaslechla sirény. Ještě stále měla pár minut. Nevěděla, co by měla dělat, a tak si zapsala čísla, která měla Valerie uložena v telefonním seznamu.

17

„Zůstaň v motelu,“ nařídil Jake do svého mobilního telefonu. „Budu tam do půl hodiny. Nehýbej se z místa.“

„Je mi to líto,“ zněla Clare nevýslovně unaveně. „Ale budu muset zrušit naši večerní schůzku. Nemyslím, že bych dnes byla dobrá společnice na večeri.“

Jake už byl na nohou a mířil ke dveřím své kanceláře.

„Na to zapomeň,“ prohlásil. „Večerní schůzka mě teď trápí ze všeho nejmně.“

Na druhém konci nastala krátká pauza.

„Není to tak zlé,“ odvětila Clare. Trochu se vzpamatovala. „Z ničeho mě neobvinili. Mají teď dvě teorie. Jedna tvrdí, že se Valerie opila, spadla do bazénu a utopila se. Druhá teorie říká, že spáchala sebevraždu. Chtějí provést pitvu, aby zjistili, jestli si vzala nějaké prášky.“

„Už jsem na cestě.“

„To je v pořádku, Jakeu, opravdu. Je tu se mnou Elizabeth.“

„V tom případě zůstaňte obě na místě.“

Ukončil rozhovor a zastavil se u stolu asistentky.

Brenda Wilsonová na něho shlížela se svým obvyklým vyrovnaným výrazem. Bylo jí šedesát, měla sportovní postavu a byla neprovdaná. Z toho, co Jake zatím viděl, byla naprosto oddaná své práci. Na začátku jejich spolupráce ho hrdě informovala, že pro společnost pracuje už přes třicet let. Začala jako sekretářka Owena Shipleyho.

„Něco se stalo,“ oznámil jí Jake. „Zbytek odpoledne budu mimo kancelář. Zapište mi všechny telefony.“

„Ano, pane Saltere,“ pronesla Brenda odměřeně. „Přepokládám, že to má co do činění se smrtí paní Shipleyové?“

„Nikdy mě nepřestanete překvapovat, Brendo. Dozvěděl jsem se to před pěti minutami. Kdy jste se to dozvěděla vy?“

„Před čtyřmi minutami, zatímco jste telefonoval. Asistentka pana Glazebrooka volala, aby mi tragickou zprávu oznámila.“

„Je Glazebrook ještě ve své kanceláři?“

„Ne, odešel krátce před polednem. Říkal, že chce doma pracovat na nějakém zvláštním projektu.“

„Uvidíme se v pondělí, Brendo.“

„Přeji vám hezký víkend, pane.“

„Mám tušení, že to bude velmi dlouhý a složitý víkend.“

„Vše, co se týká Clare Lancasterové, je složité,“ odvětila Brenda.

Potlačovaný hněv v Brendině hlase ho zarazil. Otočil se zpátky, aby jí pohlédl to tváře.

„Je tu něco, co byste mi chtěla říct, Brendo?“ zeptal se tiše.

Zvedla stoh vytištěných materiálů a poklepala jimi rázně o stůl, aby je srovnala. „Slyšela jsem, že to byla Clare Lancasterová, kdo našel tělo paní Shipleyové v bazénu.“

„Ano, vím.“ Čekal.

Brenda si odkašlala. „Zvláštní shodou okolností to byla slečna Lancasterová, kdo našel před šesti měsíci tělo syna paní Shipleyové, Brada.“

„To také vím. Měl jsem dojem, že na shodu okolností nevěříte, Brendo.“

„Ne, pane, nevěřím.“ Odložila přesně srovnané papíry a položila své zručné ruce nahoru na hromádku. „Stejně jako všichni ostatní. Ne když ta shoda okolností zahrnuje Clare Lancasterovou.“

Schválně se vrátil do místnosti a stoupl si před stůl.

„Nebudu vám říkat, co si máte myslet, Brendo,“ prohlásil. „Ale chci, aby vám bylo naprosto jasné, že bude nejlepší, když si své názory na slečnu Lancasterovou a na shodu okolností necháte pro sebe.“ Brenda ztuhla. „Ano, pane.“

Vyšel z místnosti a zamířil na parkoviště. Přemýšlel, co by mu asi Brenda řekla, kdyby věděla, že její malý, upravený byteček byl jeden z mnoha, které za svého krátkého pobytu ve Stone Canyonu prohledal. Bohužel nenašel důkaz ničeho jiného než života oddaného práci a kancelářským drbům.

Jakeův telefon začal zvonit, zrovna když vystupoval ze svého BMW a rozběhl se do vestibulu motelu Pouštní úsvit. Číslo poznal okamžitě. „Ahoj, Archere,“ řekl.

„Kde k čertu jsi? Právě jsem mluvil s Brendou. Říkala, že jsi na zbytek dne odešel a že to má něco společného s Clare.“

„Brenda má situaci jako obvykle pod palcem.“ Jake se zastavil u dveří. Nechtěl se bavit před recepcním. „Jsem v Clařině motelu.“

„Ty už jsi na letišti?“ Archer zněl překvapeně. „To sis zatraceně pospíšil, zvlášť v páteční dopravní špičce.“

„Měl jsem štěstí,“ prohlásil Jake. „Provoz nebyl tak hrozný jako obvykle.“

„Slyšel jsi, co se stalo?“ zeptal se Archer.

„Ano. Kde jsi?“

„Jsem na cestě do Shipleyova domu. Tohle není dobré, Jakeu. Ne po tom, co se stalo před šesti měsíci. Už mi volali místní novináři.“

„Nic jim neříkej,“ varoval ho Jake.

„Myslíš, že jsem idiot? Samozřejmě že s nimi nebudu mluvit. Jenom mi dělá starosti, že jsem se nedovolal Clare. Nezvedá telefon.“

„Řeknu jí, že s ní chceš mluvit,“ ujistil ho Jake.

„Jak se jmenuje její motel? Zkusím to tam.“

„Ztrácíš se mi, Archere. Neslyším tě. Zavolám ti později.“

„Nezavěšuj, sakra –“

Jake zavěsil a vešel do vestibulu. Recepční vzhledl. „Další noc, hm?“ zeptal se.

„Ne,“ odmítl Jake. „Ani slečna Lancasterová tu dnes v noci nezůstane. Připravte její účet. Za chvíli se odhlásí.“

„Ano, pane.“

Jake vyběhl schody do druhého patra. Elizabeth otevřela dveře 210.

„Jakeu.“ V očích se jí mihla úleva. „Díky bohu, že jsi tady. To je ale hrozný den.“

Posuvné skleněné dveře na druhém konci pokoje byly otevřené, vpouštějíc dovnitř poslední odpolední horko. Okenní klimatizace mohutně hučela, ale bitvu prohrávala. V pokoji vládlo dusno a nedýchatelnost.

Clare zahlédl na malém balkonu, držící se oběma rukama zábradlí. Zdálo se, že ji upoutalo cosi dole u bazénu.

„Jak jí je?“ zeptal se tiše.

„Je vyčerpaná,“ odpověděla Elizabeth jemně.

Clare se najednou napřímila a otočila hlavu, aby pohlédla na Elizabeth a Jakea zpoza svých tmavých slunečních brýlí.

„Proboha,“ prohlásila energicky. „Není důvod chovat se, jako bych dlela na jednotce intenzivní péče. Nemusíte probírat můj stav tlumenými hlasy. Jsem v pořádku.“

„Tvrdá jako hřebíky, že?“ poznamenal k Elizabeth.

„To z nich dělají v San Francisku.“

Clare si odfrkla.

„Nenechte se oklamat.“ Elizabeth zavřela dveře. „Chová se jakoby nic, ale je pravda, že si dnes hodně prožila.“

„Najít mrtvé tělo může na člověka dost zapůsobit,“ souhlasil.

Elizabeth na něho dlouze, pátravě pohlédla. Měl dojem, že učinila nějaké závažné rozhodnutí.

„Zvlášť když to dotyčné tělo patří ženě, která vás chtěla o pár hodin dříve praštit do hlavy osmilibrovou činkou,“ prohlásila Elizabeth.

„Myslím,“ pronesl Jake, „že si my tři musíme promluvit.“

18

„Nebudu ti lhát, Archere. Nemůžu. Jsme přáteli příliš dlouho.“ Owen se naklonil v bílém koženém křesle dopředu a položil lokty na svá kolena. Díval se ven z okna, prohlížíje si jiskření slunečního světla na hladině bazénu. „Je strašné něco takového říct, ale částečně se mi ulevilo, když mi oznámili, co se stalo. Jako první mě napadlo, že už aspoň nebude tropit žádné další scény.“

„Byla v hrozném stavu.“ Archer nesl sklenku s whisky, kterou právě nalil, a vložil ji Owenovy do ruky.

Owen pohlédl na pití, jako by ho to překvapilo. „Byla to má žena. Zklamal jsem ji. Měl jsem ji poslat do léčebny.“

„Neobviňuj se.“ Archer se posadil naproti němu. „Udělal jsi, co jsi mohl. Myra říkala, že Valerie nechtěla o léčebně ani slyšet.“

Owen upil trochu whisky a otáčel skleničku mezi rukama. „Vždycky se tak rozzlobila, když jsem se s ní snažil o tom promluvit. Navrhoval jsem, aby chodila k terapeutovi, k nějakému ze Společnosti, který by chápal citlivou stranu její povahy a pomohl jí překonat její smutek.“

Archer nevěděl, co říci, tak jen tiše seděl a snažil se být oporou muži, který byl jeho přítelem a společníkem tolik let.

Owen upil své whisky. Po chvíli skleničku odložil.

„Byla to sebevražda. Ne nehoda.“

Archer na něho pohlédl. „Jsi si jistý?“

„Ano. Mluvila o tom té noci, kdy strčila Clare do bazénu. Říkala, že nemůže vydržet pohled na vražedkyni svého syna. Vědět, že je Clare ve Stone Canyonu a chová se, jako by se nic nestalo, pro ni bylo příliš.“

„Clare Brada nezavraždila.“

Owen si povzdychl. „Ty a já to víme, Archere. Ale Valerie tím byla posedlá a myslím, že začínala být bláznivá. Abych ti řekl pravdu, chystal jsem se tě varovat, že by Clare mohlo hrozit nějaké nebezpečí.“

Archer se zamračil. „Myslíš, že byla nebezpečná?“

„Ano, věřím, že ano.“

Ozvalo se slabé zazvonění. Oba pohlédli na Owenovy moderní hodinky.

Owen vstal. „Je čas na mou injekci. Hned se vrátím.“

Prošel obrovským pokojem na chodbu a vydal se do kuchyně.

Archer vstal a přešel k prosklené zdi s výhledem na bazén. Taktická stránka jeho povahy rychle propočítávala Clařiny šance kalkulující ne s jedním, ale s dvěma mrtvými těly během šesti měsíců.

Matematiku neměl rád. U smrti utopením ale bylo velmi těžké dokázat vraždu. Většinu důkazů totiž smyla voda.

19

Sešli dolů k maličkému bazénu Pouštního úsvitu a zabrali si jeden vratký plastový stoleček a tři ze čtyř plesnivějících plastových židlí. Bylo půl šesté. Pozdně odpolední slunce stálo za budovou hotelu, ponechávajíc bazén ve stínu. Nikdo by sice ještě neřekl, že je chladno, ale vlála lehká bríza a Jake se tady cítil pohodlněji než ve vydýchaném motelovém pokoji.

Strčil pár mincí do prodejního automatu vedle schodiště a vytáhl tři láhve chladivé vody. Odnosl plastové láhve ke stolu a postavil je.

Clare otevřela víčko jedné z nich a napila se. Od chvíle, co odešli z pokoje, nepromluvila.

„Dobře, tak se do toho pustíme,“ řekl oběma ženám. „Chci slyšet úplně všechno.“

Clare se opřela a zdvihla na Elizabeth obočí. „Ty jsi začala, tak to dopověz.“

Elizabeth položila obě ruce na stůl, kolem láhve s vodou vytvořila z prstů trojúhelník. Obrátila se k Jakeovi, vážně a odhodlaně.

„Všichni víme, že Valerie hodně pila,“ řekla. „A zaslechla jsem, že našla doktora, který byl víc než ochotný předepisovat jí prášky.“

Jake přikývl a upil trochu vody. Už dávno zjistil, že se lidé rozpovídají svobodněji, když jim necháte spoustu prostoru, aby ho vyplnili. A v tomto případě se zdálo, že Elizabeth chce vyprávět.

Narozdíl od Clare, pomyslel si. Kradmo studoval její kamenný výraz. Měl pocit, že kdyby chtěl, aby mu všechno pověděla ona, musel by z ní informace vyšťourat kousek po kousku.

„Na maminčině a tatínkově večírku předevčírem jste sám viděl, že byla Valerie posedlá představou, že Clare Brada zavraždila,“ pokračovala Elizabeth.

„Ano,“ přikývl Jake.

Elizabeth se zhluboka nadechla. „Vím, že tomu těžko uvěříte, ale dneska odpoledne se Valerie pokusila Clare v lázních zabít.“

Cítil se, jako by zrovna přešel uprostřed noci přes okraj kaňonu. Pod nohama neměl nic jen černočernou tmou.

Pomalu položil plastovou láhev a pohlédl na Clare. Hleděla na bazén, stoicky, apaticky. Čekala, až jí řekne, že se zbláznila,

pomyslel si. Čekala, až jí oznámí, že se ji dneska odpoledne nikdo nepokusil zabít, že se takové věci v luxusních lázních nestávají.

„Vysvětlí mi to,“ řekl tiše.

Clare položila jednu ruku na stůl a bubnovala prsty. „Snažila se mi rozbít hlavu.“ Čekal.

„Clare byla zrovna v jedné z místností,“ doplnila ji rychle Elizabeth. „Sama. Seděla v bazénu. Někdo v bílém županu a turbanu s bahenní maskou na tváři vešel do místnosti, vrhl se za Clare a snažil se ji udeřit činkou.“

„Sakra,“ zaklel Jake. Stále se řítíl temnotou. Snažil se přemýšlet. „Jste si jisté, že to byla Valerie Shipleyová?“

Clare pokrčila rameny. „Tak jistá, jak si můžu za daných okolností být. Neviděla jsem jí do obličeje, kvůli masce na tváři, ale měla stejnou postavu jako Valerie. Hubenou. Chatrnou.“

„Nezapomeň na ten turban,“ připomněla jí Elizabeth rychle.

„Jaký turban?“ zeptal se Jake.

„Osoba, která se mě snažila praštit činkou, měla kolem hlavy turban,“ vysvětlila Clare. „Když jsem šla dnes odpoledne do domu Shipleyových, našla jsem přesně takový turban se županem na předním sedadle Valeriina jaguáru. Musela ho tam pohodit, když odjížděla z lázní.“

„Popiš mi všechno, krok za krokem,“ vyzval ji Jake.

Pohlédla na něho. Uviděl v jejích očích stěží skrývané překvapení a nejistotu. Nečekala, že jí uvěří, pomyslel si s kapkou hořkosti.

„Stalo se to tak, jak říkala Elizabeth.“ Zesílila stisk lahve s vodou. „Byla jsem sama v jeskynním bazénku. Zaslechla jsem, jak se dveře za mnou otevřely. Myslela jsem, že je to obsluha, aby mi řekla, že už můj čas uplynul. Pak jsem ale uslyšela klapot bot té osoby na dlaždičkách.“

„Její boty?“ zopakoval Jake.

„Byly to venkovní boty. Však víš, takové ty s koženou podrážkou. V lázních mají všichni boty s měkkými podrážkami nebo pantofle. Ale tahle osoba měla normální boty. Nejdřív mě napadlo, že někdo vešel dovnitř omylem a já jsem úplně nahá v horké vaně. Pak jsem ale pocítila nápor paniky, jako by se mělo stát něco strašlivého.“

„Tvá intuice tě zachránila,“ prohlásila uvážlivě Elizabeth.

„To, a skutečnost, že normální boty prostě znějí špatně,“ souhlasila Clare.

„Pokračuj,“ vyzval ji Jake.

„Skočila jsem doprostřed bazénku. Valerie už se v té chvíli rozmáchla činkou. Svírala ji oběma rukama. Činka narazila do polštáře a spadla do bazénu.“

„Clare byla blízko rozbití hlavy,“ prohlásila Elizabeth pevně sevřenými rty. „Kdyby neuhnula včas, byla by teď mrtvá, nebo strašlivě zraněná.“

„Co jsi udělala pak?“ zeptal se Jake Clare. Snažil se, aby jeho hlas zněl normálně.

„Vyběhla jsem z vany, samozřejmě,“ vysvětlovala Clare. „Ale Valerie už byla pryč. Utekla dřív, než jsem popadla svůj župan. Než jsem se dostala ke dveřím, zmizela.“

„Předpokládám, že jsi to ohlášila,“ řekl Jake.

Clare s Elizabeth si vyměnily pohledy.

„Řekly jsme to zástupci vedoucího,“ pronesla Clare opatrně.

„Zavolal policii?“ naléhal Jake.

„Zavolala,“ opravila ho Elizabeth. „Jmenuje se Karen Trentová. Ne, nezavolala policii. Nevěřila nám, když jsem jí pověděla, co se stalo. Tvrdila, že jsme si událost mylně vyložily.“

„A co ta činka?“ přemýšlel Jake.

„Zůstala v bazénu.“ Clare přikývla. „Ale paní Trentová si myslela, že ji tam někdo upustil, když omylem vstoupil do místnosti.“

„Zavolaly jste policii samy?“ zeptal se Jake. Clare neodpověděla. Elizabeth stiskla pevně rty.

Jake pomalu vydechl. „Vy jste policii nezavolaly.“

„S policií ve Stone Canyonu už jsem se setkala,“ prozradila Clare.

„Kvůli tomu, co se stalo Bradovi,“ pospíšila si Elizabeth s vysvětlením. „A *mě* by nikdo nebral bez pořádného důkazu vážně, protože všichni věří, že jsem se nedávno nervově zhroutila.“

Clare odložila svou láhev a pohlédla na Elizabeth. „Navíc jsi vlastně nic neviděla. Byla jsi v té době v jiné místnosti. Bylo by to mé slovo proti Valeriinu.“

„To je pravda,“ uznala Elizabeth. Obrátila se zpátky na Jakea. „Policie by oznámení zapsala kvůli tatínkovi, ale na nic by nepřišli. Všechny důkazy se smyly, když činka spadla do vody.“

Všechny důkazy možná ne, pomyslel si Jake. Přikrčil se na židli, natáhl si nohy a upil trochu vody.

„To SUV, které se tě včera pokoušelo přejet na parkovišti,“ pokračoval po chvíli. „Myslíš, že bylo Valeriino?“

„V garáži Shipleyových jsem dneska odpoledne našla SUV, které vypadalo stejně,“ prohlásila Clare.

„Necti mě to vysvětlit,“ řekl Jake jemně. „Dnes odpoledne jsi šla sama k Shipleyovým, aby ses postavila posedlé, šílené ženě.“

Clare zamrkala a pak zrudla hněvem. Kritiku nepřijímá moc dobře, všiml si.

„Myslela jsem, že si s ní budu moct promluvit,“ odvětila ledově. „Přivést ji k rozumu.“

„Clare mi neprozradila, co má v plánu udělat,“ dodala Elizabeth rychle, „jinak bych šla s ní.“

Clare se schoulila hlouběji do židle. „Dobře, takhle zpětně nebyl zřejmě nápad jít Valerii navštívit sama úplně nejchytřejší věc, kterou jsem kdy udělala.“

Nechal to být. Výčitky by teď zřejmě k ničemu nebyly. Navíc jí chtěl vynadat jenom proto, aby ulevil napětí, které ho uvnitř drásalo. Nic, co by řekl, by nezměnilo to, co se dnes odpoledne stalo, připomněl si. Bylo načase soustředit se na plán vlastního postupu.

„Jak jsi na tom teď s policií Stone Canyonu?“ zeptal se.

„Nejsem oficiální podezřelá, jestli myslíš tohle,“ odvětila. „Ale požádali mě, abych zatím neodjížděla z Phoenixu.“

„Dokud doktoři nerozhodnou, zda šlo o nešťastné utopení, nebo o sebevraždu,“ vysvětlila Elizabeth. „To by nemělo trvat dlouho. Smrt Valerie Shipleyové rozhodně přitahuje pozornost. Určitě si s pitvou pospíší.“

„Mezitím to vypadá, že si budu muset dneska večer v umyvadle přeprat nějaké prádlo,“ ozvala se Clare otráveně. „Už nemám nic čistého na sebe.“

Elizabeth se zamračila. „Můžu vzít pár věcí domů a nechat hospodyně, aby se o to postarala.“

„To je v pořádku. Ale díky. Správě Pouštního úsvitu určitě nebude vadit, když si na balkoně rozvěším trochu vypraného prádla na usušení.“

Jake vzlhl k jejímu pokoji. „Pohled na tvé dámské prádlo visící na zábradlí jistě přidá tomuto místu na půvabu. Myslím ale, že existuje lepší řešení.“

„Já vím. Jít znovu na nákup.“ Zašklebila se. „Možná na to dojde, jestli mě policie Stone Canyonu nenechá brzy odjet. Ale ráda bych se vyhnula dalším výdajům, pokud to bude možné. Tenhle výlet už mě stál víc, než jsem měla v úmyslu.“

„Pošli účty tatškovi,“ navrhla Elizabeth. „To on tě požádal, abys sem přijela.“

„Já vím, ale mám svá pravidla,“ odvětila Clare jemně.

„Nikdy si nevzít peníze od Archera Glazebrooka,“ odcitovala Elizabeth našťvaně. „Ano, znám ta tvá hloupá pravidla. Jestli ale nepřijmeš pomoc od tatínka, budeš si muset vzít peníze ode mě.“

Clare si povzdechla. „Budu si to pamatovat. S trochou štěstí to nebudu potřebovat. Stále doufám, že budu za pár dnů na cestě zpátky do San Franciska.“

Jake odložil svou láhev s vodou stranou, narovnal se a zkrřížil ruce na stole. „Jedna věc je jistá. Těch pár nocí, co tu budeš, nestrávíš v Pouštním úsvitu.“

Clare na něho pohlédla uklidňujícím pohledem.

Elizabeth se rozzářila. „Souhlasím s vámi, Jakeu. Tohle místo je díra.“

„Je tu čisto,“ trvala na svém Clare.

„Stejně jako u mě,“ podotkl Jake.

Obě ženy na něho pohlédly, ústa překvapením pootevřená.

„Mám spoustu místa,“ dodal. „A co je nejdůležitější, mám i pračku a sušičku.“

Elizabeth se v očích mihlo cosi podobného úlevě. „To není špatný nápad, Clare.“

Clare se náhle vzchopila a posadila se zpříma na židli. „Opravdu si nemyslím –“

„Jsme domluveni,“ prohlásil Jake.

„Tohle je směšné,“ vyprskla Clare zlostně.

„Směšné je, že oba táboříme v tomhle motelu, když mám vyhovující dům se soukromým bazénem a moderní kuchyní,“ prohlásil.

Clare se naježila. „Nikdo ti neříkal, abys tady zůstal.“

„Ne, ale hodlám to udělat, jestli se budeš chovat pořád takhle paličatě,“ opáčil nevzrušeně. „Snažme se rozumně domluvit, dobře? Měla jsi strašný den. Jsi vyčerpaná. Elizabeth i já se shodneme na tom, že bys dneska neměla zůstat sama. Nabízím ti odpovídající alternativu k tomuhle tříhvězdičkovému motelu.“

Elizabeth se pustila do přesvědčování. „Myslím, že bys měla jeho nabídku přijmout. Určitě pak budu mnohem klidnější.“

„No,“ vydechla Clare pomalu. Ustoupila. „Tak dobře.“ Jake se uvolnil. Vyhrál. Byla příliš unavená, než aby se dál hádala.

To prozatím stačilo. Odpověď na své otázky dostane později, až bude mít Clare tam, kde ji chce mít. Na svém území.

„Běž se sbalit,“ pobídl ji. „Vezmu tě k sobě domů. Pak si budu muset něco zařídit.“

Jeho tón Clare vyburcoval. Zamračila se.

„Co si budeš muset zařídit?“

„Hodlám si před večerí trochu zacvičit v lázních ve Stone Canyonu.“

20

Tělocvična v lázních byla plná cvičení chtivého, podle nejnovější módy oblečeného davu. Každý běžící pás, rotoped a veslovací stroj obsadily osoby oblečené do elegantních sportovních dressů.

Oblečený v khaki šortkách, vybledlém tričku a běžeckých botách, s ručníkem přehozeným kolem krku vešel Jake do místnosti plné blyštivých činek.

Připravil se a vybral si činku vážící osm liber. Když se jeho ruka sevřela kolem jedné činky vlevo, temná, paranormální energie mu projela smysly. I když na to byl připravený, připadalo mu, jako by se dotkl kyseliny. Vynaložil všechnu energii na to, aby činku neupustil na podlahu.

Zesílil stisk a plně otevřel své smysly.

Vzteky, zoufalství, strašlivá, drásající touha po pomstě, po krvi. Horké uspokojení. Tak blízko.

Ticho, vrískající muka. Selhání. Zoufalství. Zuřivost.

Zhluboka se nadechl. Zneklidňující energetické vlny přestaly útočit na jeho smysly v okamžiku, kdy činku upustil.

Ledově chladný vztek, který je nahradil, mu chvíli vydrží.

21

Clare rozepla malý kuffík a studovala svou vsutku omezenou garderobu. Pravidla boje mezi ní a Jakeem se změnila, rozhodla se. Svůdné šaty, které měla včera večer na sobě, nepřicházely dnes v úvahu. Dnes byla domácí host, nešla na rande.

Pravdou však zůstávalo, že neměla moc na výběr. Vodou zničený černý kostým si vzít nemohla. Navíc přišla o další kalhoty a tričko, když skočila do bazénu, aby zkontrolovala Valeriin puls. Zůstaly jí kalhoty a tričko, které měla teď na sobě.

Na večeri se tedy nepřevlékne.

Přešla ložnicí k posuvným skleněným dveřím. Prosklenou podlahou – a zároveň stropem – viděla kuchyň a další křídla domu kolem nádvoří s bazénem.

Jake měl dveře do kuchyně doširoka otevřené. Pracoval uprostřed místnosti. Musel cítit, že ho sleduje, protože zvedl ruku a zamával jí.

Proklouznout kolem lovce je nejspíš pěkně těžké.

Tohle měla být její noc plná zábavy, pomyslela si. Od začátku věděla, že Jakeovi nesmí nechat volnou ruku. Ale teď se ocitla tady, v jeho domě, připravená pít jeho víno a jíst jím připravené jídlo.

Jake měl opět všechno pevně v ruce.

Pochopila, že nedokáže analyzovat všechny možné důsledky této situace. Prožila velmi dlouhý den. Potřebovala sprchu a pak jídlo a spánek.

Zítra ráno si bude dělat starosti, jak se vypořádat s Jakeem Salterem.

Když vešla o chvíli později do kuchyně, cítila se o trochu víc jako člověk, a dokonce méně unaveně. Jake jí podal velkou skleničku vína a mističku pečených mandlí.

„Pij,“ řekl. „Jez. Potřebuješ vitamíny.“

„Máš pravdu.“ Posadila se ke stolu a nabrala si plnou hrst oříšků. „Takže? Co jsi zjistil v lázních?“

„Našel jsem činku, kterou se ti Valerie pokoušela rozbít hlavu.“

„Vážně?“ Fascinovaně na něho zírala. „Dokážeš na ní objevit její duševní otisky?“

„Dokážu vystopovat energii jiného člověka.“ Jake přestal na chvíli pracovat, aby si nabral pár mandlí. „Vzhledem k tomu, co jsi mi prozradila, a turbanu v autě, to musela být Valeriina energie.“

„O jaký druh energie šlo?“

Zaváhal, zamyslel se. „Surová. Primitivní. Temná. Jako bych se dotkl srdce tornáda.“

„Dokážeš najít jen energii, která zůstane po násilném činu? Nebo také cítíš jiné druhy silných emocí?“

Pohlédl na ni. „Lovci jsou napojeni pouze na temné síly.“

„Aha.“ Odkáslala si. „To zní nepříjemně.“

„Nejspíš to není horší než dostat úder jednou z těch ultrafialových lží, o kterém jsi mi vyprávěla. Mimochodem, zatímco ses sprchovala, volal Archer. Během pár hodin už jsem s ním mluvil podruhé. Říkal, že se ti snaží dovolat.“

„Já vím. Měla jsem od něj nepříjemné hovory.“

„Hodláš mu zavolat?“ zeptal se Jake.

„Ano.“ Neochotně vyndala mobil z kapsy a navolila Archerovo soukromé číslo. „Nepřestane volat, dokud si s ním nepromluví.“

Archer telefon zvedl po prvním zazvonění. „Kde k čertu jsi?“

„S Jakeem.“

„A co děláš?“

„Jake mi připravuje něco k večeři.“

Na druhém konci na chvíli zavládlo ticho.

„Jake vaří večeři? Nejsi v restauraci?“

„Ano na první otázku,“ odpověděla Clare. „Ne na druhou. Jsme u něho doma.“

Na pár vteřin se opět rozhostilo ticho.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Archer po chvíli.

„Ano. Elizabeth mě hlídala jako dítě, dokud se neukázal Jake.“

„Jak se jmenuje tvůj motel? Nikdo to zřejmě neví. Dokonce i Brenda byla zmatená.“

„Nemá smysl se o to starat,“ odpověděla mírně. „Před hodinou jsem se odhlásila. Jake mi nabídl volnou ložnici. A já souhlasila.“

„Co si k čertu myslí, že dělá? Jestli potřebuješ ubytování, můžeš přece zůstat u nás.“

Usmála se navzdory svému vyčerpání. „To není dobrý nápad, Archere. Oba to víme.“

„Dej mi Jakea k telefonu.“

Předala telefon Jakeovi. „Chce s tebou mluvit.“

Jake si utřel ruce do ručníku a převzal od ní mobil.

„Špatné načasování, Archere. Mám moc práce.“

Nastala krátká pauza.

„Jasně,“ řekl Jake. „Problém je, že k tobě nechce. Vyjádřila se v tom smyslu docela jasně. Chceš se ji pokusit přemluvit?“ Další chvilka vyčkávavého ticha.

„Jo, všiml jsem si, je kapánek umíněná,“ souhlasil Jake. „Zdá se mi to dědičné. Promluvíme si zítra, Archere. Víš, kde můžeš Clare najít. Nedělej si starosti, dobře se o ni postarám.“

Ukončil rozhovor a podal telefon zpátky Clare. Znovu zazvonil, dříve než se mohla zeptat, co Archer říkal. Pohlédla na číslo a povzddechla si. „Ahoj, mami.“

„Kde jsi, drahoušku? Ještě ve Stone Canyonu?“ V hlase Gwen Lancasterové zazněl náznak nadějného očekávání. „Všechno je v pořádku?“

„Ještě jsem tady,“ odpověděla Clare ochutnávajíc víno. „Věci se trochu zkomplikovaly.“

Prozradila matce krátký přehled událostí, vynechala jen, jak o chlup unikla přejetí na parkovišti, a incident s činkou. Když však použila slova „mrtvé tělo“ a „policie“ v jedné větě, ozvalo se na druhém konci drátu žalostné zakvílení.

„Už ne.“

Clare musela telefon oddálit pár centimetrů od ucha. Jake vzhlédl od krájení rajčete. Věděla, že slyšel Gwenin bolestný výkřik plný hrůzy.

„Mami, nemusíš se tvářit, jako bych tu pořád zakopávala o mrtvá těla. Byla jen dvě.“

„Dvě za šest měsíců. Víš, jaká je pravděpodobnost, že se něco takového stane, když nejsi policista ani záchranář? A ta dvě těla, o kterých hovoříme, jsou spolu spřízněná. Uvědomuješ si, co to dělá s faktorem pravděpodobnosti?“

„Uklidni se, mami, začínáš mluvit jako účetní. Víš, že nemám tvůj talent na čísla.“

„Jsi podezřelá?“ zeptala se Gwen úsečně.

„Ne, nejsem podezřelá.“ Clare se snažila udržet tichý, klidný hlas.

„Co s tím dělá Archer? Najal ti právníka?“

„Nepotřebuju právníka.“ Clare zaváhala. „Rozhodně ne hned. Všichni si myslí, že smrt Valerie Shipleyové bude prohlášena za nehodu. Nevhodná směs alkoholu, sedativ a nešťastný bazén.“

Nedělej si starosti, prosím. Jakmile se všechno vyjasní, sednu na první letadlo do San Franciska.“

„Ale proč jsi vlastně odjela do Arizony? Řekl ti Archer, proč s tebou chtěl mluvit?“

Není důvod oddalovat nevyhnutelné, pomyslela si Clare.

„Říká, že má v úmyslu založit soukromou příspěvkovou organizaci. Chce, abych ji řídila.“

Gwen na druhé straně mlčela.

„Měla jsem pravdu,“ prohlásila nakonec. „Chce napravit minulost.“

„Myslím, že za mě cítí odpovědnost,“ řekla Clare. „Vadí mu, že si nemůžu najít novou práci. Takže se mi snaží jednu vytvořit.“

„Vypadá to tak.“ Gwen se odmlčela.

„Mami? Jsi tam ještě?“

„Ano,“ ozvala se Gwen. „Jsem tu. Jsem ale znepokojená. Takhle situace se mi nelíbí.“

„Ani mně,“ přiznala Clare. „Myslím ale, že se všechno během pár dnů uklidní, až udělají pitvu a všichni pochopí, že smrt Valerie Shipleyové nebyla vražda.“

„Jsi stále v motelu?“

„Ne, mami, nejsem.“

„Jsi s Elizabeth?“ vyptávala se Gwen. „Myslela jsem, že teď na chvíli bydlíš u Archera a Myry. Víím, že bys ke Glazebrookům nešla, kdybys nemusela.“

„Taky tam nejsem.“ Clare si odkašlala. „Jsem u jednoho Archerova konzultanta. Jmenuje se Jake Salter.“

„Ty jsi u *cizího* člověka?“

„Není cizí, mami.“

„Ale znáš ho jenom pár dní,“ namítla Gwen konsternovaně. „Je ženatý?“

„Ne,“ odpověděla Clare, sledujíc Jakea, „není ženatý.“

„Jsi tam s ním sama?“

„Je to složité, mami.“

„Jak jsi ho poznala?“

„Na koktejlové párty Glazebrookových. Dalo by se říct, že nás představil Archer.“

„Ne,“ ozval se Jake, „představil jsem se sám.“

„Slyšela jsem,“ řekla Gwen. „To byl on?“

„Ano,“ souhlasila Clare. „Vaří večeri.“

„Myslíš, že je moudré zůstat u něho doma?“

„Abych byla upřímná, jsem teď příliš unavená, abych se o něco takového starala.“

„Clare –“

„Byl to opravdu dlouhý den, mami. Dám si skleničku vína, sním večeři a padnu do postele.“

Jake pokapával zeleninu olivovým olejem. Viděla, jak se mu ústa zkroutila do nepatrného, ale velmi mužského úsměvu. Došlo jí, že závěr věty nechával spoustu prostoru představivosti.

„Sama,“ dodala rychle.

„Clare, mám trochu starost,“ řekla Gwen.

„Miluju tě, mami, ale už zavěším. Jsem mrtvá. Sbohem.“

Ukončila hovor a odložila telefon na stůl.

„Je mi třicet dva,“ řekla. „Nemůžu uvěřit, že se se svou matkou stále dohaduju o tom, kde budu spát. Vedou muži také takové konverzace se svými matkami?“

„Nemůžu mluvit za všechny muže na zemi.“ Jake chroupal mezi zuby rudou papriku. „Ale já rozhodně ne.“

„Máš kliku.“

Posypal zeleninu špetkou soli. „I když to neznamena, že by nevyvíjela určitý nátlak.“

Málem se rozesmála. „Nedokážu uvěřit, že by na tebe kdokoliv, dokonce tvá vlastní matka, mohl vyvíjet vážný nátlak, Jakeu Saltere.“

„Nikdy nepodceňuj žádnou matku, když přijde na takové věci.“

„Jaký nátlak na tebe tvá matka vyvíjí?“

„Ráda by mě znovu oženila. Chce, abych se zaregistroval na arkanyseznamka.com.“

„Uděláš to?“

„Přemýšlel jsem o tom,“ odvětil Jake. „Nemám přece co ztratit, ne?“

Srdce jí pokleslo. To jí mohl rovnou říci, že nedává jejich vztahu žádnou budoucnost. „Asi ne,“ řekla.

„Ty ses nikdy nepřihlásila?“ zeptal se. „Jednou jsem to zkusila.“ Upila trochu vína a odložila skleničku.

„Cítím tu nějaké špatné pocity,“ vyptával se Jake. „Copak ti dohazovači z Domu Arkány nenašli žádného vhodného partnera?“

Pokrčila nos. „Když ti řeknou, že se k tobě žádný člen Společnosti nehodí, není to nic příjemného, dokonce ani pro optimistického, pozitivně myslícího člověka jako já.“

„Jsi stále registrovaná?“

„Dobrý bože, ne. Deprimovalo mě dostávat to jejich vítěje v arkanyseznamka.com, Clare Lancasterová. Je nám líto, stále pro vás nemáme žádné vhodné partnery. Zkuste to později.““

„Uvažovala jsi, že bys to ještě někdy zkusila?“

„O co tady jde?“ zeptala se.

„Možná budeš mít větší štěstí,“ řekl.

„O tom pochybuju. Nemám teď náladu na další odmítnutí.“

Clare se zcela neočekávaně probudila ze sna, v němž ji Valerie Shipleyová honila po nekonečných lázeňských komnatách. V každé místnosti se nacházel hluboký bazén. Ve snu věděla, že musí utíkat. Doufala, že najde cestu ven, ale Valerie se k ní rychle přibližovala. *Valerie je pryč. Nech to být.*

Obrázek Valeriina mrtvého těla plujícího v tyrkysově modrém bazénu odmítal zmizet. *Mysli na něco jiného.*

Chvilí v klidu ležela, snažila se zorientovat ve známé ložnici a zjistit, co ji to vzbudilo. Nakonec se otočila na bok a pohlédla na hodiny.

Bylo krátce po půlnoci.

Matně si vzpomínala, že zapadla do postele skoro hned po večeři. Spánek přišel okamžitě, tělo se zastavilo, aby se mohlo zotavit z dlouhého, obtížného dne. Teď ale účinky vína a vyčerpání vyprchaly. Cítila se nepřírozně bdělá a neklidná.

Odhodila přikrývky na stranu, vstala z postele a bosky přešla k proskleným dveřím.

Odhrnula závěsy. Světla pod vodou byla zhasnutá. Polovina bazénu tonula v neproniknutelném stínu vrhaném zdí kolem domu. Druhá polovina byla ozářena pouštním měsícem. Když uviděla v neprůhledné, stříbřité vodě tmavou postavu, přestala na pár úderů srdce dýchat. Znovu už ne. Už by vážně další těla nezvládla.

Opožděně si uvědomila, že se osoba v bazénu nevznáší, ale že plave plynulými, mocnými, kontrolovanými tempy ke vzdálenému konci, kde bylo přítmí ještě tmavší.

Jake.

Z náhlého popudu vešla do koupelny, natáhla na sebe župan půjčený od Glazebrooků a vrátila se ke skleněným dveřím.

Odemkla zámek, otevřela a vykročila do noci.

Vzduch už měl nyní příjemnou teplotu. Kameny na terase u bazénu stále vyzařovaly horko, absorbované během dne. Stoupla si na okraj bazénu.

Jake ji zahlédl a změnil směr. Doplavál ke straně a vzhlédl na ni. Měsíční svít se odrazil od jeho mokrých vlasů a hladkých, mocných ramen.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se.

„Ano. Ještě před pár minutami jsem spala jako poleno.“

„Ošklivé sny?“

Zaváhala. „Jen takové, které se daly vzhledem k okolnostem očekávat.“

„Koupel tě možná uklidní a budeš se moci vrátit do postele.“

„Nevzala jsem si s sebou plavky.“

„Žádné nepotřebuješ. Světla jsou vypnutá. V noci pod hladinou nic neuvidíš.“

Automaticky pohlédla po jeho hrudi dolů do vody. Měl pravdu. Dokonce ani neviděla tmavou siluetu jeho těla.

„No,“ přemýšlela.

„Copak ses nikdy nekoupala jen tak?“

„Vlastně ne, nekoupala.“

„Zkus to. Bude se ti to líbit.“

Jeho smyslná poznámka vyburcovala něco hluboko v ní. Uvědomila si, že velmi touží být ve vodě s Jakeem.

„Dobře,“ řekla. „Ale musíš se otočit, než vlezu dovnitř.“

„Nečekal bych, že budeš tak stydlivá. Předstírej, že jsi na jedné z těch evropských pláží, kde jsou všichni nazi.“

„Nejsem si jistá, že mám tak dobrou představivost, ale budu se opravdu snažit.“

Přešla přes roh bazénu do většího stínu na vzdáleném konci. Cítila se bezstarostně a netypicky nestydatě, rozvázala si župan a pohodila ho na lenošku.

Sledovala Jakea, který šlapal vodu na protější straně. Svít na něj měsíc, takže se mohla přesvědčit, že je k ní zády.

Rychle sešla po schodech.

Jake se otočil ve chvíli, kdy jí voda sahala po kolena. Nebyla si jistá, kolik toho může ve stínu vidět, ale jestli pověsti nelhaly, jeho noční vidění bylo mnohem lepší než průměrné.

„Bez koukání,“ vyštěkla. Překřížila si ruce přes prsa a rychle se ponořila až po krk do teplé vody. „Slíbil jsi to.“

„Ne, neslíbil.“ Pomalu se pohnul směrem k ní, plul s elegancí mořského hada. „Tak hloupý slib bych si pamatoval. Ty jsi mi *přikázala*, abych se nedíval. To je něco úplně jiného.“

„Vážně vidíš i ve tmě?“

„Jsem lovec. To je riziko povolání. Nedělej si starosti, vypadáš úžasně. Připomínáš Botticelliho *Zrození Venuše*.“

Ironicky se usmála. „Až na to, že nejsem rusovláska.“

„Všiml jsem si. Mně se líbíš takhle.“ Připlaval blíž. „Nejvíc se mi líbí tmavovlasé, smyslné, záhadné, exotické typy.“

Takhle ji vážně viděl? Divila se. Nikdy si o sobě nic takového nemyslela. Dobře, tmavovlasá ano. Ale smyslná, záhadná a exotická?

„Měl jsi pravdu,“ uznala. Lenošivě máchala rukama pod hladinou sem a tam. „Tohle je příjemné.“

„Zvlášť potmě.“ Zastavil se kousek od ní a postavil se na dno. Voda mu sahal po hrud’.

„Vždycky plaveš v noci?“ zeptala se.

„Je to má oblíbená doba.“

„Nevzpomínám si, že bych se někdy koupala v měsíčním svitu,“ řekla. Nemohla odtrhnout oči od jeho rýsující se postavy. „Je to neobvyklý zážitek.“

„Stejně jako tohle,“ řekl.

Jeho ruce objaly její nahá ramena. Vyzdvihl ji z vody a opřel si ji o hrud’. Když jeho ústa našla její, splynula v nevyhnutelném polibku, který jí rozechvěl smysly.

Věděla, že se to stane, když šla do bazénu. A byla si zatraceně jistá, že on to věděl taky.

Divoká touha, která jí projela, jí vyrazila dech. *Chtěla* Jakea. Dnes v noci ho *potřebovala*. Toužila oddat se absolutním tělesným vjemům, tisknout se pevně a tvrdě k tomuto muži.

Vibrující síla touhy ji zbavila smyslů. Cítila i Jakeův hlad. Ta kombinace úchvatně vzrušovala.

Nikdo předtím neuchvátil její smysly takovou silou. Nebo možná nikomu nedovolila, aby na ni tak působil. Nejspíš za to mohl její problém s důvěrou. Její obrana ale dnes večer vzala za své. Vůbec se nebála skočit po hlavě do temnoty.

Slyšela sama sebe vydávat tlumené, chraplavé výkřiky. Tichý zvuk tlumila Jakeova ústa. Zasténal, přitiskl své ruce na její zadeček a přitáhl její boky na své.

Nebyla jediná, kdo na sobě neměl plavky, zjistila.

Byl silně vzrušený. Pocítila uspokojení, protože věděla, že ho způsobila ona. Jeho erekce se k ní tiskla, pevná, vyžadující. Sáhla pod hladinu a objala ho svými prsty.

„Větší než život,“ zašeptala. Jemně ho stiskla.

Prudce se nadechl a oddálil maličko své rty od jejích. „Chvíli jsem to nedělal,“ varoval ji. „Nejsem si jist, že dnes zvládnou dlouhou předehtu.“

„Řekni mi, až budeš chtít skončit.“ Stiskla ho pevněji.

Vydal tlumený, dráždivý smích. „Nezadržuj dech.“

Sklonil hlavu a políbil prohlubeň na jejím rameni. Konečky prstů přejížděl po jejím zadečku a pak se přesunul po křivce jejích boků. Našel napjaté, dychtivé místo mezi jejíma nohama a pomalu ho prozkoumával. Cítila stále rostoucí touhu. Přitiskla se k němu.

„Jakeu.“

„Budeš mít zítra ráno výčitky?“ zeptal se tiše. „Jestli ano, byl bych rád, abys mi to řekla hned.“

„Žádné výčitky,“ ujistila ho. Políbila ho na hrud'. „Ne kvůli dnešní noci.“

Zvedl ji do náručí a nesl ji vodou ke schodům. Noční vzduch chladivě zavanul. Trochu se třásla.

Postavil ji na nohy a zabalil do županu. Na chvíli ji opustil, přeběhl měsíčním svitem a zvedl ručník. Uviděla krátce jeho plný profil. Při pohledu na jeho vzrušené tělo pocítila cosi hluboce neodolatelného.

Ovázal si ručník kolem pasu a vrátil se pro ni. Když ji znovu zvedl do náruče, chtěla mu povědět, že dokáže dojít do ložnice sama. Nechala však ústa zavřená. Bylo zábavnější nechat se odnést do noci. Projednou nevadilo, že muž o všem rozhodoval. Poprvé v životě se chtěla poddat svým pocitům.

Vnesl ji otevřenými dveřmi do své ložnice. V měsíčním světle viděla, že postel byla celá zmuchlaná. Světlá příkrývka se zčásti povalovala po koberci. Prostěradlo bylo pomačkané a polštář na několika místech slehlý. Jake spal neklidně, uvědomila si. Nejspíš proto si šel zaplavat ven.

Přemýšlela, jaké myšlenky asi bránily muži typu Jakea Saltera v noci spát.

Otevřel zásuvku nočního stolku a vytáhl malý balíček. Vyndal prezervativ několika rychlými, účinnými pohyby. Pak už ležel na posteli a vzal ji do náručí.

Župan byl odhozen. Jake se nad ní rýsoval, uvěznil ji mezi svými pažemi. Znovu ji políbil, na ústa, na krk a na chvějící se ňadra. Klouzal dolů po jejím těle, zvedl jí kolena a našel jazykem horký, nedočkavý bod mezi jejíma nohama.

V hlavě se jí rozeznělo poplašené zařízení.

„Počkej.“ Zvedla se na loktech. „Tohle nejde. Nikdy jsem nikomu nedovolila –“ Umlkla, nevěděla jak dál, náhle zoufalá.

Na chvíli zvedl hlavu. „Proč ne?“

Tak on jí klade otázky?! „Tohle není vhodný čas na dlouhou diskusi o daném předmětu.“

„Lepší chvíle mě nenapadá, tebe ano?“

„Dobře,“ vybuchla podrážděně. „Je to příliš osobní. Příliš *intimní*. Tam dole. Spokojen?“

„Ne. Zkoušela jsi to někdy?“

„Ne.“

„Nemluví z tebe tedy zkušenost. Nevíš, o co přicházíš.“ Znovu k ní sklonil ústa.

Chytila se oběma rukama lůžkovin, instinktivně se snažila utéci před čistou intenzitou svých pocitů. Ocítl se v pasti. Když se prudce praštila hlavou o pelest, neměla už kam utíkat. Jake stiskl její zadeček, vnikl do ní svými prsty, aby ji přinutil se nehýbat.

„Chutnáš krásně. Snědl bych tě zaživa.“ Políbil ji na vnitřní stranu stehna. „Důvěřuj mi.“

A najednou neexistovalo na celém světě nic, co by chtěla víc.

„Jakeu.“

Zaslechla tlumený, přitažlivý smích.

„Existuje staré rčení, které se sem hodí,“ pronesl Jake. Zesílil své sevření. „Něco jako: ‚Zábrany hod’ za hlavu a užívej si.‘“

„Proč, ty macho, arogantní parch...“

Rozzuřeně ho popadla oběma rukama za vlasy ve snaze ho odtáhnout. Nějak si ho ale přitáhla ještě blíž.

„Otevři všechny své smysly,“ zašeptal. „Rozpal se pro mě.“

Tohle riziko nechtěla dnes v noci podstupovat, pomyslela si. Nesnesla by zjištění, že není fascinován vášní, která mezi nimi proudila, stejně jako ona.

Vsunul do ní svůj palec, tlačil se dopředu, až uvnitř našel to správné místočko. V tu samou chvíli jeho jazyk polaskal velice citlivý bod.

Náhle sevřela ruce tak pevně, že už nemohla dál bojovat. Udělala jedinou věc, kterou pod tíhou okolností mohla udělat. Vzdala se.

Celým tělem jí projelo vyvrcholení a odhodilo poslední kousky sebekontroly. Všechny její smysly začaly pracovat naplno. Energie tancovala ve stínech kolem ní, její i Jakeova. Matně si uvědomovala, že se také přestal ovládat.

Paty zabořila do matrace. Slyšela vysoký, vítězný výkřik. To ona křičela. *Nikdy* v posteli nekřičela. A pak znovu... Vlastně ještě nikdy neměla orgasmus.

Jake se rychle přesunul nad její tělo a dlouhým, tvrdým přiražením pronikl hluboko do ní.

Byla nyní nepředstavitelně vnímavá a on byl mnohem větší než hrstka mužů, se kterými v minulosti spala. Následovala naprosto drtivá bouře pocitů.

Druhá řada malých nárazových vln se šířila jejím tělem. Instinktivně ho objala nohama kolem boků.

„Ano,“ zamumlal Jake do jejích úst. „Přesně tak. Pevná a horká.“

Svaly na zádech se mu pod jejíma rukama napjaly. Kůži měl vlhkou, ne však z vody v bazénu, ale potem. Znovu a znovu se do ní nořil, tvrdě a rychle.

O vteřinu později jím projelo vyvrcholení. Cítila každé vzednutí.

Když bylo po všem, zhroutil se na ni, přitiskl ji do postele vahou svého zcela uvolněného těla.

„Věděl jsem, že to bude takové,“ zamumlal do polštáře vedle ní.

Mluvil pravdu.

Jake konečně přestal ignorovat strkání a dloubání. Neochotně se vzbudil, otevřel oči a opřel se o loket. Pohled na Clare roztaženou pod ním, s vlasy jako temný oblak a se stále ještě zardělou tváří, ho zahřál do morku kostí.

„Co je?“ Líně ji políbil na nos. „Snažím se trochu vyspat.“

„Všimla jsem si. Ležíš na mně.“

Pohlédl dolů na její ňadra. „Hm. Máš pravdu.“

„Uff.“

„Dobře, dobře.“

Odkulil se na záda, zkrřížil ruce za hlavou a obdivoval její plný zadeček, když mizela v koupelně.

„Máš vážně úžasnou prdelku,“ zavolal za ní.

V koupelně zavládlo krátké, překvapené ticho.

„Sakra, díky,“ ozvala se Clare nakonec. „Ani tvoje není nejhorší.“

Uculil se, příliš unavený, aby se pohnul. „Nemůžu uvěřit, že ses až do dneška ještě nikdy nekoupala nahá.“

Clare se vrátila zabalená do jeho županu. Nejspíš proto, že její zůstal dosud vlhký, řekl si. Při pohledu na ni se usmál. Vypadala, jako by mu patřila, pomyslel si.

Chvilí ho klidně pozorovala, zamyšleně a vášnivě.

„Nevěřím, že jsem tě nechala dělat takové věci,“ řekla nakonec. „A plavání bez plavek je ta poslední z nich.“

Vstal z postele a vyrazil k ní. „Něco si tady vyjasníme, dámo. Ty jsi mě nic *nenechala* dělat. Musel jsem si s tebou všechno vybojovat, pamatuješ? Dokonce jsme dlouze diskutovali o jednom bodu.“

„Ano, diskutovali, že?“ Lehce naklonila hlavu na jednu stranu. „Myslím, že jsem prohrála.“

Zastavil se přímo před ní a opřel si obě ruce o zeď po stranách její hlavy. „Byla jsi prostě přemožena mou nevyvratitelnou logikou.“

„To je pravda. Už si vzpomínám. Tvé brilantní argumenty sestávaly z ‚věř mi‘ a ‚hod‘ zábrany za hlavu‘. Jak bych mohla odolat takové pohotové logice?“

Pomalu se usmál. „Takže: bylo to tak dobře?“

Chvíli ho pozorovala s nečitelným výrazem. „Když ti řeknu, že jsem poprvé v životě nemusela předstírat orgasmus, budeš nesnesitelně ješitný?“

„Ne, na mou čest.“ Sundal jednu ruku ze zdi na tak dlouho, aby ji položil na své srdce. „Budu hrdý, samozřejmě, ale velmi, velmi skromný.“

„Bože. Proč tvé tvrzení postrádá zrnko pravdy?“

„Možná proto, že lžu jako když tiskne. Víš, nahání mi hrůzu, když si pomyslím, že kdybych se neobjevil, strávila bys zbytek života, aniž bys poznala potěšení ze sexu se mnou.“

„Nejspíš bych měla v nejbližší budoucnosti pokleknout do určitého bodu na kolena a poděkovat ti?“ zeptala se s dokonalou nevinností.

„Ach, páni,“ ztěžka dýchal. „Představa, která mi přišla na mysl, stačí, aby se mi zatočila hlava.“

Lehce ho plácla do žeber. „Zapomínáš, že mluvíš s někým, kdo hned pozná, když lžeš.“

Zasmál se. „Víš, co mě nejvíc děsí?“

„Co?“

„Myšlenka, že bych tě nikdy nepoznal.“

„Je to tvůj způsob, jak mi říct, že to bylo dobré i pro tebe?“

„Nejlepší,“ opravil ji jednoduše.

Znovu jí říkal pravdu. Vyvedlo ji to z míry. V této chvíli, zaplavený dozvuky pohlavního styku, možná věří všemu, co říká, a v tom případě mluví pravdu. Ale jen dnes v noci.

Lidé se vždycky domnívali, že pravda nebyla nikdy tak komplikovaná jako lež. Mýlili se.

Narovnal se a vešel do koupelny. „Když jsme si to teď vyjasnili, vraťme se zpátky k tvému návrhu.“

„Jakému návrhu?“ zeptala se ze dveří.

Otočil kohoutkem. „Nejsem si jist všemi detaily, ale mám dojem, že jsi mluvila o pokleknutí na kolena a osobním poděkování za nejlepší orgasmus v životě.“

„Je trochu pozdě. Nerada bych ti bránila ve spánku.“

„V ničem mi nebráníš. Už jsem vzhůru.“

Shlédla dolů na jeho mocně vzrušené tělo.

„Ano,“ prohlásila. „To vidím. No, maminka mě učila, že dobré způsoby jsou důležité.“

„Je hezké vědět, že stále ještě existují morální zásady.“

24

Cítala, že z postele odešel krátce před úsvitem. Ozvalo se drobounké zašustění. Za chvíli uslyšela tlumené zapnutí zipu. Dveře se otevřely.

Vyšel ven na nádvoří. Přemýšlela, jestli si něco nezapomněl včera v noci venku: hodinky nebo třeba boty. Když se okamžitě nevrátil, přemohla ji zvědavost. Posadila se, aby se podívala, co dělá.

Závěsy byly roztahené. Z postele měla dokonalý výhled na bazén a kovový plot za ním. Jake otevřel bránu. Stál na kraji nádvoří a rozhlížel se po zvlněné pouštní krajině. Rozvážný, ostražitý klid jeho postoje jí prozradil, že něco upřeně sleduje.

Vstala z postele a natáhla si jeho župan. Uvázala pásek, přešla pokoj a vyšla na nádvoří.

Radostná atmosféra před úsvitem ji zasáhla plnou silou. Sladké vůně, příjemná teplota s příslibem přicházejícího vedra, neobvyklá světla, vše v kombinaci, při které pocítila nápor zvláštního, vzrušujícího sebeuvědomění.

Na půl cesty přes nádvoří uviděla prvního kojota. Byl necelý metr od místa, kde stál Jake. Sledoval ji neochvějným pohledem. Po pár vteřinách uviděla druhého a pak třetího. Trio ji dlouho pozorovalo a pak, když se očividně rozhodli, že nepředstavuje žádné nebezpečí, se vrátili zpátky. Plížili se porostem.

Zastavila se vedle Jakea. Vzal ji kolem ramen a přitáhl si ji blíž.

„Co se to tu děje?“ zašeptala. „Ti tři si loví snídani.“

Trhla sebou. „Doufám, že ji nenajdou, zatímco je tu sleduju. Něco mi říká, že nejedí moc sojových hamburgerů.“

„V tuhle hodinu hledají nejspíš králíky.“

„A co ty? Hlídáš své teritorium? Značkuješ si své hranice?“

„Něco na ten způsob.“

„Doufám, že to nezahrnuje čůrání na plot. Nevadí mi malý návrat k přírodě, ale tohle bych musela rázně zamítnout.“

„Jen pokračuj, dělej si z toho legraci.“

Zasmála se a stočila se mu do náručí. Políbil ji ve světle pouštního úsvitu. Všemi jejími smysly proudila jásavá energie.

Když zvedl nakonec hlavu, zahlédla v jeho očích vzrušující oheň.

„Nepozvala jsem tě včera večer na večeři,“ řekla. „Takže udělám snídani.“

„To se mi líbí.“

O chvíli později vešel do kuchyně, osprchovaný a oholený a vědom si hladového očekávání, které nemělo nic společného s jídlem. Clare pracovala uprostřed kuchyně a míchala vejíčka v míse. Všiml si, že zrovna také vyšla ze sprchy. Vlasy měla stažené do culíku. Na sobě měla černé kalhoty a oranžové tričko. Obojí na ní vypadalo skvěle. Obojí vypadalo důvěrně známé.

Zastavil se ve dveřích. Vychutnával si pohled na ni v jeho kuchyni. Vzhlédl od vajíček a trochu nesměle se usmála. „Máš hlad?“

„Ach, ano.“

„Měla jsem na mysli snídani.“

„To taky.“

Obešel pult, zvedl čajovou konvici a nalil si Dračí studnu do obrovského bílého keramického džbánu. Opřel se o pult a sledoval, jak Clare připravuje snídani. Zdá se, že se tu cítí jako doma, povšiml si. Líbilo se mu to.

Škoda, že musel zničit vřelou, romantickou atmosféru. „Ráda bych po snídani přijala tvou nabídku na použití tvé pračky a sušičky, jestli ti to nevadí,“ řekla. „Bez problému.“

Teflonová pánev už se ohřívala na sporáku. Clare přidala do směsi vajec čajovou lžičku dijonské hořčice, trochu čerstvě nasekaného kopru a velkou porci ricotty.

„Na něco se tě musím zeptat,“ začal.

Zvedla metlu na šlehání a začala směs zpracovávat. „Hmm?“

„Kdo si myslíš, že zabil Brada McAllistera?“ Okamžitě přestala šlehat. „Už jsem ti to řekla. Nemám tušení.“

„Nevěříš ale teorii o vyrušení zloděje, že ne?“

„Ne. Nevěřila jsem jí před šesti měsíci a rozhodněji nebudu věřit ani teď. Ne po tom, co se stalo Valerii Shipleyové.“

„Máš nějakou vlastní teorii?“

Usilovně se soustředila na vložení kousku másla na horkou pánev. Pak přidala vejíčka. Měl pocit, že pečlivě volí slova a rozhoduje se, kolik mu toho má prozradit.

„Pravdu, Clare,“ řekl.

Pomalu vydechla. „Nevím, kdo Brada zabil, ale jednu věc ti povím.“

„Co?“

„Až do včerejška jsem té osobě byla velmi vděčná.“

„Protože ten vrah vyřešil Elizabethin problém jednou provždy?“

„Proto taky,“ přiznala. „Ale ještě tu byl jiný důvod.“

„Jaký?“

Clare vzhlédla od míchání vajíček. „On nebo ona mi totiž nejspíš zachránili život.“

Mráz mu přeběhl po zádech. „Co to říkáš?“

„Jsem si jistá, že mě tu noc chtěl Brad zabít. Někdo jiný ho ale dostal ještě dřív.“

25

Věděla, že by se neměla svěřovat muži, jenž zůstával v příliš mnoha věcech cizincem. O svých nejtemnějších obavách souvisejících s nocí Bradovy vraždy ještě nikomu neříkala.

Měla nepříjemný pocit, že intenzivní důvěrnost žhavého sexuálního souboje zlomila její poslední pečlivě vybudované hradby. Schovávala své tajemství příliš dlouho, pomyslela si. Až teď si plně uvědomila, jak zoufale chtěla svou děsivou teorii s někým probrat.

Pokud někdo dokázal o jejím strachu rozumně uvažovat, byl to Jake.

„Občas se budím uprostřed noci a přemýšlím,“ pokračovala. „Nikdy jsem to ale nikomu neřekla.“

„Proč by tě chtěl Brad McAllister zabít?“

„Protože jsem vytrhla Elizabeth z jeho spárů. Když zemřel, rozvod ještě neskončil. Myslím, že zjistil, že kdyby se mě zbavil, dokázal by nad Elizabeth získat znovu kontrolu.“

„Podle toho, co se povídá, byl Brad McAllister naprosto úžasný chlápek.“

Vajíčka byla hotová. Clare je rozdělila na dva talíře a přidala toasty.

„Brad byl manipulativní psychopat,“ doplnila. „Bohužel manipulativní parapsychopat. A byl tak pohledný a okouzlující a tak proklatě mazaný, že mu to procházelo. Elizabeth si je jistá, že měl během jejich manželství milostný poměr, ale nikdy se jí to nepodařilo dokázat.“

„Byl členem Společnosti. Archer si to ověřoval.“

„Ano. Ale vím jistě, že Brad lhal nejen o stupni svého paralentu, ale i o jeho typu. Myslím, že byl mnohem silnější, než dával najevo. Možná našel způsob, jak testy Společnosti oklamat.“

„Jaký myslíš, že měl talent?“ zeptal se Jake.

„Hádám, že byl hypnotizér nebo něco podobného. To by určitě vysvětlovalo, jak se mu podařilo všechny obelstít, včetně Archera.“

Posadil se za kuchyňský stůl. „Ale tebe ne.“

Pokrčila rameny. „Jsem to, co jsem. Ani Elizabeth nedokázal ošálit na dlouho. Sebelepší hypnotizér nedokáže nikoho udržet v transu

nepřetržitě celé měsíce, čtyřicet hodin denně, sedm dní v týdnu.“

„Jak se mu ale podařilo ji ovládat tak dlouho?“

„Prášky.“ Posadila se ke kuchyňskému stolu. „Přesvědčil psychiatra, že je šílená. Nepřekvapilo by mě, kdyby se ukázalo, že Brad použil svůj hypnotický talent na doktora, aby mu předepsal léky. Možná se ani nemusel tolik snažit. Jak jsem řekla, ten mizera byl neuvěřitelně charismatický.“

Jake snědl trochu vajec, zatímco o všem přemýšlel. „Proč McAllister chtěl, aby Elizabeth vypadala jako blázen? Co měl v plánu?“

„Myslíme si, že chtěl získat kontrolu nad jejím dědictvím. Liz jednou zdědí polovinu společnosti Glazebrook.“

„Ale až poté, co Archer zemře. Vypadá, že je ve skvělé kondici.“

Nalila si čaj a znovu se posadila. Naslouchá mi, pomyslela si. Možná ještě není úplně přesvědčený, ale aspoň mi věnuje pozornost.

„Dobře,“ řekla, „tady je zbytek konspirační teorie, kterou jsme s Elizabeth zkonstruovali. Nemyslíme si, že by Archer zůstal na tomto světě dlouho, kdyby Brad ještě žil.“

„Myslíš, že měl v úmyslu Archera zabít?“

„Ano. Nakonec. Bezpochyby by se mu stala nějaká nehoda.“

„Ale McAllister by se ještě musel vypořádat s Archerovým synem,“ poukázal Jake „Matt by převzal řízení společnosti, kdyby se Archerovi cokoliv stalo.“

„Nemyslím, že by i Matt přežil dlouho. Jestli máme pravdu, nakonec by řízení skončilo v Elizabethiných a Myřiných rukou. A nebylo by těžké přesvědčit Myru, aby všechno přenechala Bradovi. Myslela si o něm, že je úžasný. Sakra, všichni si mysleli, že je úžasný.“

„Rozumím, proč jste s touhle svojí teorií nešly na policii,“ prohlásil Jake neutrálně.

Povzddechla si. „Já vím. Je pěkně bizarní, že? Policie by se nám vysmála. A co se týče ostatních členů Společnosti, no, jsou přesvědčeni, že lidé jako já jsou duševně labilní. Nechtěla jsem k tomuhle obrázku nic přidávat. Zvažovala jsem budoucnost jako psychotronický vyšetřovatel.“

Mlčky přikývl a dojedl snídani.

„Výborná vajíčka,“ pochválil ji nakonec a odložil vidličku.

„Děkuju. To dělá ta ricotta.“

„Budu si to pamatovat.“ Zvedl svůj čaj. „Dobře, podíváme se na to z jiného úhlu. Všichni tvrdí, že Brad měl vlastní prostředky. Proč by podstupoval všechny ty obtíže a riskoval přiváděním manželky k šílenství a vraždě několika lidí, jen aby dostal do ruky Glazebrook?“

Clare upila trochu čaje. Tohle byl nepochybně jeden ze slabších článků jejich teorie.

„Někteří lidé nemají nikdy dost,“ nabídla vysvětlení.

„To je pravda. Stejně ale musíš přiznat, že scénář, který jsi popsala, je zatraceně extrémní.“

„Ano.“

„Jak jste se s Elizabeth poprvé potkali?“

„Už jsem ti to říkala, neměla jsem v úmyslu zjevit se před Glazebrookovými dveřmi a zničit jejich dokonalou rodinu. Ale všechny jsem je sledovala, zvláště Elizabeth, z dálky. Nemohla jsem si pomoci. Byla sestra, kterou jsem nikdy neměla. Doslova.“

„Pokračuj.“

„Našla jsem fotky z její svatby s Bradem McAllisterem v jednom phoenixském zahradnickém časopise. Obrázky byly nádherné. Elizabeth vypadala úžasně. Měla samozřejmě překrásné šaty. Všichni vypadali šťastně a spokojeně. Když jsem se ale podívala na fotku Brada připíjejícího své nevěstě, přeběhl mi mráz po zádech.“

Zvedl obočí. „Umíš odhalit, když někdo lže, i z fotky?“

„Je to přinejmenším riskantní. Ale vyděsil mě pohled, kterým se na ni díval. Svatba proběhla pár měsíců předtím, než se objevily v časopise ty fotky. Než jsem je viděla a napsala Elizabeth mail, byla už údajně nervově labilní. Podařilo se jí ale odpovědět mi jediným slovem.“

„Co to bylo za slovo?“

„„Pomoc“.“

„To bylo všechno?“

„Ano. Ihned jsem jí odpověděla, že přiletím ze San Franciska do Phoenixu v půl čtvrté, ještě ten den. Odepsala, že se setkáme v knihkupectví v obchodním centru. Ukázalo se, že to odpoledne navštěvoval Brad svou přítelkyni. Nevěděl, co se stalo, dokud se nevrátil domů. V té době už jsme s Elizabeth seděli v letadle do San Franciska.“

„Jak ses ocitla ve Stone Canyonu tu noc, co byl Brad zavražděn?“ zeptal se Jake.

„V té době už se Elizabeth vzpamatovala z prášků a byla zase sama sebou. Zůstala u Archera a Myry a dávala si záležet, aby s ním během rozvodu nikdy nezůstala o samotě. Na všechno jsem dohlížela ze San Franciska. Zdálo se, že všechno klapě podle plánu.“

„Brad nebyl proti rozvodu?“

„Pokoušel se všechny přesvědčit, že Elizabeth miluje a že rozvod nechce, ale musel si uvědomit, že neexistuje šance, jak manželství zachránit.“ Odmlčela se. „Minimálně dokud budu na scéně já. Věděl, že kdyby se situace nějak změnila, vrátila bych se v mžiku do Arizony.“

„Potkala jsi někdy McAllistera osobně?“

„Ano. Jednou. Jednou jsem doprovázela Elizabeth, když se setkala s Bradem a s rozvodovými právníky. Chtěla, abych šla s ní, kdyby se Brad o něco pokusil. Všichni se ale chovali mile, slušně a civilizovaně. Přísahám ale, že na McAllisterovi bylo něco chladnějšího než led.“

„Tenkrát ses poprvé setkala s Archerem?“

„Ne, přiletěl za mnou do San Franciska, jakmile zjistil, že jsem unesla Elizabeth.“

„Snažil se tě přemluvit, abys Elizabeth nepodporovala v rozvodu?“

Naklonila přemýšlivě hlavu na stranu. „Ne, vlastně nesnažil. Elizabeth si za svým rozhodnutím pevně stála. A já s Archerem jsme v té době jen opatrně chodili kolem sebe.“

„Pokračuj.“

„Pár týdnů nato mě Elizabeth pozvala k sobě, na prodloužený víkend. Měla jsem přijet v pátek večer. Ale odpoledne Elizabeth dostala mail, ve kterém stálo, že se zdržím a přiletím až druhý den ráno. Odešla tedy na recepci do Umělecké akademie Stone Canyonu se svými rodiči.“

„Mail se změnou doby příjezdu jsi nepsala ty, jestli to dobře chápu?“

„Ne,“ souhlasila Clare. „Přiletěla jsem podle plánu v pátek večer, vyzvedla auto, odjela do Elizabethina domu a našla Bradovo tělo.“

„A co mail, který jsi jí údajně poslala?“

„Vypadal jako pravý. Zpáteční adresa byla moje.“

Pozoroval ji přes stůl. „Myslíš si, že ten falešný mail poslal Brad, že ano?“

„Není tak těžké použít falešnou mailovou adresu. U spámu je to tak neustále.“

„Myslíš, že tě chtěl tu noc vylákat do domu, aby tě zavraždil, protože jsi ničila jeho plány.“ Jakeův hlas zněl znepokojivě chladně a velmi, velmi nevýrazně.

Pevně sevřela hrníček s čajem. Možná jí přece jen nevěří. No, sotva mu to mohla zazlívát.

„Ano,“ prohlásila.

„Někdo ho překvapil a zabil.“

„Ano.“

„Podivná shoda okolností, že?“ zeptal se Jake.

„Ne, když vezmeš v úvahu, že Bradová vražda byla úmyslně naplánovaná na dobu, co budu ve městě,“ uvažovala.

„Myslíš, že na tebe chtěl někdo hodit vinu?“

„Možná. Nebo možná vrah všechno zinscenoval pro případ, že by policie nevěřila verzi vyrušení zloděje. Možná jsem byla jen jeho pojistka.“

„Jestli máš pravdu, potom jak Brad McAllister, tak jeho vrah znali v daný pátek čas tvého příjezdu,“ přemýšlel.

„Jsem si jistá, že v Elizabethině kanceláři nebylo tajemstvím, že ji přijedu do města navštívit.“

„Také to ale naznačuje, že někdo věděl, že tě Brad chce zavraždit.“

„Někdo, komu věřil,“ souhlasila. „Možná jeho společník, který ho tu noc zradil.“

„Dost jsi o tom přemýšlela, vid’?“ zeptal se.

„Měla jsem šest měsíců na přemýšlení, ale až doted jsem se neměla o co opřít.“

„Narážíš na Valeriinu smrt?“

Přikývla. „Je mi jedno, co řekne pitva. Nevěřím, že šlo o nehodu nebo o sebevraždu.“

„Vraždu utopením je těžké dokázat. Zeptej se každé pojišťovací společnosti.“

„Já vím,“ souhlasila.

„Dobře, a co motiv? Napadá tě nějaký?“

„V případě Valerie ne,“ přiznala.

„Fajn, půjdeme dál. Uznávám, že je teoreticky možné, že Brad a jeho společník-zabiják znali tvůj program před šesti měsíci. Ale jak mohl někdo vědět, že máš v úmyslu jít včera odpoledne k Valeriei?“

Nervózně vstala a přistoupila k oknu, aby se podívala na bazén. „Myslím, že tentokrát jsem tělo našla opravdu jen náhodou. Vrah se

nemusel starat, aby hodil vinu na někoho jiného. Všichni věděli, že Valerie hodně pila a užívala léky.“

„Jinými slovy, objevení těla byla jenom ošklivá smůla.“

„Ano.“

„Dobře, to dává smysl. Ale jestli byla Valerie zavražděna, připadá mi zatraceně zajímavé, že si vrah vybral chvíli, kdy jsi byla ve městě.“

„Já vím. Hodně jsem o tom přemýšlela. Proč ji zabil právě teď?“

„Proč ji vůbec zabíjel?“

Náhle se k němu otočila. „Jakeu, měl jsi předevcírem pravdu, když jsi říkal, že někdo měl hledat odpovědi na tyhle otázky už před šesti měsíci. Teď je trochu pozdě, ale já se do toho pustím.“

Mírně přivřel oči. „Bál jsem se, že to řekneš.“

„Těžké je, že nevím, jak mám začít. Nemám peníze, abych si najala soukromého vyšetřovatele, a i kdybych měla, pochybuju, že by se ve Stone Canyonu dostal daleko.“

„To je jasné,“ souhlasil Jake. „Pochybuju, že by se zbohatlíci z venkovského klubu Stone Canyonu vybavovali s vyšetřovatelem, zvlášť při pomýšlení, že budou zapleteni do vyšetřování vraždy.“

„Ve městě je spousta peněz, což znamená, že i spousta špinavého prádla. Nikdo ho nebude chtít prát na veřejnosti.“

Vypadal zamyšleně. „Možná by sis měla promluvit s Archerem, než uděláš něco ukvapeného.“

Potřásla hlavou. „Už před šesti měsíci dal jasně najevo, že chce na celou věc rychle zapomenout. Nemůžu se mu divit.“

„Myslíš to vážně s tím hledáním odpovědí, že?“ zeptal se.

„Ano.“

„V tom případě ti pomohu.“

„Proč?“

„Protože jsme teď spolu a protože ti nemůžu tenhle nápad vymluvit. Moc možností nezbývá.“

„Nemusíš to dělat.“

„Ale jo,“ opravil ji. „Musím.“

„Nevím, co říct.“ V očích se jí zaleskly slzy. „Díky.“

„Ještě mi neděkuj. Chystáme se totiž otevřít krabici plnou škorpiónů. Nejspíš toho budeme oba litovat.“

Clare čekala. Jake však už nic jiného neřekl. Místo toho sáhl po ranních novinách ležících na stole. Otevřel je a četl si titulky.

Clare si odkašlala. „Ehm, máš nějaký nápad, kde bychom mohli začít?“

„Jasně.“ Nalistoval obchodní stránku. „Nejdřív zjistíme, s kým Brad spal, než byl zavražděn.“

26

Zvonek zazvonil, zrovna když Clare vyndala své kalhoty a tričko ze sušičky. Jakeovy kroky zazněly na chodbě. Zastavila se ve dveřích prádelny a poslouchala.

„Kde je Clare?“ zadunělo Archerovo zvolání chodbou. „Pere si prádlo,“ prozradil Jake. „Pojď do kuchyně. Uvařím kávu.“

Clare dala mužům pár minut a pak je následovala do kuchyně. Archer seděl za stolem. Jake dával kávu do kávovaru. „Dobré ráno, Archere,“ ozvala se Clare. Archer se při pohledu na ni v županu zamračil. „Jsi v pořádku?“ zeptal se útočně.

„Ano, díky. Chceš mluvit s Jakeem, nebo jsi přišel probrat plány na svou nadaci?“

„Jsem tu, abych si promluvil s tebou. Proč tu k sakru pobíháš v tuhle hodinu v županu?“

„Peru si prádlo.“ Zamávala tričkem. „Nepočítala jsem, že se můj výlet do Stone Canyonu protáhne. Včera mi došlo čisté oblečení. Když mě omluvíš, půjdu se obléknout.“ Otočila se na patách a zamířila ke dveřím. „Až se vrátím, budeš mít možná lepší náladu.“

„S tím nepočítej,“ ozval se Jake tlumeně, když ho mījela.

Zamračila se. „Co to má znamenat?“

Jake se choval, jako by ji neslyšel.

Vrátila se k Archerovi. „Něco mi tu uniká?“

Archer na ni nasupeně hleděl. „Promluvíme si, až budeš slušně oblečená.“

Pohlédla demonstrativně na svůj bílý župan, který ji zahaloval od krku až po palce. „Jsem slušně oblečená.“

„Možná by ses měla obléct, Clare,“ ozval se Jake.

Nelíbily se jí spodní proudy probíhající mezi Jakeem a Archerem, ale pochopila, že jí to žádný z nich nehodlá vysvětlit. Možná jde o nějakou mužskou záležitost, pomyslela si.

Potlačujíc v sobě podráždění odešla do své ložnice.

Trvalo jí jen pár minut, než si navlékla čisté kalhotky, podprsenku, tričko a jedny z černých kalhot. Úžasné, jak je jednoduché se obléci, když mám tak omezený výběr, pomyslela si. Když se teď rozhodla

zůstat ještě nějakou dobu ve Stone Canyonu, opravdu musela jít na nákupy.

Prodloužení pobytu ve Stone Canyonu s sebou přineslo i jiné problémy, připomněla si. Nebyla připravena probírat své konspirační teorie s nikým jiným než s Elizabeth a Jakeem. Bude muset přijít s dobrou výmluvou, proč se tu stále potlouká. S takovou, která by přesvědčila Archera a všechny ostatní, kteří by se mohli podívat, že ještě setrvává ve městě.

Archer jí naštěstí poskytl důvod, proč by měla ve Stone Canyonu ještě chvíli zůstat.

Vrátila se zpátky do kuchyně. Naježená atmosféra se nezměnila. Co se to tu dělo?

„Něco nového o smrti Valerie Shipleyové?“ zeptala se, snažíc se prolomit lety.

Archerův výraz ještě více potemněl. „Owen říká, že výsledky pitvy budou v úterý. Je ale přesvědčený, že šlo o nehodu nebo sebevraždu.“

„Potom, co mě viděl, jak jsem ji noc předtím rozzuřila,“ řekla Clare tiše.

„To, co se stalo, nebyla tvá chyba,“ prohlásil Archer rozhodně. „Valerie měla spoustu problémů. Je škoda, že ji Owen nedostal do léčebny včas. Říkal mi, že tam odmítala jít a on se na ni zdráhal příliš tlačit.“

Clare přikývla.

„Jake říkal, že se tu ještě chvíli zdržíš,“ pokračoval Archer. Posadila se ke stolu naproti němu. „To je pravda.“

„Proč?“ Archerovo husté obočí se spojilo a vytvořilo nad jeho energickým nosem pichlavé houští. „Když jsme spolu mluvili naposledy, dala jsi mi jasně najevo, že se nemůžeš dočkat, až se vrátíš do San Franciska.“

„Policie Stone Canyonu ale navrhuje něco jiného,“ prohlásila nevzrušeně.

„S policií to vyřídím.“

„Také jsem se rozhodla, že zvážím tvé plány na založení nadace,“ pronesla klidně. „Můžu to stejně dobře udělat tady. Nemám přece v San Francisku práci, která by na mě čekala.“

„Hm.“ Archer se měl tvářit triumfálně, ale netvářil. Místo toho se nesouhlasně podíval po Jakeovi a pak se znovu obrátil na ni. „Kde chceš zůstat, zatímco budeš zvažovat mou nabídku?“

Otázka ji zaskočila nepřipravenou. *Měla jsem tušit, že to přijde*, pomyslela si. Ve skutečnosti o tom ještě nepřemýšlela. Musela vynaložit veškerou svou vůli, aby se nepodívala na Jakea.

„Najdu si hotel,“ začala.

Jake pohlédl na Archera. „Zůstane tu se mnou.“

Bylo to konstatování, ne návrh nebo pozvání.

Archer a Clare se po něm oba ohlédlí. Clare nenapadalo nic, co by mohla říci. Dokonce i Archerovi se očividně nedostávalo slov.

Jake zapnul nevzrušeně kávovar.

Za chvíli Archer odešel. Jake ho doprovodil ke dveřím a vrátil se do kuchyně.

„Měl zřejmě mizernou náladu,“ podotkla Clare. „Chová se takhle často?“

„Archer je náladový,“ poznamenal Jake neurčitě.

Schoulila se na židli a strčila si ruce do kapes kalhot. „Myslela jsem, že ho potěší, že tu zůstanu a zvážím jeho pracovní nabídku. Možná si to rozmyslel, když mě policie znovu vyslýchala kvůli záhadnému úmrtí. Takové věci jeho společnosti moc neprospívají.“

„Proto není našťvaný.“

„Co by v tom tedy mohlo být?“

„Zlobí se, protože jsi tady.“

„Tady?“

„Se mnou.“

„Cože?“ Zavřela ústa. „Proč by ho mělo zajímat, jestli jsem tu s tebou?“

„Jsi jeho dcera,“ vysvětloval trpělivě Jake. „Otcové mají vždycky problémy s muži, se kterými jejich dcery spí, když nejsou za dotyčné muže provdané.“

„Děláš si legraci.“

Jake zavrtěl hlavou. „Nevyčítej mu to. Jde o nějaký druh primitivního instinktu. Hluboko uvnitř se bojí, že ti nějak ublížím. Sakra, cítil bych to samé, kdybych měl dceru.“

„Je mi třicet dva,“ vyštěkla.

„A včera jsi vysvětlovala své matce, co tady děláš, jak si vzpomínám.“

„Ano, ale je to má *matka*.“

„Takže? Archer je tvůj otec.“

„Proboha, ještě před pár měsíci neměl ani tušení, že existuju.“

„To nic neulehčuje.“

Jakeova chladná jistota ji zaskočila. „Zdá se, že se v tom vyznáš,“ řekla.

„Věděl jsem, že přijdou potíže.“

Ucítila bodnutí viny. „Možná bych tu neměla zůstávat. Nerada bych tě přivedla do problémů. Přece jen pro Archera pracuješ.“

„Zůstaneš tady.“ Posadil se ke stolu a vzal si svůj zápisník. „Nemá smysl se o tom dohadovat. Archer udělá, co bude muset. Až nastane čas, vypořádám se s tím.“

Sledovala zápisník. „Na co ho máš? Chceš si zapsat poznámky o mé konspirační teorii?“

Pohlédl na blok. „Spíš jsem myslel, že bych udělal nákupní seznam. Teď když mám doma hosta, budu potřebovat víc jídla.“

„Chceš zjistit, s kým Brad spal?“ Elizabeth se zaklonila na konvenčním červeném kancelářském koženém křesle, upřímně překvapená otázkou. „Proč?“

Setkaly se v Elizabethině kanceláři, i když byla zrovna sobota odpoledne a Glazebrookovy interiéry byly na víkend vlastně zavřené. Vedlo je k tomu několik důvodů. Clare věděla, že by se Elizabeth necítila příjemně, kdyby musela vyprávět o svém vztahu s Bradem před Jakeem, což vylučovalo jako místo schůzky Jakeův dům. Druhý důvod vězel v tom, že se Clare nechtělo znovu vstoupit na Glazebrookovo panství.

Elizabethin elegantní obchod se nacházel v moderní luxusní nákupní pasáži plné drahých dárkových obchodů, exkluzivních nábytkových galerií a butiků, které nabízely jedinečné bytové doplňky.

„Protože jsem se rozhodla zjistit, co se tu noc, kdy byl Brad zavražděn, doopravdy stalo,“ vysvětlovala Clare.

Elizabeth se vyděsila. „Myslela jsem, že jsme se shodli na tom, že bude nejlepší, když o našich konspiračních teoriích pomlčíme. Nikdo je nechce poslouchat, Clare. Ani matka, ani otec, ani policie. Nikdo.“

„Ano,“ přikývla Clare. „Ale teď je to jiné. Snažit se předstírat, že byl Brad zavražděn zlodějem, mě přivádělo celé měsíce k šílenství. A teď, vzhledem k tomu, co se stalo Valerii Shipleyové, už to déle nevydržím. Potřebuju vědět, co se tu noc opravdu stalo.“

„Začínám si myslet, že má mamka pravdu. Možná je opravdu nejlepší nepíchat do vosího hnízda.“

„Budeme diskrétní,“ ujistila ji Clare.

Nastala krátká pauza.

„My?“ zeptala se Elizabeth opatrně.

Clare si natáhla nohy na malou červenou koženou podnožku před černým chromovaným křeslem, na kterém seděla.

„Jake a já budeme diskrétní,“ objasnila. Elizabeth vytřeštila oči. „Jake si myslí, že je to dobrý nápad?“

„Ne. Myslí si, že to zavání problémy. Ale uvědomuje si, že mi to nevymluví, takže pod tíhou okolností udělá to, co si myslí, že musí. Pomůže mi.“

„Proč?“

„Tvrdil, že to dělá kvůli sobě samému. Říkal pravdu, do určité míry.“

Elizabeth bubnovala prsty o naleštěnou plochu stolu. „Bojí se, že vyvoláš ještě víc problémů. Takhle alespoň bude mít určitou kontrolu. Otázkou samozřejmě zůstává, proč si myslí, že se o tebe musí starat.“

Clare se skoro rozesmála. „Přirozenost šelmy, řekla bych.“

Elizabeth zamrkala. „Prosím?“

„Řekněme jen, že Jake je ten druh chláпка, který má rád nade vším kontrolu. V tomto případě je ale mým *společníkem*, ať už to ví nebo ne. Rozhodně nebude o všem rozhodovat.“

„A kde vlastně je?“

„Šel koupit nějaké jídlo.“

„Hmm. Zvláštní činnost pro tvého průměrného zodpovědného chláпка, nemyslíš?“

„Jake není průměrný. V ničem.“

Elizabeth vzdychla. „Clare, jestli se s Jakeem začnete vyptávat, všechny zase jenom naštveté.“

„Budu opatrná.“

„Vzhledem k okolnostem to nebude jednoduché, ne?“

„Hej, v posledních letech jsem pracovala v dobročinných organizacích. Myslíš, že nevím, jak se chovat diskrétně? Polovina mé práce byla založená na obratnosti a diplomacii.“

Elizabeth pozvedla obočí. „Na čem byla založená ta druhá polovina?“

„Na odhalování podvodníků a ničemů.“

„Vím, že v odhalování podvodů jsi výborná, ale tady jde o vraždu.“

„Možná o dvě vraždy, pokud se ohledně Valerie Shipleyové nepletu.“

„To znamená, že tvé vyptávání se bude dvakrát tak nebezpečné,“ varovala Elizabeth. „Policie ve Stone Canyonu nedokázala o Bradově smrti nic zjistit. Proč si myslíš, že po takové době dokážeš zjistit něco nového?“

„Musím to zkusit, Liz. Už to dál nevydržím. Chci znát pravdu.“

Elizabeth se neočekávaně narovnala. „Víš otec, k čemu se chystáš?“

„Jake mu to chce nějak šetrně vysvětlit, až budou zítra ráno na golfu.“

„Šetrný způsob neexistuje. Tatínek bude zuřit. Říkala jsem ti, že nechce, aby někdo byl jen zmínil Bradovu smrt.“

„Já vím,“ přikývla Clare.

„Proč jsi tak odhodlaná zjistit, co se stalo před šesti měsíci? Je to pryč. Brad je mrtvý, a pokud mám mluvit za sebe, rozhodně kvůli němu neroním slzy.“

„Ani já. Ale jak jsem ti řekla, mám pocit, že je s tím Valeriina smrt spojená.“

„No a co? Nech, ať to vyřeší policie.“

„Případ uzavřou s tím, že se nešťastně utopila. To přece víš.“

„Bude to znít bezcitně, ale proč bychom se o to my dvě měly starat?“ zeptala se Elizabeth. „Ta žena se tě pokusila zabít. Dvakrát. Jestli se nemýlíme, zničila tvoje zasnoubení a tvou kariéru. Upřímně, ulevilo se mi, že je taky pryč.“

„Copak to nechápeš? Jestli máme pravdu, znamená to, že Brad nebyl náhodná oběť domácí vloupačky, a stejně tak Valerie.“

„Neříkej, že bys chtěla jejich smrt pomstít.“

„Ne,“ prohlásila Clare. „Nelíbí se mi, že vrah využil příležitosti, že jsem byla zrovna ve městě, aby dvakrát zabíjel. Ať už je to kdokoliv, musel vědět, že hlavní podezřelou z jejich smrti budu já. Myslím, že jsem byla nouzový plán pro případ, že by se policie vyptávala.“

Elizabeth sebou trhla. „V obou případech to ale dopadlo dobře. Nepodezřívají tě.“

„Nejspíš díky Glazebrookovu jménu. Věř mi, nic bych nezjistila radši, než že se mýlím a že neexistuje žádné spiknutí. Spala bych pak v noci mnohem lépe.“

„Mám pocit, že je to velmi, velmi špatný nápad.“

Clare se smutně usmála. „Nebylo by to poprvé.“

Elizabeth se zamyslela. „A co ty a Jake?“

„Prosím?“

„Nedívej se na mě tak nechápavě. Něco se mezi vámi dvěma děje, že? Je mi to jasné.“

„Jenom hádáš.“

„Ne,“ odvětila Elizabeth pevně. „Nehádám.“ Clare přikývla. „No, jsi psychotronik pátého stupně. To znamená, že máš hodně dobrou intuici.“

„Ty s ním spíš, vid’?“

„Řekněme jen, že jsem objevila nového koníčka.“

„Jaký druh koníčku?“

„Koupání bez plavek. Odpovíš teď na mou otázku?“

„O Bradově přítelkyni?“ Elizabeth se v křesle párkrát zahoupala. „Nevím, kdo to byl. Rozhodně nemám jméno, které bych ti mohla dát. Abych řekla pravdu, byla jsem většinu času pod prášky nebo vyděšená, že se opravdu nervově hroutím, takže mě ani nezajímalo, kdo to je. Jen jsem věděla, že se s někým stýká.“

„Vzpomínáš jsi, kdy jsi na to přišla poprvé?“

Elizabeth si masírovala spánky palci. „Brad a já jsme spolu přestali spát asi měsíc a půl po svatbě. Vyprávěla jsem ti, že před svatbou a chvíli poté byl dokonalý milenec. Používal své sexuální dovednosti stejným způsobem jako svůj vzhled a šarm.“

„Aby s lidmi manipuloval.“

Elizabeth přikývla. „Ano. Ale také měl sex rád. Hodně. Tahle část tedy skončila, i když se Brad choval, jako bychom měli normální vztah. Tvrdil, že jsem ráno zapomněla, že jsme se v noci milovali, že jsem to nějak psychickyablokovala.“

„Tvé výpadky paměti.“

„Ano. Tehdy trval na tom, abych začala chodit k doktoru Mowbrayovi.“ Elizabeth se otřásla. „Bylo to strašné. Brad mi ráno nosíval kávu do postele a vykládal mi, jak jsem byla v noci vášnivá. Pak se tvářil ublíženě a starostlivě, když jsem si na sex nepamatovala.“

„Ty jsi ale věděla, že s někým spíš,“ ozvala se Clare.

„Ach ano. Jak jsem řekla, sex byl pro něho velmi důležitý. Nevydržel by bez něho moc dlouho. Rozhodně ne dobrovolně. Nenašla jsem ale žádný důkaz, dokud nezemřel. A pak už mě to samozřejmě nezajímalo.“

„O jaký důkaz šlo? Nikdy ses o něm nezmínila.“

„Znáš přísloví: Sleduj, kam tečou peníze?“

Clare přikývla. „Jistě.“

„Po Bradově vraždě jsem musela projít spoustu jeho papírů. I když se odstěhoval a začalo rozvodové stání, stále jsme byli v době jeho smrti fakticky manželé.“

„Vzpomínám si, že jsi měla s vyřízením jeho pozůstalosti spoustu práce.“

„Všechno jsem odevzdala právníkovi. Valerie dostala podstatnou část Bradových peněz. Bůh ví, že jsem je nechtěla. Další měsíce ale chodily poštou jeho účty a výpisy z kreditní karty.“

„Myslím, že už to začínám chápat.“ Clare si najednou uvědomila svůj zrychlený puls. „Je těžké mít poměr a neutrácet přitom peníze.“

„Ukázalo se, že Brad měl kreditní kartu, o které jsem nevěděla, dokud nezačaly po jeho smrti chodit účty. Byla tam jedna opakující se částka, která mě zaujala.“

„Co to bylo?“

„Jednou, někdy dvakrát týdně skoro celou dobu, co jsme byli manželé, strávil celé odpoledne v lázních ve Phoenixu. Má intuice mi říkala, že se tam nejspíš scházel se svou milenkou.“

„Co se sakra mezi tebou a Clare děje?“ zeptal se Archer. Jake pustil golfovou hůl zpátky do bagu a sedl si za volant vozíku.

Otázku očekával od prvního odpalu. Překvapilo ho jen, že to Archer vydržel až na třetí jamku. Při obchodních jednáních dokázal Glazebrook obdivuhodně využívat různých nuancí a obrátů, když ale přišlo na mezilidské vztahy, počínal si jemně jako cihla.

Byla zrovna neděle ráno, skoro šest hodin. Stále bylo ještě příjemně, ale slunce už rychle vycházelo. Stejně tak zářivé světlo. S Archerem už si nasadili sluneční brýle.

Od svého příjezdu do Stone Canyonu se začal na golfové turnaje s Archerem těšit. Nebylo to jen proto, že si mohli bez obav promluvit, golf ho zkrátka bavil. Od začátku se domluvili, že když budou hrát jenom spolu, budou při hře využívat všechny své smysly naplno. Pak se jejich utkání změnila ve fascinující zápasy mezi jeho loveckým talentem a Archerovými jedinečnými taktickými schopnostmi.

Výsledky byly nepředvídatelné. Oba jejich talenty byly vyrovnané, přemítal Jake. Jeho lovecký talent mu nepochybně dával výhodu, když přišlo na koordinaci a načasování. Ale Archerova nadpřirozená schopnost promýšlet různé varianty se vyplatila stejně tak často. Jako například dnes. Zrovna teď byli oba na dvou úderech. Teď už záleželo jenom na doklepnutí do jamky. Což byla z poloviny taktika a z poloviny načasování a koordinace. Šlo to tak i tak.

„Vážně nečekáš na svou otázku detailní odpověď, že ne?“ zeptal se Jake, řídě auto po úzké cestě k místu poblíž jamky.

„To rozhodně očekávám. Od té doby, co jsi tady, ses o ženy nezajímal. Začínal jsem přemýšlet, jestli se ti vůbec líbí.“

„A znamenalo by to něco?“

„Něco si vyjasníme. Je mi zatraceně jedno, s kým spíš, pokud tím nezpůsobíš mně nebo mé rodině nějaké problémy.“

„Bojíš se, že vztah mezi mnou a Clare může způsobit problémy?“

„Jo,“ přikývl Archer. „Přesně to mi dělá starosti. Tohle mezi vámi se přihnalo odnikud jako vichřice. Ještě před pár dny tě ani neznala. A teď s tebou žije.“

„Občas se to tak stává.“

„Myslíš, že to nevím? Clare je přímý výsledek *mého* setkání s náhlou bouří. Nechci, aby se Clare ocitla ve stejné situaci jako její matka před tolika lety. Je to jasné, Saltere?“

„Tvé obavy jsou zaznamenány.“

„Nech si ty kecy, sakra. Bavíme se tady o mé dceři.“

„Archere, já si tvého názoru cením. Ale jde o můj život. Jen můj. Nebudu ho rozebírat s nikým.“

„Jdi k čertu. Samozřejmě, že ho budeš rozebírat, pokud tvůj osobní život zahrnuje i Clare.“

Jake zabrzdil. Chvilí jen tiše seděl a studoval situaci u jamky.

„Něco ti řeknu, Archere. Nebude se ti to líbit, ale možná pochopíš, proč chci, aby u mně Clare bydlela.“

„Poslouchám.“

„Clare je přesvědčená, že Brad McAllister nebyl obětí nějakého zloděje, kterého vyrušil uprostřed loupeže. Myslí si, že ho zabil někdo, kdo tu vraždu velmi pečlivě naplánoval tak, aby podezření padlo na ni.“

Archer ztuhl. „To je šílené.“

„A co víc, myslí si, že Valerii zabila stejná osoba jako McAllistera. Někdo, kdo věděl, že pokud bude policie její smrt vyšetřovat, obrátí se na Clare, která se tu znovu objevila.“

„Do prdele.“

„Nerozhodla se zůstat ve Stone Canyonu ještě pár dní proto, aby zvážila tvou pracovní nabídku. Zůstává tu, protože si chce prověřit pár informací ohledně McAllisterovy smrti. Potřebuje potvrdit sama sobě, jestli je její konspirací teorie pravdivá.“

Archer vypadal, jako by dostal úder do břicha. „Clare tohle říkala? Chce najít vraha?“

„Ano. A já jsem slíbil, že jí pomůžu.“

„To *proto* chceš, aby zůstala u tebe?“

„Správně.“ *A taky proto, že ji chci ve své posteli*, pomyslel si Jake. Ale rozhodl se tuhle část vynechat.

„Dobrý bože,“ zašeptal Archer. Pořád vypadal, jako by právě dostal úder pod pás. „Tomu se říká všechno podělat.“

„Už se rozhodla. Nemůžu jí bránit, Archere. Ani ty ne. Takhle na ni ale budu moci dohlížet.“

„Na tuhle možnost jsem ani nepomyslel,“ řekl Archer. Hovořil tak tiše, že možná mluvil jenom k sobě. „Nikdy mě nenapadlo, že to mohl být někdo jiný. Myslel jsem, že jsem to všechno vyřešil.“

„O čem to mluvíš?“ Najednou mu všechno došlo. „Sakra. Měl jsem to vědět. Tak proto jsi svedl analytiky z Jones a spol. z cesty. A oni tvé stanovisko k vraždě přijali, protože věděli, jak zatraceně dobrý taktik jsi. Když jsi neviděl žádné spojení mezi McAllisterem a druhým problémem, všichni předpokládali, že prostě neexistuje.“

„Jo, no, dokonce i sebelepší taktik může udělat chybu, když je do toho osobně zapletený. Právě jsem si to uvědomil. Všechno zapadlo na své místo. Když se něco takového stane –“ Archer se odmlčel a pokrčil rameny. „Víš, jak to chodí.“

„Když všechno sedí, přestaneš hledat další odpovědi.“

„Zatraceně správně. Když se Elizabeth vrátila zpátky ze San Franciska a požádala o rozvod, byla z ní jiná žena. Byla zase normální. Z nervového zhroucení se nevzpamatuješ tak rychle. Tehdy jsem si uvědomil, že jí McAllister udělal něco strašlivého.“

„Clare tvrdí, že mohl být silný hypnotizér. Navíc měl doktora a ten krmil Elizabeth prášky.“

Archer zasmušile pokýval hlavou. „Nenapadlo mě, že by mohl být McAllister hypnotizér, ale hodně by to vysvětlovalo.“

„Včetně toho, proč do něho nikdo neviděl.“

„Kromě Clare,“ doplnil Archer. „Kromě Clare.“

Jake se natočil na sedadle, aby na Archera viděl. „Vím, kam tohle vede. Došel jsi k závěru, že Elizabeth nebude v bezpečí, dokud bude Brad McAllister naživu.“

„Ten mizera byl příliš mazaný. A vybral si z nějakého bláznivého důvodu jako cíl mou rodinu. Když mi konečně spadly šupiny z očí, věděl jsem, že se ho musím zbavit.“

„Ale když ho zabili, předpokládal jsi, že se o něj postarala Clare, je to tak?“ zeptal se Jake.

„Věděl jsem, že se vůči Elizabeth chová velmi ochranně. A taky že McAllisterovi vůbec nevěří.“

Jake tiše zapískal. „Celé ty měsíce jsi využíval svého vlivu, abys umlčel policii Stone Canyonu a taky zdržoval vyšetřování Jones a spol.“

Archer studoval hřiště. „Mám-li být upřímný, neviděl jsem jinou možnost.“

„Myslel sis, že Clare McAllistera opravdu zabila. Snažil ses ji chránit.“

„Došel jsem k závěru, že McAllistera zabila, protože jsem se zaobíral stejným nápadem. Když jsem si už uvědomil, čeho je

schopen, došlo mi, že je to jediný způsob jak zajistit, aby mé rodině už nikdy neublížil. Přemýšlel jsem ale spíš o nějaké šikovné nehodě.“

Jake se uznale usmál. „Jo, takový plán bych od tebe očekával. Nikdy se mi nezamlouvala představa, že bys ho jen tak zastřelil.“

Archer pozvedl obočí. „Myslel sis, že bych mohl být vrah?“

„Párkrát mě to napadlo.“

Archer namáhavě vydechl. „Vypadá to, že jsem ti možná způsobil pár zbytečných problémů, Jakeu. Nechtěl jsem ničit tvé plány.“

„Měl jsi své důvody. Teď jsme ale ve zvláštní situaci.“

„Co myslíš tím ‚zvláštní‘?“ zeptal se ostražitě Archer.

„Intuice mi říká, že McAllisterova vražda souvisí s mým případem tady ve Stone Canyon.“

„Jak jsi na to proboha přišel?“

„Už mě to trápí od začátku, protože tu jde o jedinou anomálii. Jenže v Jones a spol. si byli zatraceně jistí, že to spolu nesouvisí. Místo toho jsem se tedy soustředil na jiné možnosti.“ Jake zavrtěl znechuceně hlavou. „Ztráta času.“

Archer se zamračil. „Neměl jsi při těch nočních pátráních štěstí, hm?“

„Ne. Ale od okamžiku, kdy sem Clare přijela, mám všechny smysly napjaté k prasknutí. Celou dobu jsem napůl ztuhlý. Víš, jak to myslím?“

„Jistě.“ Archer si odfrkl. „I když za mých časů jsme tomu říkali jinak.“

„Věř mi nebo ne, tohle není jenom v tom, že mě tvoje dcera přitahuje. Nelíbí se mi její spojování s McAllisterovou vraždou.“

„Ani mně ne. Co to s tím má společného?“

„Všechno to ukazuje na jednu věc. Vzhledem k nízké kriminalitě v tomhle městečku, jaká je pravděpodobnost, že najde tělo toho mizery, když ho nezabila?“

„Nepříliš vysoká,“ přiznal Archer. „Proto jsem se tě snažil svést jiným směrem. Nevidím ale, jaké spojení by mohlo být mezi novou kabalou tady ve Stone Canyonu a mou rodinou.“

„Nemám ještě všechny odpovědi, ale McAllister byl do všeho nějak zapletený. Cítím to.“ Archer se na chvíli zamyslel. „Instinkt?“ zeptal se nakonec.

Členové Společnosti věděli, že instinkt může představovat velké břemeno.

„Instinkt lovce,“ doplnil Jake.

Clare byla právě v kuchyni, když zaslechla zvuk auta na příjezdové cestě. Doufala, že se Jake vrací z nedělního ranního golfu. Prošla chodbou k předním dveřím a vykoukla kukátkem ven.

Myra zrovna vystupovala z elegantního mercedesu a odhodlaně vykročila ke dveřím.

Clare přemýšlela, jestli může předstírat, že není doma. Jakmile se jí ale plán mihl hlavou, uviděla Myru prohlížející si pronajaté vozidlo na cestě.

Odevzdaně otevřela dveře právě ve chvíli, kdy Myra položila prst na zvonek.

„Dobré ráno,“ pronesla Clare a pokusila se o zdvořilý úsměv. „Jestli jdete za Jakeem, není doma. Je na golfu s Archerem.“

„Jsem si toho vědoma,“ prohlásila Myra klidně. „Přišla jsem si promluvit s tebou.“

„Nejsem si jistá, že je to dobrý nápad,“ namítlá Clare. „My dvě spolu moc dobře nevycházíme, vzpomínáte?“

„Potřebuji s tebou něco probrat,“ ucedila Myra skrze sevřené zuby.

Clare to vzdala. „Dobře.“

Myra prošla kolem ní na chodbu a rozhlédla se kolem se zamyšlenou zvědavostí.

„Jste tu poprvé?“ zavírala za ní Clare dveře.

„Ano, vlastně ano. Jake s Archerem se tu párkrát setkali, aby probírali obchodní záležitosti, ale já jsem tady nikdy nebyla. Měla jsem dojem, že si Jake hlídá své soukromí.“

„To ano. Pojd'me do obývacího pokoje. Můžeme si promluvit tam.“

Clare prošla chodbou a pokynula Myře k jednomu tmavému koženému křeslu.

Myra se prkenně posadila. Kabelku nechala na klíně. *Nejspíš se bojím, že bych ji mohla ukrást*, pomyslela si Clare.

Posadila se naproti Myře. „Týká se to Archerova plánu založit dobročinnou organizaci?“

„Byl to tvůj nápad?“ otázala se Myra pevným, vyčítavým hlasem.

„Ne. Bylo to pro mě naprosté překvapení. Obávala jsem se, že vás to nebude těšit.“

„Chce, abys ji vedla.“

„Ano, vím,“ odvětila Clare.

„Přijmeš jeho nabídku?“

„Řekla jsem mu, že ne. Ale zvažuji nabídnout mu své služby bezpečnostního konzultanta.“ Clare se na Myru usmála. Doufala, že trocha humoru možná uvolní napětí. „Za tučný honorář, samozřejmě. Myslím, že si mě Glazebrook může dovolit.“

„Chápu.“ Myra nevypadala pobaveně.

Humor tedy nepomohl.

„Vám se to ale nelíbí, že?“ zeptala se Clare.

„Podle mého nezpůsobujete nic jiného než potíže ode dne, kdy jste se tady, ve Stone Canyonu, objevila.“

„Nezdálo se mi, že by to tu bylo zrovna úžasné, než jsem přijela,“ prohlásila Clare tiše. „Alespoň ne pro Elizabeth.“

Myra celá zrudla. „Elizabeth prodělávala vážnou depresi. Ovlivnilo to její manželství a vy jste toho zneužila a nacpala se nám do života.“

„Mýlíte se, Myro. Brad jí podával jed. Ten muž byl naprostý psychopat. Vzal si ji, aby získal Glazebrook pro sebe.“

„Znali jsme Brada několik měsíců, než se oženil s Elizabeth. *Poznali* bychom, kdyby na něm bylo něco špatného.“

„Nikdo, možná s výjimkou Valerie, nevěděl, co dokáže, ale nepřekvapuje mě, že jako jeho matka si to odmítala přiznat.“

Myra pevně sevřela kabelku. „Pro tvou informaci, Archer nejenže požádal bezpečnostní oddělení Glazebrooku, aby Brada před svatbou prošetřili, ale také prohledal genealogické záznamy v Domě Arkány. Nikde nenašel ani náznak toho, že by Brad McAllister nebyl tím, kým se zdál být.“

„Pak se někdo zmýlil.“

„Myslíš si, že jsi nejchytřejší, vid’? Přesvědčila jsi Elizabeth, že jsi její nejlepší přítelkyně. Archer má v úmyslu jmenovat tě ředitelkou jeho nové nadace. Teď sis začala románek s Jakeem Salterem, s jedním z mála mužů, kterým Archer věří.“

„Myro, prosím –“

„Nevím, o co ti jde,“ zašeptala Myra. „Nejsou to jen peníze, že ne? Víš, že je dostaneš. Cítí se za tebe zodpovědný. Tak proč jsi tady? Co sakra po naší rodině chceš?“

Slzy se Myře rozutekly po tváři. Přehrabovala se v kabelce, našla kapesník a osušila si oči.

Clare pocítila náhlé bodnutí viny. Vyskočila na nohy. „Hned budu zpátky.“

Vešla do kuchyně, otevřela ledničku a vyndala láhev Jakeovy oblíbené vody. Otevřela ji, nalila obsah do skleničky s ledem a odnesla sklenici zpátky do obývacího pokoje.

„Omlouvám se,“ řekla Clare. „Nechtěla jsem vás rozzlobit.“

Myra přestala posmrkávat do kapesníčku. Vzala si beze slova vodu, trochu se napila a sklenku postavila na stolek.

„Přisahala jsem si, že nebudu brečet,“ zašeptala.

„To je v pořádku,“ odvětila Clare. Znovu se posadila. „Jsme ženy. Máme na to právo. Uvědomuji si, že pokaždé, když se na mě podíváte, vás minulost udeří do tváře.“

„Vím, že nemám právo obviňovat tě z něčeho, co tvá matka a Archer udělali před tolika lety,“ přiznala Myra.

Clare se na ni váhavě usmála, překvapena. „Za to vám děkuju. Slíbila jsem si, že se vám nebudu vměšovat do života. Kdybych nevěděla tak jistě, že Elizabeth potřebovala pomoc, dnes bych tu nebyla.“

„Nikdy nepochopím, proč nemohla důvěřovat své vlastní rodině, své vlastní matce. Myslím, že její strach se nám svěřit byl jedním ze symptomů jejího zoufalství a deprese.“

„Hlavně jste jí nikdo nevěřil, když se vám snažila sdělit, že má z Brada hrůzu.“

„To není pravda, zatraceně. Osobně jsem mluvila s jejím doktorem. Doktor Mowbray mi potvrdil, že Elizabeth trpí vážnou depresí zkomplikovanou navíc neobvyklou neurózou, způsobenou její psychotronickou povahou.“

„Doktor Mowbray je také psychotronik?“

„Ano. Učil se v Domě Arkány. Všechno mi vysvětlil. Také mi prozradil, že Brad se opravdu snaží, aby jí pomohl. Ale Elizabeth nebyla při smyslech. Bála jsem se, že spáchá sebevraždu.“

Další slzy vytryskly Myře z očí.

Nemělo smysl se s ní přít, pomyslela si Clare. Elizabeth měla pravdu. Myra všechno popírala. Nechtěla věřit, že svou dceru nutila do manželství s opravdu ohavným mužem. Pro každou matku by to znamenalo nesnesitelný pocit viny.

„Paní Glazebrooková, jestli vám to přinese aspoň nějakou útěchu, velmi dobře si uvědomuji, že když se tady ve Stone Canyonu objevím, obyčejně vám do života nepřináším radost a sluneční svit,“

prohlásila Clare. „Ale přísahám vám, že nemám v úmyslu nikomu ublížit.“

„Tak proč neodejdeš?“ zeptala se Myra stroze.

„Mám to v úmyslu,“ slíbila Clare.

„Kdy?“

„Brzy.“

Myra se ušklíbila. Rozhlédla se po skvěle zařízeném pokoji. „Proč ses zapletla s Jakeem?“

„Prostě se to stalo.“

„Takové věci se *prostě nestávají*. Muži tomu mohou věřit, pokud chtějí, ale ženy znají pravdu.“

Clare chvíli přemýšlela. Myra měla pravdu. „Dobře, to připouštím.“

Myra mačkala kapesníček v ruce. „Snažíš se svést Jakea stejným způsobem, jako jsi svedla Brada?“

Clare popadl vztek. „Řeknu to ještě jednou a naposledy. Nikdy v životě jsem s Bradem McAllisterem nespala. Byl to nebezpečný, krutý lhář a nejspíš i velmi silný parahypnotizér.“

Myra rozhořčeně vytřeštila oči. „Nebyl to žádný hypnotizér. Už jsem říkala, že ho Archer nechal důkladně zkontrolovat. Brad McAllister byl taktik čtvrtého stupně. Pokud by byl jakkoli falešný, Archer by ho okamžitě prohlédl. Archer je stupeň *osm*, proboha.“

„A já jsem detektor lži desátého stupně. Věřte mi, poznám lháře, když ho potkám.“

Myra náhle vstala. „Ve Společnosti existuje jedno staré přísloví. Nikdo neumí lhát tak jako lidský detektor lži.“

Clare vstala. „Nejsem tady, abych ubližovala vaší rodině.“

„Chceš se pomstít, že je to tak? Za všechny ty věci, které jsi neměla, protože jsi nevyrostala jako dcera Archera Glazebrooka.“

„To není pravda.“

Myra ji ignorovala. „O co dalšího ti jde, Clare? Proč ses zaměřila na Jakea Saltera? Myslíš, že ho můžeš nějak využít pro své plány?“

Clare sevřela ruce v pěst. „To stačí, Myro.“

„Varuji tě, Clare. Udělám, co budu muset, abych svou rodinu ochránila.“

Myra se otočila a rychle přešla rozlehlý pokoj, míříc ke vchodovým dveřím.

Clare za ní pospíchala. „Poslouchejte mě. Prosím.“

Myra trhnutím otevřela dveře. Zastavila se a pohlédla zpátky na Clare. Vyzařovala z ní divokost lvíce chránící svá mláďata.

„Chci, abychom si něco vyjasnili,“ prohlásila Myra. „Slibuji, že nedovolím, aby ses této rodině dále mstila.“ Vyšla ven a práskla za sebou dveřmi.

30

Jake najel na příjezdovou cestu, vystoupil ze svého BMW a vydal se ke dveřím.

Dveře se otevřely, zrovna když hledal svůj klíč. Před ním stála Clare. V jedné ruce držela skleničku s ledovým zeleným čajem. Černé kalhoty vypadaly povědomě, ale tuhle blůzu na ní ještě neviděl.

Zastavil se pár kroků přede dveřmi a užíval si pohledu na ni, stojící ve dveřích, čekající na něho. Napadlo ho, že tenhle okamžik očekával od chvíle, kdy odešel z klubu.

„Slyšela jsem tvé auto na cestě,“ vysvětlila. Zvedla ledový čaj. „Napadlo mě, že bys ho možná potřeboval po ránu stráveném s Archerem.“

„Musíš mít paranormální schopnosti.“ Vešel na chodbu a vzal si od ní čaj.

Zavřela dveře a obrátila se k němu. „Jak to šlo? Podrobil tě výsledku?“

„Jasně. Jak jsem čekal.“ Políbil ji na ústa a polkl pár doušek ledového čaje.

„No?“ naléhala. „Co jsi mu řekl?“

„Potvrdil jsem jeho nejhorší obavy. Prozradil jsem, že jsme spolu.“ Tmavé obočí jí splynulo do jediné linky. „A to je všechno?“

„Ne. Potom jsem mu zkazil celý den.“

„Porazil jsi ho v golfu?“ Krátce přikývl. „To taky.“

V očích se jí objevil přísný výraz. „Co jsi ještě udělal?“

„Řekl jsem mu, že chceš zjistit, co se stalo Bradu McAllisterovi a že máš v úmyslu zůstat ve Stone Canyonu, dokud nedostaneš pár odpovědí.“

„Nejsem si jistá, že to byl dobrý nápad.“

„No, nebyl úplně nadšený, to ti můžu potvrdit. Ale měl k tomu své důvody. Věděla jsi, že si myslel, že jsi McAllistera zavraždila?“

„Cože?“

„V posledních šesti měsících se snažil zadržet jakékoliv vyšetřování a obvinění.“

„Dobrý bože.“ Vypadala konsternované. „Snažil se mě chránit?“

„Je to tvůj otec. Možná přišel na večírek pozdě, ale to nezměnilo jeho smysl pro povinnost. Navíc se rozhodl, že si to Brad zasloužil.“

„Teď ale musí vědět, že nemám s Bradovou vraždou nic společného. Určitě bych se nepouštěla do vyšetřování, kdybych byla vražedkyně.“

„Tahle malá skutečnost změnila jeho pohled na věc,“ souhlasil Jake. „Závěr zní, že se teď dívá na naše současné bytové uspořádání trochu filozofičtěji.“

Zaúpěla. „Jinými slovy se rozhodl, že pokud hodlám otevřít plechovku plnou červů, bude nejlepší, když na mě budeš dávat pozor.“

Znovu se zhluboka napil čaje a sklonil skleničku. „To hezky shrnuje jeho pohled na věc.“

„Sakra. Lidé neustále říkají takovéhle věci.“

„Jako co?“

„No, alespoň na tebe Jake bude moct dávat pozor.“ Elizabeth mi tvrdila to samé.“ Prošla kolem něho do široké chodby a zamířila do kuchyně. „Už mě to štve. Jediný, kdo se na to takhle nedívá, je Myra.“

Šel za ní do kuchyně a posadil se ke stolu, aby si dopil svůj čaj. „Viděla jsi dneska Myru?“

„Asi před hodinou.“ Clare otevřela ledničku, vyndala džbánec s ledovým čajem a nalila si do skleničky. „Jestli si myslíš, že mé konspirační teorie jsou vrchol, počkej, až uslyšíš ty její.“

„Myslí si, že jsem tě lstí lapila do svých osidel a teď jsi v mé moci.“

Usmál se. „To zní zajímavě.“

Posadila se naproti němu. „Je zřejmě přesvědčená, že jsem odhodlaná pomstít se Glazebrookově rodině. Nejdřív jsem zničila Elizabethino manželství a teď jsem svedla tebe, abys mi pomáhal uskutečnit můj ďábelský plán.“

Přemýšlel o tom. „Naznačila ti, v čem by měl spočívat tenhle tvůj ďábelský plán?“

„Ne. Na téhle části své teorie stále pracuje.“ Clare se opřela, upila trochu čaje a odložila skleničku. „Ale ví, že ať už je to cokoliv, nepřinese to Glazebrookovým nic dobrého.“

„Nedělej si s Myrou starosti. Ve správný čas se vzpamatuje.“

„Možná. Nebo možná ne. Na druhé frontě jsem ale dneska byla úspěšná. Domluvila jsem si schůzku na dnešní odpoledne v lázních ve Phoenixu, kde se podle Elizabeth Brad scházel se svou přítelkyní.“

Ledový mráz mu přeběhl po zádech. Chlad neměl nic společného s ledovým čajem.

„Cože jsi udělala?“ zeptal se.

31

Jake sice nezvýšil hlas, ale Clare sebou přesto trhla. „Myslela jsem, že to bude diskrétní způsob, jak místo omrknout,“ vysvětlovala, zmatená jeho reakcí.

„Nejsi nějaký detektiv-amatér, Clare. Nemůžeš tam vpochodovat a začít klást neomalené otázky o senzaci budící vraždě.“

Začala být naštvaná. Zlobilo ji, že okamžitě neocenil chytrost jejího plánu.

„Důvěřuj mi trochu,“ namítla. „Až donedávna jsem si docela dobře vydělávala odhalováním podvodů a falešných umělců. Nejsem v tom úplný amatér.“

„Možná jsi dobrá s podvodníky, ale jsi naprostý amatér ve vyšetřování vraždy. Nechci, abys do těch lázní chodila sama.“

„Nedělej si starosti, budu opatrná,“ prohlásila. Snažila se o uklidňující tón. „Co by se mi mohlo stát?“

„Nech mě přemýšlet. Aha, už si vzpomínám. Když jsi byla naposledy v lázních, málem ti rozbili hlavu osmilibrovou činkou.“

Otrásla se. „Dobře, máš bod. Ale osoba mávající tou činkou už je pryč, takže činky by neměly hrát roli. Navíc mě nikdo v lázních ve Phoenixu nezná. Nikdy v životě jsem tam nebyla.“

„Nemůžeš si být jistá, že tě nikdo nepozná.“

„Domluvila jsem si schůzku pod falešným jménem,“ namítla, pyšná na svou iniciativu. „Budu platit v hotovosti. Nikdo neuvidí mou kreditku.“

„Stejně se mi to pořád nelíbí,“ zabručel. „Oceňuji tvou starost.“

„Nejde o starost,“ prohlásil. „Ale o paniku.“

„Jsem si jistá, že dobře placení konzultanti nepanikaří. Podívej, jen jsem ti chtěla říct, kde budu dneska odpoledne pro případ, že bych se tam zdržela. Schůzku mám ve čtyři. Zamluvila jsem si patnáctiminutovou masáž, takže když vezmeme v úvahu převlékání a placení, budu venku po páté. Ale je to daleko, takže se možná nevrátím dřív než v šest.“

„Domluv mi taky schůzku,“ prohlásil Jake rozhodně. „Půjdu s tebou.“

„To není nutné.“

„Domluv mi taky schůzku,“ zopakoval Jake. „Nebo to udělám sám.“

„Dobře, dobře,“ řekla. „Jaké ošetření bys chtěl? Masáž? Páru?“

„Je mi to úplně jedno, pokud mě neobjednáš na něco, co bude zahrnovat vosk.“

Jake měl stále pochmurnou náladu, když vjel s BMW na parkoviště u lázní s názvem Tajemný jarní den.

„Víš,“ ozvala se Clare, „jestli se takhle budeš chovat vždycky, když udělám něco, co nebudeš schvalovat, budeme mít s naším partnerstvím starosti.“

„Vztahem.“ Rozepnul bezpečnostní pás, vystoupil a zavřel dveře, trochu moc opatrně.

Vyhrabala se ven a pohlédla na něj přes střechu vozu.

„Co to má znamenat?“ zeptala se.

„Mluvila jsi o partnerství.“ Sluneční světlo se nebezpečně zalesklo na černých sklech jeho slunečních brýlí. „My ale máme vztah.“

„Ach.“ Nevěděla, co na to říci. „No, víš, jak jsem to myslela.“

„Ne,“ odsekl záměrně, „občas nevím, co myslíš, zvlášť když používáš slova jako ‚partnerství‘. V mém světě má partnerství vážný obchodní význam. Zkus jiný termín.“ Na chvíli se odmlčel. „Pokud se mnou ovšem nechceš podepsat písemnou smlouvu.“

Zamrkala, cítila se trochu vyvedená z konceptu. Pak, jakoby odnikud, z ní vytryskl smích.

„Něco mi napovídá, že bych byla hlupák, kdybych s tebou podepsala smlouvu, Jakeu. Jsi obchodní konzultant. Jsem si jistá, že když přijde na kličkování a dohadování, patříš do úplně jiné ligy než já.“

Sevřel čelisti. Z jeho obličeje se teď stala kamenná maska. Tolik k jejímu pokusu zlepšit mu špatnou náladu trochou humoru, pomyslela si. Ani s Myrou neměla moc štěstí. Očividně by se jako sólo komik neuživila.

Pak se k jejímu překvapení Jakeovy koutky úst zvedly nahoru ve vážném úsměvu.

Jake otevřel jedny z těžkých skleněných dveří, podržel jí je a pak ji následoval do klimatizované, rafinovaně osvětlené recepcie.

Sundala si sluneční brýle a prohlížela si nablýskanou kamennou podlahu, dlouhé, lesknoucí se žulové stoly a dva identicky krásné recepční. Jeden byl muž, druhá žena.

Mužský recepční se na ni usmál. V úsměvu odhalil dokonale bílé zuby. „Mohu vám pomoci?“

„Jsme Smithovi,“ představila se Clare uhlazeně a vydala se k žulovému stolu. „Máme domluvené schůzky.“

„Smith?“ zamumlal Jake hlasem, který slyšela jen Clare. „Nic lepšího tě nenapadlo?“

Ignorovala ho a zastavila se před stolem. Rozzlobilo ji, když ženská recepční věnovala Jakeovi výjimečně vřelý, srdečný úsměv. Na malé bronzově černé jmenovce přišpendlené na ženině očividně zvětšené hrudi stálo jméno Tiffany.

„Mám vás přímo tady, paní Smithová,“ ozval se mužský recepční. Na jeho jmenovce stálo Harris. „Objednala jste si ošetření Rituál znovuzrození a pan Smith si bude užívat masáž Relaxační rituál.“ Harris se na chvíličku odmlčel a zkontroloval obrazovku počítače. „Stojí tu, že žádáte ženskou terapeutku, paní Smithová.“

„Tak je to správně,“ potvrdila.

Tiffany se ještě víc rozzářila. „Máte nějaké požadavky, pane Smithi?“

„No –“ začal Jake.

„Pan Smith chce maséra,“ odpověděla za něj Clare rychle. Zamračila se na Tiffany. „Říkala jsem to, když jsem nám dnes domlouvala schůzku. Bylo mi řečeno, že bude k dispozici terapeut.“

Koutkem oka zahlédla, že se Jake dobromyslně usmál. Baví se, uvědomila si.

Pohlédl na Tiffany. „Přesně, jak paní Smithová říká.“

Tiffany obrátila krátce oči v sloup, signalizujíc mu své sympatie kvůli jeho stavu manžela pod pantoflem. Clare chvíli vážně uvažovala, že přeleze žulový pult a uškrtní ji.

„Požádám někoho, aby vás odvedl do šatny,“ ozval se Harris. „Rituál započne převléknutím do županů a pantofli.“

Zmáčkl tlačítko za pultem. Za pár vteřin se objevila obsluha.

„Prosím, následujte mě, pane a paní Smithovi,“ řekla.

32

Terapeutka se jmenovala Anya. Měla postavu vikingské bohyně. Její přízvuk nesl stopy jazyka, kořenícího v zemi, která kdysi přijímala příkazy z Moskvy. Byla opravdu mohutná.

„Lehce“ vydechla Clare. Snažila se popadnout dech, když se žena pustila do práce. „Ne tak silně, prosím.“

„Madam nejspíš není zvyklá na odlupovací ošetření.“ Anya sjela silně po Clařině pravé noze. „Je nutné použít sílu, když chcete dosáhnout dokonalého výsledku.“

„Myslím, že mi odstraníte celou vrstvu kůže.“

„To je hlavní smysl, madam.“

„Mám pocit, že mě drhnete smírkovým papírem.“

„Až budu hotová, budete se cítit jako nová žena,“ slíbila Anya. „Vaše pokožka bude zářit.“

„Ve tmě?“

„Ha, ha. Madam má smysl pro humor.“

Anya se přesunula na Clařinu druhou nohu a napěnila solnou masážní směs a pak ji silou vmasírovala do kůže. Clare zatla zuby a snažila se soustředit na důvod, proč se podrobila tomuhle mučení.

„Pracujete, *uh*, v lázních dlouho, Anyo?“

„Pět let, madam.“ Anyin hlas zazvonil pýchou. Seškrabala solnou směs z Clařina lýtky. „Byla jsem mezi prvními najatými terapeutky.“

„Opravdu? Působivé. Slyšela jsem, že je ve vaší profesi vysoká fluktuace.“

„To je pravda, ale já jsem tu spokojená. Tyto lázně mají výbornou reputaci.“

„Vím o jejich reputaci. Vlastně jsem se sem těšila celé mě sice, od doby, co jsem si naplánovala návštěvu Phoenixu.“

„Madam není odtud?“

„Ne. Jsem tu na návštěvě ze San Franciska.“

„Vybrala jsem si špatnou část roku. Nyní je velmi horko.“

„Všimla jsem si.“

Cítila, že se Anya ujala jejího pravého chodidla. Zděsila se.

„Měla byste se sem vrátit v zimě nebo na začátku jara,“ doporučila jí Anya. Hnětla zrovna chodidlo Clařiny bosé nohy svými klouby na prstech. „Počasí je mnohem lepší. Vlastně dokonalé.“

Clare se prudce nadechla. Přemýšlela, jestli jí Anya nezlomila něco na chodidle. Když bolest ustoupila, snažila se navázat na svůj cíl.

„Ale během sezony bude určitě obtížné se do lázní dostat, nemluvě o službách takového odborníka jako vy,“ řekla. Nebylo snadné si povídat uprostřed bolesti.

„To je pravda,“ souhlasila Anya. Silně zatahala za palec. „Prsty madam vyžadují lepší ošetření. Doporučuji, abyste si před odchodem zakoupila některý z našich výborných krémů na oživení.“

„Díky.“ Clare sevřela okraje postele, jako by na nich závisel její život, zatímco Anya se pustila do druhého chodidla. „Tyto lázně mi doporučil muž, se kterým jsem se seznámila na pracovní konferenci před několika měsíci. Říkal, že sem chodí často. Vlastně jednou za týden.“

„Máme hodně pravidelných hostů. Jak jsem vám říkala, toto jsou velmi vážené lázně.“

„Možná znáte muže, o kterém mluvím. Jmenuje se McAllister.“

Anyiny ruce se zastavily na Clařině chodidle. „Pan McAllister? To mi nic neříká.“

„Mám jeho fotku.“ Clare nechala lázeňský župan ležet v dosahu. Z jedné kapsy vylovila fotografii Brada. „Tohle je on.“

Anya si prohlížela obrázek. „Ah, to je pan Stowe.“

V hlase jí zazněl nesouhlas.

„Byl to váš klient?“ zeptala se Clare.

„Ne. Vždy vyžadoval jinou masérku.“ Anya se vrátila k péči o Clařino chodidlo. „Nestarala jsem se o toho muže. Byl to strašný sukničkář.“

„Zkoušel na vás něco?“

„Rozhodně ne.“ Anyina tvář vzplanula rozhořčením. „Nedovoluji mužským klientům, aby na mě něco zkoušeli.“

„Myslela jsem, jestli si k vaší osobě něco dovolil? Obtěžoval vás sexuálními narážkami?“

„Ach, ano, už rozumím,“ řekla Anya. „Jak jsem vám říkala, nebyl mým klientem, takže neměl nikdy příležitost na mě něco ‚zkusit‘. Ale přisahám vám, že kdyby se o něco takového pokusil, šla bych

okamžitě ke svému nadřízenému. Jsem profesionálka. A urážky netoleruji.“

Clare o tom ani na okamžik nepochybovala. „Pokud urážel terapeutku, je zvláštní, že směl lázně pravidelně navštěvovat. Nebo si správa lázní dávala vždy pozor, aby měl mužské terapeuty?“

„Říkala jsem vám, pan Stowe žádal vždy jednu konkrétní terapeutku. Chodil na ošetření jen a jen k ní. Ale jestli to tak mohu říci, během těch setkání se dělo něco velmi neprofesionálního.“

„Tak kdo jste?“ Rodney studoval fotku, kterou mu Jake podal. „Nějaký soukromý vyšetřovatel?“

Rodney byl profík, usoudil Jake. Masérovi bylo hodně po třicítce. Řídnoucí vlasy měl oholené velmi blízko lebky a na pažích vyčnívajících z rukávů jeho zaměstnaneckého trička s límečkem se rýsovaly svaly, které pocházely z nekonečných hodin strávených v posilovně. Když mu Jake dal jasně najevo, že je na obzoru tučné spropitné, ochotně a dychtivě poskytoval informace.

„Ne tak docela,“ řekl Jake. Vstal z masážního lehátka a oblékl si lázeňský župan. „Jsem hledač dědiců.“

„Co to je?“

„Právní firmy zastupující pozůstalosti mě najímají, abych vystopoval ztracené dědice. Jestli je tenhle chlápek ten, kterého hledám, dostane nějaké peníze od nedávno zesnulého příbuzného, kterého nejspíš nikdy nepotkal nebo ani nevěděl, že existuje.“

Rodney si odfrkl. „Jestli chcete něco vědět, další peníze jsou to poslední, co Stowe potřebuje. Měl byste vidět jeho oblečení. Jeho saka musejí pocházet z Itálie. Košile a boty nejspíš taky. Jezdí v porsche.“

„Tak to chodí. Bohatí se stávají ještě bohatšími, obvykle díky dědictví. Říkáte, že se ten muž jmenuje Stowe?“

„Jo.“ Rodney se na něho podivně zahleděl. „Proč?“

„To musí být nějaké nedorozumění,“ přemýšlel Jake. „Podle dokumentů, které jsem dostal, se jmenuje McAllister.“

„No, můžu vám jen říct, že ten chlapík na fotce je Stowe. To sako poznám. Strašně bych ho chtěl.“

„Možná si z nějakého důvodu změnil jméno,“ prohlásil Jake nenuceně. „Lidé to občas dělají. Chodí sem Stowe často?“

„Chodíval. Ale asi před šesti měsíci přestal.“ Rodney se uchechl. „Žádná shoda náhod.“

„Proč to říkáte?“

„Stowe si vždycky vyžádal Kimberley Toddovou. Ti dva na to vždycky hupsli v Mořské zahradě jako králíci. Všichni zaměstnanci věděli, co se tam děje. Když odešla, už se tu neukázal.“

„Stane se často, že se vás klienti pokoušejí sbalit?“

„To je riziko podnikání.“ Rodney se zatvářil takřka filozoficky. „Ale tady, v Tajemném jarním dnu, to není tak hrozné. Mnohem horší to bylo v lázních ve Vegas, kde jsem pracoval předtím. Některým věcem, co tam klienti dělali, byste nevěřil.“

„Vegas je Vegas. Někteří lidé si myslí, že tam jde všechno.“

„Povídejte mi o tom.“ Rodney se tvářil chápavě. „Tady v Arizoně se lidé víc ovládají. Teda většinu času.“

„Říkal jste, že sem Stowe přestal chodit před šesti měsíci?“

Rodney přikývl. „Když dala Kimberley výpověď, už jsem ho tu znovu neviděl. Odhaduju, že ji následoval, ať už šla po svém odchodu odsud kamkoliv.“

„Kimberley šla pracovat do jiných lázní?“

„Máme za to, že kvůli tomu dala výpověď. Je to obvyklý důvod. Masérky často mění místa. Tady v údolí často vznikají nějaké nové luxusní lázně, většinou v souvislosti s otevřením nějakého nového letoviska. Nové zařízení se pak snaží přetáhnout nejlepší terapie z jiných lázní.“

„Nabídnou víc peněz?“

„Čím luxusnější lázně, tím vyšší spropitné. V téhle branži o nic jiného nejde.“

Rodney sledoval Smithovi odjíždějící z parkoviště. Po pár minutách se vrátil do prázdné místnosti, vyndal svůj osobní telefon a zavolal na číslo, které dostal.

„Je nabídka pořád vysoká?“ zeptal se.

„Někdo se vyptával na Kimberley Toddovou?“

„Před necelými dvaceti minutami. Dva lidé. Muž a žena.“

„Máte jejich popis?“ Strohá otázka byla lemovaná napětím. „Jistě,“ odvětil Rodney. „A státní poznávací značku.“

„Peníze na vás budou čekat v obálce, která bude ponechána ráno na recepci.“

„Pět stovek?“

„Jak bylo domluveno.“

Rodney prozradil do telefonu popis a poznávací značku a pak hovor ukončil.

V téhle branži šlo hlavě o spropitné.

Clare zvedla poznámkový blok a tužku a zabořila se hlouběji do lenošky u bazénu. Pec, jak místní zamilovaně říkali slunci, konečně začala pohasínat. Snášela se kouzelná pouštní noc.

„Dobře, shrneme si, co jsme se dozvěděli.“ Zaťukala špičkou tužky o poznámkový blok. „Pro začátek máme jméno ženy, se kterou se Brad pravidelně scházel, zatímco byl ženatý s Elizabeth. Kimberley Toddová.“

„Která dala výpověď z Tajemného jarního dne přibližně ve stejnou dobu, kdy byl Brad zavražděn,“ dodal Jake. „Jak příhodné.“

Sledovala ho, když odkládal táč na stolek. Na tácu se nacházela láhev chlazeného chardonnay, dvě skleničky a několik malých mističek obsahujících rozmanité pochoutky. Výběr zahrnoval tři druhy oliv, sušenky, nějaké artyčoky a parmezánský dip, který Jake vyrobil den předtím, kus silného anglického čedaru, ředkvičky, čerstvé fazolky a trochu křupavého chleba z kynutého těsta.

Všechny pokrmy měly společné, že nevyžadovaly vaření. Když se vrátili z lázní, nechťelo se ani jednomu pustit do přípravy jídla, takže společně vyplnili ledničku a špižírnu.

„Já nevím.“ Jake rozlil víno do skleniček. „Kimberleyin odchod z práce může být pochopitelný vzhledem k okolnostem.“

„Milenka se zlomeným srdcem propadne zoufalství, když se dozví o smrti svého přítele, dá výpověď a vrátí se tam, odkud přišla? Možná. Ale mé instinkty mi říkají, že je za tím daleko víc.“

„Stejně jako moje.“ Jake jí podal sklenku vína.

„Musíme najít Kimberley Toddovou,“ prohlásila Clare.

„Nemůže to být tak složité.“

„Pokud se ovšem nesnaží schovat, protože je potenciální svědek, možná dokonce podezřelá v nevyřešené vraždě.“

„To by mohlo všechno zkomplikovat,“ souhlasil Jake. „Znám ale někoho, kdo je velmi dobrý v online pátrání po lidech. Dnes večer mu zavolám.“

„Někdo v tvé domovské kanceláři?“

„Tak trochu.“

Když jí nenabídl další vysvětlení, rozhodla se přejít na jiné téma.

„Zítra si půjdu s Elizabeth promluvit s doktorem Mowbrayem,“ oznámila. „Staral se o ni během takzvané depresivní epizody.“

„Domluvily jste si schůzku?“

„Ne. Myslela jsem, že budeme mít větší štěstí, když ho překvapíme. Nechci mu dát čas na přípravu. Kdyby uviděl Elizabethino jméno na svém rozpisu, mohl by si dělat starosti, že chce podniknout nějaké právní kroky kvůli jeho mizerným diagnózám, a zavolal by svého právníka.“

Jake se zaklonil na lenošce. „Líbí se mi, jak na všechno myslíš.“

„Díky.“ Jeho kompliment ji velmi potěšil.

Upil trochu vína a zakousl se do sušenky s plátkem čedaru. „Musím uznat, že máš na tuhle práci opravdu talent.“

„Říkala jsem ti, že mám zkušenosti s podvodníky. A když se nad tím pořádně zamyslíš, právě to byl Brad McAllister.“

„Vypadá to tak. Lámu si ale hlavu, proč mu tolik šlo o získání Glazebrooku. Byla to dost nebezpečná hra bez jakýchkoli jistot. Přesvědčit Elizabeth, že je šílená, a naplánovat několik vražd s sebou neslo spoustu rizika.“

„Brad nebyl typický podvodník, to je jisté,“ pronesla pomalu. „Obvykle se potulují kolem, dokud neseberou peníze, a pak zmizí.“ Odložila tužku a blok. „Možná se mu líbila představa, že bude mít v obchodním světě takovou moc. Kdyby získal kontrolu nad Glazebrookem, přineslo by mu to v Arizoně obrovskou moc a respekt.“

„Nebo měl možná jiné plány,“ ozval se Jake tiše. „Na které jsme ještě nepřišli.“

Čekala na něho v pásu měsíčního světla. Zhasnul v koupelně a vydal se za ní, ručník kolem boků.

Když došel až k posteli, zastavil se, vychutnával si čisté, primitivní uspokojení, které cítil při pohledu na ni. Její tmavé vlasy se vlnily na bílém polštáři. Její oči byly ve stínech ještě hlubší a tajemnější než za denního světla.

Uvítala ho úsměvem.

Nesnažil se příliš přemýšlet nad neznámým hladem a naléhavou touhou, která ho ovládala. Přijal pocity se stejnou odevzdaností jako to, že každé ráno vycházelo slunce.

Zbavil se ručníku, odhodil přikrývky a shlédł na ni. Noční košile jí sahala akorát pod zadeček. Mezi jejíma nohama uviděl tmavé, svůdné pŕití.

Pomalu se nad ni sklonil a propustil své smysly, aby si mohl tento okamžik plně vychutnat. Světla kolem něho nabyła nových dimenzí. Začal si uvědomovat barvy, které neměly jména, a zvuky, které byly jinak utlumené. Vjemy zintenzivněly. Teplo Clařina těla ho pŕitahovalo. Její vůně působila jako silná, vzrušující droga. Nejvíce ho ale lákalo vědomí, že ho chce stejně jako on ji.

Energie pulzovala v atmosféře kolem nich.

„Rozpaluješ se, že?“ zeptal se a klesl vedle jejího těla.

„Ano.“

„Pak víš, že říkám pravdu, když ti povím, že tě chceš tak moc, že se určitě zblázním, jestli tě dneska v noci nebudu mít.“

„Jákeu.“

Objala ho pažemi. Ucítil její nehty zarývající se mu do zad. Líbilo se mu, že na něm zanechává své otisky. Dnes v noci na ní chtěl zanechat své. Potřeba jí k sobě připoutat, vtisknout do ní sám sebe takovým způsobem, aby na něho nikdy nezapomněla, byla nezměrná. Chtěl ji a ona chtěla jeho. Na ničem jiném nezáleželo.

Vklouzl jednou rukou pod její noční košili a sunul ji nahoru podél lemu. Políbil ji, dlouze, hluboce a pevně ji svíral. Stačilo jen pár tahů prstů, aby ucítil vlhkost, která mu prozradila, že je vzrušená.

Tělo ho bolelo potřebou ponořit se do jejího těsného, mokrého tepla, ale přinutil se čekat, dokud se nekroutila pod ním, dokud se její tiché prosby nestaly ostrými příkazy.

„Ted‘.“ Svírala ho. „Dělej. To. Ted‘.“

Vychutnává si malý triumf převalil se na záda a stáhl ji s sebou. Když seděla obkročmo na jeho těle, strhl z ní noční košili oběma rukama. Upustil oděv na kobereček vedle postele a popadl ji za pas.

Při doteku jejích vnitřních stehů tisknoucích se vroucně ke stranám jeho těla se málem přestal ovládat. Musel sebrat veškeré síly, aby nad sebou udržel kontrolu.

Chystal se ji právě nasměrovat na svou erekci, když ho překvapila a změnila polohu. Naklonila se dopředu a jemně ho políbila na ústa. Pak přesunula své rty na jeho hrud‘.

Byl okouzlen pohledem na její tmavé vlasy rozlévající se po jeho nahé kůži. Její ústa byla mokrá a horká. Roztřásl se.

„Myslím, že vím, kam tím míříš,“ prohlásil. „Teď na to ale není vhodný čas.“

Zvedla hlavu a pohlédla na něho přes závoj hebkých vlasů.

„Proč ne?“ zeptala se.

Uvědomil si, že přesně stejně se jí kdysi zeptal, když se mu snažila vzepřít. Chtěl se rozesmát, ale vyšlo z něho spíše chraplavé zaúpění.

„Protože už jsem na pokraji,“ přiznal. „Budu mít štěstí, když vydržím, než se dostanu do tebe.“

„Nezní mi to jako dostatečný důvod. Máš nějaké další výmluvy?“

„Myslel jsem, že tenhle docela postačí,“ řekl.

„Nikoliv. Mohu ti navrhnout, aby sis prostě lehl a užíval si?“

„Hodláš se mi pomstít za svou štěrbinku, že?“

„Ach ano.“ Sklonila hlavu a vrátila se k tomu, co dělala.

Za chvíli se kolem něho sevřela její ústa. Vdechl plný doušek vzduchu a zjistil, že hladina kyslíku v pokoji za posledních pár minut dramaticky poklesla. Mohl jenom zhluboka dýchat a snažit se oddálit vyvrcholení.

Sáhl dolů a popadl její hlavu oběma rukama, snaže se ji odtáhnout a přemístit tam, kde ji chtěl mít.

Její jazyk se však kolem něho ovíjel a špičkou prstu laskala napnutou, citlivou kůži v základně jeho erecke.

Vznášel se nad propastí a věděl, že už to dlouho nevydrží. Byl rozpolcen mezi divokou potřebou si ji vzít a neznámou, stejně naléhavou touhou ji podlehnout.

Nesnesitelná touha ovládnout ji vyhrála. Zesílil stisk rukou a přitáhl si ji na své tělo. Vzpírala se, ale věděl, že erotický zápas je oba ještě více vzruší.

Byla to jedna z těch situací, kdy vyhrála čistá síla svalů. Z výrazu Clařina obličej poznal, že to chápe stejně jako on. Stala se však ještě odhodlanější.

Zvedl se nahoru a přinutil ji lehnout si na záda. Zatlačil ji do postele.

„Nikdy jsi neslyšela, že prohra má být přijímána se ctí?“ zeptal se.

„Slyšela.“ Zuby jí zazářily v uličnickém, smyslném úsměvu. „Ale nevěřím tomu. Co ty?“

„Ani já nemůžu říct, že bych tomu fandil.“

„Vsadím se, že máš rád rozmanitost, že ano?“ zeptala se klidně.

„Rozmanitost, hm? To zní zajímavě.“ Znovu se usmála. „To ti tady nabízím. Malou změnu rytmu.“

„A proč jsi to neřekla hned?“ Překulil se na záda. Posadila se na něho. Netrvalo to dlouho. Oba byli příliš blízko. „*Jakeu.*“

Cítil, jak se kolem něho sevřela, a věděl, že skočila do prázdna. Chtěl se kochat pohledem na její vyvrcholení, ale chvění jejího orgasmu ho strhlo do propasti s ní.

Společně padali, bez tíže, do noci.

„Takže Brad spal se svou masérkou?“ zeptala se Elizabeth.

„Podle všeho ano,“ odvětila Clare.

Seděly v Elizabethině mercedesu, zaparkovaném před elegantní ocelovou prosklenou kancelářskou budovou. Devítiposchodová komerční věž, ve které ordinoval doktor Ronald Mowbray, zářila v horkém slunci jako brnění.

„A ona skončila a zmizela zhruba ve stejné době, kdy byl Brad zavražděn,“ pokračovala Elizabeth. Konečky prstů klepala do volantu. „No tedy. Není to zajímavé?“

„Nemusí na tom být nic hroživého,“ varovala ji Clare. „V tuhle chvíli toho o Kimberley Toddové moc nevíme.“

„To se pleteš,“ prohlásila Elizabeth. Prsty pevně sevřela volant, až jí kotníky na rukou zbělely. „Jednu věc o ní víme jistě.“

„Co je to?“

„Musí být velmi, velmi dobrá masérka.“

„Pro Brada jen to nejlepší?“

„Jen to nejlepší.“ Elizabeth otevřela dveře na straně řidiče a vystoupila z auta.

Clare strčila do svých dveří a vystoupila do plné sluneční výhně. Ochranným štítem slunečních brýlí prozkoumávala upravené parkoviště před komerční budovou. Bylo dopoledne, krátce před jedenáctou. Chodník už vydával stálé, citelné vlny vedra. Oslnivé fontány a neuvěřitelně zelené trávníky zdobící kancelářskou budovu vypadaly jako nepřírozené oázy.

Pohlédla na Elizabeth přes střechu mercedesu. „Hezká budova.“

Elizabeth se nedůtklivě usmála. „Ubohá, duševně nemocná žena Brada McAllistera si zaslouží toho nejlepšího psychiatra ve městě.“

„Jsi si jistá, že to zvládneš?“

„Mám-li říct pravdu, děsila jsem se toho od chvíle, kdy jsi mi to navrhla,“ přiznala Elizabeth. „Když jsem se dnes ráno probudila, poslední věc na světě, kterou jsem chtěla dělat, bylo jít sem, na tohle místo. Ale když jsem teď tady, těším se, jak doktoru Mowbrayovi povím, co si myslím o jeho třístupňových lékařských schopnostech.“

Vykročily s Clare k masivním skleněným dveřím do vestibulu. „Nejspíš ho nemůžeme vinit z toho, že Bradovi naletěl. Stejně jako všichni ostatní.“

„Četla jsem, že psychopati mohou dokonce ošálit i detektory lži.“

„Taky jsem to slyšela.“

Elizabeth se usmála. „Ale tebe neoklamal.“

„Ne.“

Clare se připravila na závan ledového, klimatizovaného vzduchu, který ji bezpochyby očekával, a následovala Elizabeth do budovy.

Vestibul byl elegantní a nablýskaný, typický pro kancelářské budovy. Zdi z černého skla omezující intenzivní sluneční světlo na příjemnou úroveň a lesknoucí se podlahy vytvářely dojem, že tu probíhají jen důstojné, důležité obchody.

Elizabeth u recepcce ani nezpomalila. Pochodovala rovnou k výtahům a zmáčkla tlačítko.

„Ordinace doktora Mowbraye je ve čtvrtém patře,“ oznámila. „Na to zřejmě nikdy nezapomenu.“

Clare ji následovala do výtahu. Pohlédla na Elizabethinu ruku pevně svírající kabelku. Nic neřekla, jen natáhla ruku a dotkla se sestřiny paže.

Elizabeth se na ni rozechvěle usmála. „Jsem v pořádku. Opravdu.“

„Já vím,“ odvětila Clare.

Dveře se otevřely ve čtvrtém patře. Prošli elegantní chodbou kolem dvou malých účetních firem a právnické kanceláře.

„Nevidím na patře žádné další ordinace nebo kliniky,“ ozvala se Clare. „Copak nebývají doktoři pospolu?“

„Záleží na typu léčby, kterou poskytují,“ vysvětlila Elizabeth. „Není neobvyklé, že psychologové a psychiatři sídlí v kancelářských budovách, jako je tato. Pacienti mají více soukromí, když přijdou na svou schůzku.“

„Tomu rozumím. Osoba vcházející do vestibulu dole může jít stejně tak dobře za právníkem, účetním nebo makléřem. Není třeba zdůrazňovat, že navštěvuje psychiatra.“

„Ne že by se Brad nějak snažil zatajit skutečnost, že chodím za psychiatrem,“ dodala Elizabeth hořce.

Zašla za roh a zastavila před číslem 410. Vypnula ramena a sáhla po klíče.

Clare pohlédla na jmenovku na dveřích. Stálo tam: J. C. Connors, obhájce.

„Počkej,“ zarazila ji. „Jsou to špatné dveře.“

Elizabethina ruka ztuhla na klice. Také ji tabulka zaskočila.

„Tohle jsou správné dveře,“ zašeptala. „Jsem si naprosto jistá.“

Otevřela dveře. Clare za ní vešla do skromné recepcce. Žena ve středním věku si za stolem pilovala nehty. Rychle vzhlédla.

„Mohu vám pomoci?“

„Hledáme kancelář doktora Mowbraye,“ prohlásila Clare.

„To jste tu špatně,“ oznámila jim recepční. „Zkontrolovaly jste adresář dole?“

Elizabeth pokročila ke stolu. Její napjatá tvář dělala Clare starosti.

„Jsem si jistá, že jsme ve správné kanceláři,“ prohlásila Elizabeth.

„Vzpomínám si, že jsem sem chodila. Víím, že to bylo zde.“

Recepční začala vypadat rozpačitě. Sáhla po telefonu. „Zavolám do kanceláře vedoucího. Určitě vám řekne, kde je doktor Mowbray.“

„Tohle je jeho kancelář,“ trvala na svém Elizabeth.

„Je mi líto.“ Recepční na Clare prosebně pohlédla.

„Jak jste tu dlouho?“ zeptala se Clare a postavila se vedle Elizabeth.

Recepční zaváhala. Pak jí v očích probleskla úleva. „Slečna Connorsová svou kancelář otevřela před třemi měsíci. V té době mě zaměstnala. Možná tu byl doktor Mowbray před ní.“

„To by vše vysvětlovalo,“ usmála se Clare. „Má sestra sem chodila před šesti měsíci. Doktor Mowbray se zřejmě přestěhoval.“

„Zřejmě,“ souhlasila recepční. Ostražitě pohlédla na Elizabeth. „To by vysvětlovalo ten zmatek.“

Elizabeth se viditelně uklidnila. „Ano, to je pravda. Promiňte, že jsme vás obtěžovaly. Netušíte, kam se mohl doktor Mowbray přestěhovat?“

„Ne, nevím.“

„Děkujeme,“ řekla Clare. Vzala Elizabeth pod paží a vedla ji ke dveřím. „Promluvíme si s manažerem budovy.“

„Jeho kancelář je v prvním poschodí,“ prozradila jim recepční. Viditelně se jí ulevilo, že návštěva odchází.

„Díky,“ odvětila Clare.

Venku na chodbě se Elizabeth zhluboka nadechla. „Promiň mi to. Málem jsem to tam nezvládla. Když recepční řekla, že nikdy o doktoru Mowbrayovi neslyšela, proběhly mi před očima ty děsivé měsíce s Bradem.“

„Tušila jsem, že to bude tím.“

„Pár vteřin jsem nedokázala myslet na nic jiného, než jak Brad každého přesvědčil, že mám výpadky paměti, při kterých jsem si nepamatovala nic, co jsem dělala nebo říkala.“

„No, teď víš, že jsi nic nezapomněla,“ uklidňovala ji Clare. „Pamatuješ si, kde přesně Mowbrayova ordinace byla. Pojďme najít manažera budovy.“

„Prostě zmizel,“ oznámil jim Raul Estráda.

Manažerovi bylo kolem pětatřiceti, na sobě měl bílou krepovou košili a tmavé kalhoty.

Jeho stůl byl pokrytý úhledně srovnanými hromadami papírů a zápisníků. Na stole stál také počítač. Vedle něho stála fotografie. Na obrázku byl Raul, pyšně se usmívající, spolu s pohlednou, tmavovlasou, tmavookou ženou a dvěma smějícími se dětmi.

Clare potlačila malé bodnutí, které vždycky pocítila při pohledu na šťastnou rodinu. Nejspíš to není žádná dokonalá rodina, pomyslela si. Žádná rodina nebyla dokonalá. Něco na rodinné fotografii jí však napovídalo, že ať už se Estradovým stane cokoli špatného, vypořádají se s tím jako rodina.

„Nenechal žádnou adresu na přeposílání pošty?“ zeptala se Clare.

Raul zavrtěl hlavou. „Dluží nám za pronájem. Snažili jsme se ho vypátrat, ale bezúspěšně.“

„Pamatujete si přesné datum, kdy zmizel?“ zeptala se Elizabeth naléhavě.

Raul ji chvíli zamyšleně sledoval. „Tohle je důležité, že?“

„Je to kriticky důležité,“ dodala Elizabeth. „Byla jsem jedna z Mowbrayových pacientek.“

„Spíše jeho jediná pacientka,“ opravil ji Raul.

Clare ztuhla. Stejně jako Elizabeth vedle ní.

„Jste si tím jistý?“ zeptala se Clare pozorně.

Raul přikývl. „Když zmizel, bavil jsem se s ostatními nájemníky na patře. Všichni říkali, že byl Mowbray uzavřený. Ve své kanceláři trávil velmi málo času. Lidé ze čtvrtého si vzpomínali, že ho pravidelně navštěvoval jenom jeden pár. Předpokládali, že žena byla jeho pacientkou a chlapík s ní byl její manžel.“

„Žádné další pacienty neměl?“ zeptala se Elizabeth slabě.

„To vám nemohu zaručit,“ řekl Raul. „Ale myslím, že mohu tvrdit, že neměl velkou praxi. Tolik můžu říct. Dokud jste se tu dneska neukázaly vy dvě, nikdo ho tady nehledal.“

„Nepřišla žádná pošta nebo balíček?“ zeptala se Clare. „Ne,“ odvětil Raul. „Jako by ten člověk nikdy neexistoval.“

Elizabeth se konsternovaně sesula na židli. „Všechno to byl podvod.“

Clare pohlédla na Raula. „Opravdu by nám moc pomohlo, kdybyste nám mohl prozradit datum, kdy zmizel.“ Raul Elizabeth dlouho pozoroval.

Otočil se na své židli a vytáhl z regálu deník. Otočil se zpátky, rozevřel deník na stole a listoval několika stránkami, než přestal, aby jednu stránku prozkoumal podrobněji.

„Tady to je. Sedmnáctého ledna,“ prohlásil Raul. „Byla to sobota. Ochranka si zapsala, že se Mowbray objevil velmi brzy ráno, sebral nějaké dokumenty a znovu odešel. Od té doby jsme ho neviděli.“

„A co vybavení jeho kanceláře?“ zeptala se Clare.

„Vybavení bylo pronajaté.“ Raul zavřel deník. „Nechal ho tady. Půjčovna z toho také nebyla zrovna nadšená. Dluží jim několik tisíc dolarů. Před několika měsíci jsem mluvil s jejich účetním oddělením, abych zjistil, jestli se jim ho podařilo najít. Také ale narazili na slepou uličku.“

Clare nenapadalo, na co by se ještě mohla zeptat. Vstala ze židle. Elizabeth udělala totéž.

„Velmi vám děkujeme,“ řekla Clare Raulovi. „Moc jste nám pomohl.“

„Dejte mi vědět, jestli Mowbraye najdete.“ Raul vstal a obešel svůj stůl. „Stále nám dluží za porušení smlouvy.“

„Pokud něco zjistíme, budeme vás kontaktovat,“ ujistila ho Elizabeth.

Clare pohlédla na rodinnou fotku na stole. „Krásné děti.“

Raul se usmál. „Díky. Můj syn bude mít příští týden narozeniny. Všichni pojedeme na víkend do San Diega na pláž. Trochu si odpočineme od strašného vedra tady. Máme nový foťák, takže se těším, až ho vyzkouším.“

Clare pomyslela na fotky, které nafotí o víkendu na pláži. Bezpochyby na nich budou dvě šťastné děti dovádějící s mamkou a tatškou ve vlnách.

Nic takového jako dokonalá rodina neexistuje, připomněla si. Estradovi však vypadali hodně spokojeně. „Příjemnou zábavu,“ řekla na rozloučenou.

Než se Clare s Elizabeth vrátili do auta, stala se z vnitřku mercedesu sauna. Elizabeth se pustila do otevírání oken, sundávání clony proti slunci, nastartování a zapnutí klimatizace. Z malé skříňky za sedadlem vyndala dvě chlazené lahve vody a jednu podala Clare. Otevřela svou láhev a pozorovala kancelářskou budovu se zvláštním výrazem.

„Tohle už začíná být hodně divné,“ prohlásila.

„Nejsem si tím tak jistá.“ Clare se natáhla po bezpečnostním pásu. Kovová přezka byla tak horká, že si o ni popálila ruku. „Auvajs.“ Ovinula si prsty kolem lahve s vodou, aby si je zchladila. „Jestli chceš něco vědět, věci do sebe začínají zapadat. O co by ses vsadila, že doktor Mowbray nebyl opravdový psychiatr, ale jenom nějaký podvodník, kterého Brad znal a najal, aby hrál psychiatra?“

Elizabeth se žalostně usmála. „Vypadáš tou myšlenkou rozhodně nadšená.“

„Ano. Protože to hodně vysvětluje.“ Clare se konečně připoutala.

Elizabeth pomalu vydechla. „Jako třeba proč mě Mowbray tak rychle prohlásil za blázna.“ Odmlčela se. „Kde sehnal prášky?“

„Ale no tak, Liz. Čtrnáctileté dítě si může koupit jakékoliv prášky, které chce, na každém rohu, pokud ví, co dělá. Jak moc je pro dva profesionální podvodníky těžké dostat pár skleniček psychoaktivních léků?“

„To je pravda.“ Elizabeth si připoutala svůj bezpečnostní pás, zařadila zpátečku a vycouvala z parkoviště. „Napadá tě, kde by teď mohl doktor Mowbray být?“

„Netuším, ale určitě bych ho ráda našla.“

„Já taky,“ prohlásila Elizabeth rozčileně. „Chtěla bych tomu mizerovi říct pár věcí.“

Jones a spol. to zvorali, pomyslel si Jake. Cítil to až do morku kostí. Nebyla to úplně chyba analytika. Hodně mu pomohli. Výzvědná služba se od začátku mýlila a snaha Archera Glazebrooka chránit Clare všechny poslala špatným směrem.

Největší problém ale spočíval v tom, že nikdo nevěděl, co mají nepřátelé ve Stone Canyonu doopravdy v plánu. Dokud se nedozvěděl, že pronásleduje přízraky v temnotě.

Zastavil BMW a sledoval starý, opuštěný ranč. Bylo šest odpoledne. Slunce rychle zapadalo na obloze a barvilo hory do tuctu odstínů fialové.

Vystoupil a vyrazil ke kostře starého domu. Podrážky jeho nízkých bot nenechávaly na vyprahlé, tvrdé zemi skoro žádné otisky.

Na polorozpadlý dům narazil krátce po svém příjezdu do Stone Canyonu. Chatrná stavba stála na svahu s výhledem na město a údolí pod sebou. Jake měl výhled rád. Také se mu líbily pocity, které ho tu napadaly. Divokost pouště byla stimulujícím balzámem na jeho smysly, dovolovala mu přemýšlet mnohem jasněji.

Vlevo zaslechl tiché zašustění. Hejno křepelek vyběhlo z úkrytu ve křoví a zběsile prchalo do bezpečí pod stinnou verandou.

Otevřel naplno své smysly a nasával neviditelnou energii pouště. V tomto prostředí se život omezoval na svou nejzákladnější podstatu. Malá stvoření běhala, třepotala se a plazila soustředíce se na získání další potravy nebo na to, aby se nestala něčí potravou, nebo na páření. Na ničem jiném nezáleželo. Cílem bylo pouze přežití a reprodukce.

Prošel základy starého domu ven na zbytky přední verandy. Když křepečky zaslechyly jeho kroky nad sebou, pelášily pryč ze svého úkrytu pod prohnutými prkny a uháněly k jiné skrýši.

Zastavil a prohlížel si krajinu. Dnes odpoledne sem přišel, protože potřeboval přemýšlet, aniž by ho něco rušilo. Bylo načase přehodnotit loveckou taktiku.

Největší problém představovala Clare. Jeho instinkty ji chtěli odvést daleko od všeho, na bezpečné místo. To ale nešlo. Znal ji už natolik, aby věděl, že ať řekne cokoli, od jejích úmyslů ji neodvrátí.

A potřeboval její pomoc. Nebýt jí, stále by se ubíral po nesprávné cestě.

Bylo načase říci jí pravdu. Fallonovi by se to nelíbilo, pomyslel si Jake. Tohle bylo ale jeho vlastní vyšetřování a mohl se rozhodovat podle svého uvážení. Realita byla taková, že díky Clare se před ním otevřela spousta nových možností.

Rozhodně nastal čas vzít Clare na palubu.

Na úpatí po jeho levé straně se zablesklo světlo mezi hromadou kamenů. Jeho lovecké instinkty, již plně probuzené, reagovaly ve zlomku vteřiny.

Rychlost jeho reflexů ho zachránila. Přesto se však nedokázal pohybovat dostatečně rychle, aby zabránil škodám.

Výstřel z pušky sežehl jeho levé rameno, místo aby se ponořil hluboko do jeho hrudi. Náraz s ním zatočil a podrazil mu nohy.

Ozvala se slyšitelná rána, když kulka projela masem, pokračovala dál a zaryla se do zdi za ním.

Počáteční ledový šok v jeho rameni přepustil místo pálicímu ohni. Když se podíval dolů, uviděl, že rukávem jeho košile už prosakuje krev.

„Kde je? Víím, že tu někde je. Pusťte mě k němu. Žádám, abyste mi řekli, v jakém je stavu.“ Clařin hlas se odrážel od tenkých prosklených dveří oddělujících recepci čekárny od pokojů s pacienty. Jake ji slyšel velmi jasně. Usmál se.

„Zdá se, že je tu můj odvoz,“ řekl mladému doktorovi a uniformovanému představiteli policie ze Stone Canyonu, který ho doprovázel.

„Jde o tu ženu venku v čekárně?“ zeptal se doktor Benton a pozoroval Clare prosklenými dveřmi. „To je ona,“ přikývl Jake.

„Nevykládejte mi tu nesmysly o ochraně soukromí.“ Clare se naklonila k nešťastné ženě za recepcí. „Jsem jeho nejbližší rodina, kterou tu má.“

„Vaše manželka?“ zeptal se strážník Thompson zdvořile.

„Ne,“ odvětil Jake.

„Pak to musí být vaše dobrá přítelkyně,“ usoudil Thompson.

„To rozhodně,“ souhlasil Jake.

„Zdá se, že si o vás dělá starosti,“ vyjádřil se Thompson.

„To ano, že je to tak?“ odvětil Jake potěšené.

Benton navolil kód, aby odemkl dveře. Jake a jeho dva společníci pomalu vykročili do zcela zaplněné čekárny.

Clare k němu byla zády. Stále byla zaneprázdněná ostrou konverzací s ženou za recepcí.

„Ne, nejsem jeho žena,“ prohlásila Clare pevně. „Jsem jeho přítelkyně, ta, které jste před pár minutami volali, že je zraněný.“

„Promiňte, madam,“ vyhrkla recepční v obležení. „Nejsem oprávněna hovořit s někým, kdo není člen rodiny –“ Při pohledu na Jakea se zarazila. Obličej se jí rozzářil úlevou. „Zde je pan Salter.“

Clare se otočila. „Jakeu.“

„Promiň, že jsem se opozdil na večeři, miláčku,“ řekl Jake. „Zdržel jsem se v práci.“

Rozběhla se k němu. Měl zřetelný dojem, že se mu chce vrhnout do náruče. K jeho značnému zklamání se však kousek od něho zastavila, zděšená při pohledu na obrovský bílý obvaz zahalující horní část jeho levého ramene.

Došlo mu, že nejspíš nevypadá úplně nejlépe. Záchranný tým mu roztrhl košili, takže z nemocnice odcházel do půl těla nahý. Ani se nikdo neobtěžoval ho omýt. Na kalhotách a na botách měl spoustu zaschlé krve.

„Jak je to zlé?“ zašeptala Clare.

„Nejspíš chvíli nebudu hrát golf,“ prohlásil Jake. Cítil se docela vesele. „Vypadáš nádherně. Máš nové tričko?“

Clare se ustaraně zamračila a obrátila se na lékaře. „Mluví, jako by byl mimo.“

„Může být,“ zamračil se trochu Benton. „Dal jsem mu něco proti bolesti. Někteří lidé reagují na léky podivně. Což mi připomíná.“ Vytáhl zápisník. „Zde je předpis na antibiotika a nějaké další léky proti bolesti. Až pomine účinek lokálního umrtvení, začne ho paže bolet.“

„Jste si jist, že může jít domů?“ zeptala se Clare.

„Jasně,“ ozval se Jake, lehce se houpal na patách. „Jsem připraven.“

„Bude v pořádku,“ ujistil Benton Clare. „Kdybych měl nějaké pochybnosti, nechal bych si ho tu na dvacet čtyři hodin. Ale pokud s ním dneska někdo zůstane, neměly by přijít žádné potíže. Nechte pana Saltera pár dní odpočívat a sledujte, jestli nedostane horečku nebo nějaké další známky infekce. Zranění bude trochu prosakovat, jestli však začne krváčet víc, přivezte ho ihned sem.“

„Jak těžce byl zraněn?“ zeptala se Clare.

„Byl to jen čistý průstřel,“ uklidňoval ji Jake. „Však víš, jako v těch starých westernech, kdy dostane hrdina ránu zezadu. Až na to, že mě střelili zepředu. Nebo tak nějak. Asi spíš z nějakého úhlu. Ten chlápek byl nahoře na svahu a schovával se za nějakými balvany.“

Přemýšlel, jestli se nestal neviditelným. Nikdo mu nevěnoval pozornost.

„Přirozeně došlo k narušení tkáně,“ řekl Benton Clare, „ale kost je v pořádku. Odvedl skvělou práci a hned zastavil krvácení.“

„Díky bohu.“ Clařina ramena se trochu uvolnila. „Má stehy, předpokládám?“

„Jistě,“ přikývl Benton, „hodně stehů. Za pár dnů se tu bude muset stavět kvůli jejich odstranění. To vy mu budete mezitím měnit obvazy?“

Jake najednou zahlédl svou zkrvavenou paži.

„K čertu, ne,“ vykřikl hlasitě. „Vypadám, jako by mě sešil doktor Frankenstein. Já se postarám o svou vlastní ruku.“

Ani Clare, ani Benton se po něm neohlédli.

„Ano, budu obvazy vyměňovat,“ řekla Clare.

„V tom případě tady máte instrukce, jak se o zranění starat,“ pokračoval Benton a podal jí list papíru a předpis, který právě napsal.

Clare proběhla papír s radami. „Předpokládám, že mohu tyto věci koupit v lékárně?“

„Ano, měli by všechno mít,“ přikývl Benton. „Nebo si je můžete vyzvednout v lékárně v nemocnici, až půjdete ven. Můžete zde také vyplnit předpis.“

„Udělám to,“ souhlasila Clare. Přeložila papír a schovala ho do kabelky. „Děkuji vám, pane doktore.“

„Za málo, je to moje práce,“ usmál se Benton od ucha k uchu. „Musím přiznat, že pan Salter patří k nejzajímavějším případům poslední doby. Nemáme ve Stone Canyonu příliš střelných zranění. Samozřejmě ve velkých nemocnicích ve Phoenixu a v Tucsonu jsou běžnější. Naše městečko ale není zrovna centrem zločinu.“ Pohlédl na Thompsona. „Je to tak?“

„Líbí se nám, že tu máme malou, bezpečnou komunitu.“ Thompson si Clare prohlížel zamyšleným pohledem. „Smrt zastřelením jsme tu neměli už šest měsíců.“

„Správně, McAllisterova vražda,“ ozval se Benton bodře. „Začal jsem tu pracovat až několik měsíců poté, ale lidé o tom stále mluví. McAllisterova smrt vyvolala ve své době obrovskou senzaci. Vraha nikdy nechytily, že ne?“

Jakeovi se nelíbilo, jak se Thompson díval na Clare.

„Případ je stále otevřený,“ prohlásil Thompson.

Benton zamyšleně přikývl. „Oficiálně bylo rozhodnuto, že šlo o vyrušení zloděje, ale jak si vzpomínám, hodně se o tom mluvilo. Všichni si mysleli, že McAllistera zavraždila jeho milenka, nevlastní sestra jeho ženy. Jeden z těch zamotaných milostných trojúhelníků.“

„Něco takového,“ souhlasil Thompson.

„Myslím, že to pouze dokazuje, že i když je rodina mocná a bohatá, může mít stejné problémy jako kterákoli jiná rodina,“ prohlásil Benton. Znovu vytřel kód, aby otevřel bezpečnostní dveře. „Ted’ mě musíte omluvit. Mám před sebou dlouhou noc.“

Musím zachránit pár životů, vypít spoustu kafe, však víte. Doufám, že vás tady chvíli neuvidím, pane Saltere.“

Dveře se za ním pevně zavřely.

Jake pohlédl na Clare. Koutky úst měla pevně sevřené.

Thompson si vyndal poznámkový blok z kapsy. „Přeslechl jsem vaše jméno, madam.“

No, sakra, pomyslel si Jake. Skoro viděl Thompsonův vařící se policejní mozek. Snažil se zbavit rozostřeného, dezorientovaného pohledu.

„Clare Lancasterová,“ odvětila Clare zdvořile.

„Myslel jsem si to,“ řekl Thompson. Zapsal si poznámku.

„Hej,“ zavrčel Jake. „Nechte toho.“

Thompson ani Clare si ho nevšíмали.

„Tušíte, kdo Jakea postřelil?“ zeptala se Clare bojovně.

„Ještě ne,“ odvětil Thompson.

Clare přimhouřila oči. „Neměl byste být venku a snažit se to zjistit?“

„Pracujeme na tom. Právě jsem dokončil hlášení pana Saltera. Mohla byste mi říct, kde jste byla dnes odpoledne kolem šesté, slečno Lancasterová?“

„Byla jsem v domě pana Saltera. Vařila jsem večeři.“

Jake položil svou zdravou ruku na Clařina ramena. „Na nic se muž po těžkém dni a po kulkách netěší víc než na domácí jídlo. Co bude k večeři, zlatíčko?“

„Grilovaný losos s pěstem,“ odvětila.

„Výborně,“ zaradoval se Jake. Zamrkal na Thompsona. „Slyšel jsem, že ryby jsou zdravé.“

Thompson si něco poznamenal, Jake však pochyboval, že by to mělo něco společného se zdravím ryb.

Thompson se znovu podíval přísně na Clare. „Byl v domě někdo s vámi?“

„Ne,“ odvětila Clare.

„Telefonovala jste s někým?“ vyptával se dál. „Ne,“ řekla Clare.

Tohle nevypadá dobře, pomyslel si Jake. Nejspíš by měl něco udělat. Ale kvůli mlžnému oparu způsobenému léky proti bolesti nemohl jasně přemýšlet.

Thompson si něco poznamenal do zápisníku. „Volal někdo vám, slečno Lancasterová?“

„Jediný hovor byl z této nemocnice, kterým mi oznamovali, že někdo Jakea zranil,“ odvětila Clare vyrovnaně.

Jake se snažil zaostřit smysly a zahnat příjemné, veselé pocity. Když jím projela psychotronická energie, podařilo se mu zahlédnout jasné obrysy mezi oblaky.

„Nechte toho, Thompson,“ prohlásil. „Byl jsem postřelen puškou s dlouhou hlavní, vzpomínáte? Viděl jste kulku, kterou jsem objevil v té zdi. Víte stejně dobře jako já, že hledáte chláпка, co rád chodí na lov.“

Thompson přikývl. „Ano, pane.“

„No, takže je to potvrzené,“ řekl Jake.

Thompson svažtil obočí. „Co je potvrzené, pane?“

„Že Clare nemá s mým postřelením nic společného, samozřejmě.“ Jake ji zamilovaně pohládl po hlavě. „Pochybuji, že má malá Clare byla někdy v životě na lovu. Že je to tak, drahoušku?“

Clare ztuhla. „Lovení jistě nepatří k mým oblíbeným činnostem.“

„Vidíte, Thompson?“ prohlásil Jake. „Co jsem vám říkal?“

Thompson si posměšně odfrkl jako všichni lovci, když je někdo informoval, že ne všichni považují střelení zvířat za úžasný způsob, jak strávit odpoledne,

„Je vám líto ubohých zvířátek?“ zeptal se Thompson Clare.

„Vím, že existují opodstatněné důvody, proč chodit na lov,“ pronesla Clare přes sevřené zuby. „Probírat stáda odstraňováním nemocných zvířat je zřejmě na vrcholu seznamu ospravedlňujících výmluv. Proč by ale měl někdo chtít zabít a sníst nemocné zvíře, to nechápu.“

Thompson se zamračil. „To není jediný důvod.“

„No, předpokládám, že jde ještě o sport,“ souhlasila zdvořile. „Ale dle mého názoru zastřelit neozbrojeného tvora silnou zbraní mi nepřipadá jako něco, co by měl civilizovaný člověk dělat jen tak pro zábavu.“

„Není odtud,“ vysvětloval Jake důvěrně Thompsonovi.

„Jo, to mi došlo,“ odvětil Thompson.

„Pochází ze San Franciska,“ Jake pohládl Clare znovu po hlavě. „CVL oblast.“

„Co?“ zeptala se Clare nebezpečným tónem, „Co znamená CVL?“

„Certifikovaní vášniví liberálové,“ vysvětlil Jake. „Ano, pane,“ obrátil se zpátky na Thompsona. „Myslím, že můžu říct, že má malá

Clare je nefalšovaná bojovnice za práva nebohých, krvácejících zvířat.“

„Když už mluvíme o krvácení,“ prohlásila Clare s ledovým úsměvem. „Musíme tě dostat domů a do postele. Slyšel jsi, co říkal doktor. Musíš odpočívat.“

„Dobře,“ souhlasil Jake. Rozhlédl se kolem, snaže se být užitečný. „Kudy můžeme domů?“

„Tudy.“ Clare ho vzala za zdravou paži. Pohlédla na Thompsona. „Můžeme už jít? Jake vypadá, že se může každým okamžikem zhroutit.“

„Nee,“ prohlásil Jake. „Jsem pevný jako skála. Takový jsem já.“

Pokoj se otočil kolem své osy. Clare ho podepřela.

„Doktor měl pravdu,“ pronesl Thompson. „Ať už bylo v injekci proti bolesti cokoliv, dává mu to zabrat.“

„Ano.“ Clare táhla Jakea ke dveřím. „Víte, kde nás najdete, kdybyste měl nějaké další otázky.“

„Potřebujete s ním pomoci?“ zeptal se Thompson.

„Ne, díky,“ odvětila Clare. „Zvládnu to.“

Jake se dobrovtivě pousmál. „Je silnější, než vypadá.“

Dovolil sám sobě nechat se provést dalšími prosklenými dveřmi a ven do haly. Matně si uvědomoval, že ho Clare jemně tlačí na nějakou židli, zatímco nakupuje něco v nemocniční lékárně.

Za pár minut ho opatrně usadila na místě spolujezdce v pronajatém voze.

Zavřel oči a opřel si hlavu o sedadlo. Slyšel, jak Clare otevřela a zavřela dveře. Pak ji slyšel zápolit s bezpečnostním pásem.

„Víš, co si Thompson myslel,“ řekl, aniž by otevřel oči.

„To není těžké uhodnout.“ Nastartovala motor. „Další záhadný zločin v počestném arizonském městečku Stone Canyon, a co myslíte? Clare Lancasterová zase byla nedaleko.“

„Zdá se, že máš neuvěřitelnou smůlu, kdykoliv se tady objevíš,“ prohlásil Jake.

„Dneska jsi to ty, kdo měl smůly až až. Proboha, Jakeu. Někdo se tě pokusil zabít.“

Snažil se přinutit, aby se soustředil na téma.

„Mohl jsem se náhodou dostat do rány nějakému lovcí.“

„Tomu nevěřím ani na vteřinu, stejně jako ty. Stalo se to, protože mi pomáháš zjistit, co se dělo v McAllisterově životě v době, kdy byl zavražděn. Určitě.“

Otevřel oči. „Přiznávám, že dnešní postřelení je trochu silná souhra okolností.“

„Řekl jsi tomu policistovi, že vyšetřujeme okolnosti Bradový smrti?“

„Proboha ne.“

„Proč ne?“

„Je to trochu komplikované,“ řekl Jake.

„Mám z toho všeho špatný pocit. Definuj komplikované.“

Je načase říct jí všechno na rovinu, pomyslel si. „Pracuje na tom Jones a spol.,“ prozradil. „Sakra,“ zašeptala Clare. „Už od začátku jsem věděla, že jsi lhal.“

Jake věděl, že by měl na to obvinění nějak zareagovat, ale nedokázal už dál přemýšlet. Místo toho usnul.

Zabočila na příjezdovou cestu, vypnula motor a ohlédlá se po Jakeovi. Stále ještě spal. Bezpečnostní pás ho zadržoval, aby nepadl tváří na palubní desku.

„Jakeu?“ Naklonila se a jemně zatřásla jeho pravým ramenem. „Vzbud' se. Jsme doma.“

Nadzvedl trochu řasy a pohlédl na ni rozostřeným pohledem. „Doma?“

„Ano.“ Odepnula jeho bezpečnostní pás. „Myslíš, že zvládneš dojít do domu?“

Zhluboka se nadechl. „Krásně voníš.“

„Poslouchej mě, Jakeu. Musíš mi pomoci. Nemůžu tě dovnitř odnést.“

„To je škoda, byla by to zábava. Ještě mě přes práh nikdo nepřenašel.“

Vystoupila a přešla na jeho stranu. Když otevřela dveře, málem vypadl na příjezdovou cestu. Jen tak tak ho zachytila.

„Počkej, zkusíme tohle.“ Vložila ruku mezi jeho záda a sedadlo a snažila se ho vytáhnout z vozidla.

Když ho dostala na nohy, chytil se okraje auta, aby nespadl. Zíral na vchodové dveře.

„Žádný problém,“ prohlásil. „Bude to hračka.“

„Dobře.“ Přehodila si jeho zdravou paži přes rameno. „Tak jdeme.“

Než ho dostala do chodby, sotva popadala dech. Než konečně došli až do ložnice, opíral se o ni celou svou váhou, až se bála, že se zhroutí. Kdyby se to stalo, musela by ho nechat v noci na podlaze, pomyslela si.

Dokázal ale dojít až k posteli. Oči se mu zavřely, jakmile mu hlava padla na polštář.

Sundala mu boty a uklidila je vedle postele. Krátce pohlédla na jeho krví potřísněné slipy, ale rozhodla se mu je ponechat. Právě spal a nechtěla ho už dál rušit. Dokonce i agent legendární firmy Jones a spol. nejspíš potřeboval po zásahu kulkou trochu odpočinku.

Ještě jednou zkontrolovala jeho obvaz. Ani známka po krvácení.

Uspokojena zhasnula lampičku u postele a vydala se ke dveřím.
„Clare?“

Zastavila se a ohlédla se na něho. „Ano?“

„Budeš tu ráno?“

„Budu tady,“ ujistila ho.

„Dobře.“

Dlouho stála ve dveřích a pozorovala ho. Žaludek měla stále sevřený do ledově chladného uzlu, který se tam vytvořil, když jí zavolali z pohotovosti.

Vešla do kuchyně a uvařila si velkou konvici čaje. Když byl hotový, naplnila si hrníček až po okraj a vrátila se zpátky do Jakeovy ložnice.

Spal jako poleno. Položila dlaň na jeho čelo a pak na nahou kůži kolem obvodu. Spokojena, že ho nesvívá prudká horečka, se posadila do křesla u okna, zvedla nohy na podnožku a upila čaj.

Rozjímala za měsíční noci a čekala na kojoty úsvitu.

Zrovna v kuchyni šlehala vajíčka, když zaslechla zvuk auta na cestě. Vzhledem k tomu, že ještě nebylo ani osm ráno, nevěstil příjezd návštěvy nic dobrého, pomyslela si.

Zprávy o postřelení byly v ranním vydání novin ležících na stole. Teď už o tom zřejmě většina místních obyvatel četla.

Vložila mísu s míchanými vajíčky do ledničky a vydala se ke vchodovým dveřím, aby otevřela.

Za dveřmi stála Elizabeth. Naneštěstí však nebyla sama. Archer a Myra byli s ní.

„Co se to tu sakra děje?“ zahřimal Archer. „V novinách píšou, že byl Jake včera večer postřelen.“

„Je v pořádku?“ zeptala se Elizabeth úzkostlivě. „Volala jsem do nemocnice, ale říkali mi, že ho nepřijímali.“

„Je tady,“ Clare odstoupila a podržela návštěvě dveře. „Ještě spí. Prosím, mluvte potichu.“

Myra vešla jako první. V očích měla výčitky. „V novinách psali, že policie věří, že mohl být Jake obětí někoho, kdo si vyšel na lov mimo sezonu. Je to pravda?“

„Nejspíš ne,“ zavrtěla Clare hlavou.

Myra se zamračila. „Co to má znamenat?“

„To je dlouhý příběh,“ vysvětlovala Clare.

„A co ty?“ zeptala se Elizabeth. „Jsi v pořádku? Vypadáš strašně.“

„Díky.“ Clare nasadila vyčerpaný úsměv. „Tohle se mi na tom mít sestru líbí skoro nejvíc. Naprostá upřímnost.“

Myra na ni znovu letmo pohlédla. „Vypadáš trochu bledě. Co se děje?“

„Nic vážného.“ Clare zavřela dveře. „Moc jsem minulou noc nespala, to je vše. Proč nejdete do kuchyně? Uvařím trochu kávy.“

Usadila Elizabeth, Myru a Archera u kuchyňského stolu a pustila se do přípravy kávy. „Tak povídej,“ vyzval ji Archer.

„Myslím, že se včera někdo pokusil Jakea zabít.“ Clare se soustředila na nandání kávy do filtru. „Nejspíš ta samá osoba, která zabila Valerie Shipleyovou a Brada McAllistera.“

Archer dlouze vydechl. „Bál jsem se, že něco takového řekneš.“

„To není možné,“ naléhala Myra zoufale. „Brada zabil nějaký zloděj. A Valerie se utopila. Není mezi tím žádná souvislost.“

Elizabeth mlčela. Clare zapnula kávovar.

„Myslím, že tu souvislost je, Myro,“ ozval se Jake ze dveří.

Clare ho rychle zkontrolovala od hlavy až k patě. Pročísil si vlasy a oblékl si čisté kalhoty a košili, kterou měl rozepnutou, levý rukáv visel prázdný. Jakeovi se podařilo obléknout se tak, aby zakryl obvaz na svém rameni.

Čisté oblečení nijak nezmírnilo jeho vzezření. Ostré rysy jeho tváře působily ještě zlověstněji než obvykle díky tmavým stínům jeho ranních vousů.

Archer tiše zapískal. „No, sakra, Saltere. Vypadáš, jako by ses právě vrátil z přestřelky u O. K. Corralu.“

„Taky mám takový pocit,“ souhlasil Jake.

Elizabeth vytřeštila oči. „Jak moc to bolí?“

Promnul si strniště na tváři. „No, moc dobře si uvědomuju, že ať už mi dal doktor včera v noci cokoliv, už to vyprchalo.“

„Dostala jsem prášky proti bolesti,“ ozvala se rychle Clare. „Ne, díky.“ Zavrtěl hlavou. „Musím trochu přemýšlet. Tyhle věci mi rozostřují smysly.“

Clare zaváhala. Pak ale uviděla umíněný pohled v jeho očích a rozhodla se nenaléhat.

„Jsi si jistý, že bys neměl ležet v posteli, Jakeu?“ zeptala se Myra znepokojeně.

„Jsem v pořádku, Myro,“ odvětil. „Potřebuju jen čas a něco k jídlu.“

„Taky potřebuješ odpočívat,“ připomněla mu Clare. Nalila vodu do konvice. „Doktor říkal, že bys měl pár dnů odpočívat.“

„Jo, jistě,“ souhlasil Jake. Posadil se ke stolu.

Jeho nedbalý souhlas jí prozradil, že nemá v úmyslu nečinně polehávat dalších čtyřicet osm hodin. Chtěla mu domluvit, ale teď na to očividně nebyl vhodný čas, a tak se na něho alespoň přísně zamračila. Mírně se pousmál s vřelým výrazem v očích.

Archer Jakea zachmuřeně pozoroval. „Myslíš, že tohle vše souvisí s tou druhou věcí, co?“

„Ano,“ odvětil Jake rozhodně. „Myslím že jo.“

Clare rychle pohlédla na Myru a Elizabeth. Obě vypadaly zmateně, stejně jako se cítila ona sama. Nebyla jediná, kdo nevěděl, co se tu děje.

„Dobře, ty velké zvíře Jones a spol.,“ řekla. „Myslím, že bys nám měl prozradit, co ta ‚druhá věc‘ je.“

„Jones a spol.“ Elizabeth se tvářila naprosto šokované.

Myra vypadala vyděšeně. „Ve Stone Canyonu se nemůže dít nic, co by přitahovalo pozornost agentury Jones a spol.“

„Ale asi děje,“ opravil ji Jake. „Poslali mě sem, abych to vyšetřil. Věci se trošku pokazily.“

„To je moje chyba,“ ozval se Archer. Masíroval si neobvykle unaveně šíji. „Úmyslně jsem je svedl z McAllisterovy vraždy.“

„Nebyla to jenom tvoje chyba,“ odvětil Jake. Pohlédl na Clare. „Ani zpravodajové Jones a spol. si nevedli lépe.“

Clare zaúpěla. „Jones a spol. si mysleli, že jsem zabila Brada?“

„Tvé jméno stálo na prvním místě seznamu možností, který sestavili pravděpodobnostní analytici,“ potvrdil Jake.

Zamračila se. „Kdo byl na seznamu na druhém místě?“

„Vyrušený zloděj.“

„Skvělé,“ zamumlala Clare. „Prostě skvělé. Není divu, že jsem nedostala práci u Jones a spol.“

„Jones a spol. se ale o McAllisterovu smrt nezajímali, dokud vypadala jako běžný milostný trojúhelník,“ pokračoval Jake.

Archer pozvedl obočí. „Ale vzhledem k nedávným událostem si myslíš, že jde o víc.“

Jake přikývl. „Myslím, že to úzce souvisí s mým vlastním vyšetřováním.“

Pan uhlažený konzultant, pomyslela si Clare. Lovec vyplul na povrch, výborně. Muž z Jones a spol. bral všechno do svých rukou.

Myra se pustila do Archera. „O co tady jde?“

Archer znovu dlouze vydechl a schoulil se na židli. Vyměnil si s Jakeem poslední pohled a pak pokrčil rameny.

„Nebude se ti to líbit.“ Pohlédl Myře přímo do očí. „Doufal jsem, že se to nebudeš muset nikdy dozvědět.“

„Tak mi to řekni,“ prosila Myra. „Dokážu se vypořádat se vším, když vím, co to je. Víš to. Nesnesu jenom nejistotu.“

Archer se smutně pousmál. „Já vím. Ale v tomhle případě jsem si přál, aby všechno pominulo, než budu muset něco říct.“

Elizabeth se zamračila. „O co tu jde, tati?“

Clare zkrřížila ruce na hrudi. Měřila si oba muže přísným pohledem.

„No, gentlemani?“ prohlásila klidně.

„Nenajal jsem Jakea jako konzultanta Glazebrooku,“ začal Archer. „Jones a spol. mě požádali, abych ho tady ve Stone Canyonu kryl, aby se tajně mohl věnovat vyšetřování.“

Myra si Jakea prohlížela. „Jsi exot, že? Povídá se, že jich u Jones a spol. pracuje hodně.“

„Ano,“ přiznal Jake.

Myra si povzdechla. „Vypadal jsi jako takový milý muž.“

39

„Nepracuji pro Jones a spol. jako agent na plný úvazek,“ vysvětloval Jake. „Firma nemá mnoho stálých agentů. Většina z nás pracuje na volné noze. Stejně jako spousta dalších agentů mám svou vlastní vyšetřovací činnost. Jsem ale na telefonu pro případ toho, čemu Rada ráda říká ‚výjimečné situace‘. Obvykle to znamená ‚nepořádek‘.“

„A co Salterovo obchodní poradenství?“ zeptala se Cla re. „Je to jen zástěrka?“

Pokrčil rameny. „Moje MBA je skutečné, ale používání ho hlavně jako krytí, když ho potřebuju pro firemní bezpečnostní vyšetřování. To je podstata mé práce.“

Myra sevřela okraj stolu oběma rukama a sledovala upřeně Archera. „Proč jsi mi neřekl, že se něco děje?“

„Jones a spol. mě požádali, aby Jakeova skutečná úloha zůstala tajemstvím,“ vysvětlil.

„Ach, k čertu s těmi zatracenými Jonesovými,“ vybuchla Myra. Vyskočila. „Jsem tvoje žena. Měl jsi mi říct, co se děje.“

Nastala krátká, překvapená pauza. Jake a všichni ostatní na Myru zírali, překvapení netypickým výbuchem.

Elizabeth se pomalu usmála. „Hergot, mami. Proč jsi nám neřekla, jak se doopravdy cítíš?“

Archer se zaraženě rozesmál. „Tvá matka se nerozčiluje příliš často, Lizzie, ale když ano, tak to stojí za to.“

Myra jejich výměnu ignorovala. Pustila se do Jakea „Nemohu uvěřit, že jsem tě představila všem svým přátelům a známým jako vysoce respektovaného obchodního konzultanta.“

„Mrzí mě to, Myro,“ omlouval se. „Potřeboval jsem, aby mě přijali lidé kolem tebe.“

„Proboha, proč?“ Myra prudce gestikulovala. „Jaké vyšetřování bylo tak důležité, že jste si ty a Jones a spol. omluvili, že mě zneužijete kvůli mým společenským konexím?“

„Takhle to ale nebylo, miláčku,“ ozval se Archer smířlivě.
„Nezneužili jsme tě.“

„Ano,“ vyhrkla Myra. „Zneužili.“

Clare nadzvedla své obočí způsobem, o kterém Jake věděl, že nevěstí nic dobrého.

„Rozhodně mi připadá, že jste ji vy dva a Jones a spol. zneužili,“ přidala si.

Myra vrhla na Clare nejistý pohled.

„Určitě ano,“ souhlasila Elizabeth. „O tom není pochyb. Rozhodně jste mamku zneužili.“

Jake pohlédl na Archera, instinktivně hledal radu u staršího a, jak doufal, moudřejšího muže, kterým měl výhodu mnohaletých zkušeností s jednáním vůči opačnému pohlaví.

Archer znova těžce vydechl a zabořil se hlouběji do židle. Vrhla na Jakea omluvný pohled.

Z téhle strany tedy žádná pomoc nepříjde, pomyslel si Jake. Byl na to sám. Clare, Myra a Elizabeth ho sledovaly pohledy, které by se hodily ke třem soudkyním chystajícím se odsoudit usvědčeného zloděje kabelek. A to ještě neslyšely to úplně nejhorší. Nechal si to totiž nakonec.

„Zdá se, že ve Společnosti se zřejmě připravuje nová kabala,“ oznámil.

Clare se ostře nadechla a posadila se na kraj židle.

Elizabeth s Myrou byly stejně šokované.

„Ale kabala je jenom legenda,“ dostala ze sebe Myra chabě.

„Ne tak úplně,“ řekl Jake.

Clairino překvapení se právě měnilo v zaujetí. Byla překvapená. „Byla součástí konspirační teorie. Pro členy Společnosti arkány byly kabaly základními konspiračními teoriemi.“

Clare pohlédla na Elizabeth a Myru a pak znovu na Jakea. „Nikdo z nás nepochybuje, že kabala kdysi existovala a že to byla velmi nebezpečná skupina. To se ale stalo na konci devatenáctého století, když byl mistrem Společnosti arkány Hyppolyte Jones.“

„Správně,“ potvrdila Elizabeth. „Pamatuji si ten příběh z jedné hodiny historie v Domě arkány. Vůdce První kabaly byl dopaden členem Jonesovy rodiny.“

„Calebem Jonesem,“ dodal Archer. Očividně se snažil být užitečný.

Myra se na něho zamračila, a tak Archer zmlkl.

„Jonesovi pomáhala žena, která se později stala jeho manželkou,“ dodala Clare. V očích jí zářilo vzrušení. „Konspirace byla zničena. Podle záznamů byli všichni zbylí členové První kabaly vyhozeni ze Společnosti.“

„Základní organizace První kabaly vypadala jako něco, čemu dnes říkáme kult,“ řekl Jake trpělivě. „Skládala se z tajných vzestupných kruhů a nejvyššího vůdce, který byl mocným psychotronikem. Většinu řadových členů tvořili podivíni a slabomyslní hlupáci, kteří sebou nechali snadno manipulovat. Když se hlavní konspirace rozpadla, většina z nich zmizela.“

„Přesně tak,“ potvrdila Myra. „První kabala je teď už jen další stará legenda Společnosti. Stejně jako další fantastní příběhy byla spojena s jedním z Jonesových mužů. Osobně si myslím, že i tento fakt činí celý příběh vysoce podezřelým.“

Jake na ni pohlédl. „Existuje důvod, proč se tomu nakonec říkalo *První kabala*, Myro.“

Myřiny rty se zachvěly. „Uvědomuji si, že se povídá, že se během let objevily pokusy zformovat nové kabaly. Všichni ale víme, že byly neúspěšné.“

„Jen proto, že Jones a spol. je dokázali zastavit včas,“ ozval se Archer.

„Agentura Jones a spol.,“ odvětila Myra s chladným důrazem, „byla založena Calebem Jonesem a jeho ženou. Není žádným tajemstvím, že všechny pobočky jsou od té doby řízeny potomky Jonesovy rodiny. Z této rodiny vzešla spousta exotů.“

Elizabeth sebou trhla. „Mami, prosím.“

Myra měla dost slušnosti, aby zrudla. „Omlouvám se, jestli jsem tě urazila výrazem ‚exot‘, Jakeu, ale všichni tato fakta známe.“

„Nedělej si s tím starosti, Myro.“ Sledoval Clare nalévající vroucí vodu do konvice. Opravdu potřeboval čaj. „Máš pravdu. V každém případě mám teď větší problémy.“

„Pokračuj, Jakeu,“ vyzvala ho Elizabeth.

„Ať se vám to líbí nebo ne,“ řekl, „tu a tam se nějaký člen Společnosti s narušenou psychikou a obvykle vysokým stupněm talentu inspiroje legendou o První kabale a rozhodne se vzkřísit novou verzi. Jones a spol. mají důvod se domnívat, že se to stalo znovu.“

Myra se ještě chvíli tvářila umíněně. Pak jí po tváři přeběhl odevzdaný výraz.

„Myslíš to vážně, že ano?“ zeptala se.

Jake přikývl. „Nejsem jediný, kdo na případu pracuje. Je to v tuto chvíli největší priorita celé západopobřežní pobočky. Sledujeme velké množství vodítek a stop. Jediné, co však Jones a spol. nyní mají, je zamlžený nástin skupiny, která zřejmě zverbovala do svých řad některé členy Společnosti.“

„To je vše?“ zeptala se Clare zklamaně. „Nejasný obrys konspirace?“

„To a pár chybějících vědců, mrtvý technik a informátor,“ dodal. „Jestli se nemýlím, můžeme na seznam přidat i Bradovu a Valeriinu smrt.“

Clare těžce polkla. „Aha.“

„Je to nebezpečné, Clare.“

„Jo, už to chápu,“ přikývla. „Můžeme se domnívat, že téhle nové organizaci jde o to samé, o co šlo dalším kabalám? O zakladatelovu formuli?“

„Možná už ji mají,“ prozradil Jake.

„Ach,“ vykřikla Clare. „Páni!“

Myra zaúpěla. „Zas ta stará legenda!“

„Obávám se, že ano,“ prohlásil Jake. „Nechte mě to trochu vysvětlit. Členové to nevědí, ale Společnost rozjela vlastní vědecký program. Hlavním cílem je vylepšit již existující psychoaktivní léčiva, aby působila efektivněji na lidi s paranormálními smysly. Všichni víme, že většina moderních antidepresiv, sedativ, a dokonce některé léky proti bolesti mají nepředvídatelné účinky na ty z nás, kdo jsou příliš citliví.“

„To je pravda,“ souhlasila Elizabeth.

„Společnost tedy spustila své vlastní soukromé výzkumné zařízení, jehož práce je prováděna pod záštitou vládní organizace, která musí samozřejmě zůstat nejmenovaná,“ vysvětloval Jake.

Clare se usmála. „Vláda prostě nemůže odolat provádění paranormálního výzkumu, že?“

Jake rozhodil doširoka rukama. „Jak všichni víme, výzkum má za sebou dlouhou, odpudivou a většinou utajovanou historii.“

„To dá rozum,“ zdůraznil Archer, „podle statistických údajů malé procento lidí, kteří si našli cestu do vlády, mělo nejspíš určitý stupeň paranormálního talentu. Někteří z nich jistě podnítili výzkum parapsychologických schopností.“

„Problém vězí ale v tom,“ pokračoval Jake, „že od počátku výzkumného programu Rada výslovně zakázala provádět jakýkoli průzkum zakladatelovy formule nebo jejích variací.“

„Nech mě hádat,“ pronesla Clare suše. „Dříve nebo později se objeví psychotronik, který si o sobě bude myslet, že je alchymista moderní doby, a nebude moci odolat.“

„Přesně tohle si Fallon myslí, že se tentokrát stalo,“ přikývl Jake. „A vypadá to, že si ten fanatik najal pár vědců ze Společnosti, aby mu pomohli.“

Clare nalila tři hrníčky kávy a odnesla je ke stolu.

„Proč si Jones a spol. myslí, že má Stone Canyon něco společného s kabalou?“ zeptala se.

„Ještě než jsme ho našli mrtvého, poslal informátor zprávu agentovi, že nová kabala tu má nějaké rozjeté projekty,“ vysvětlil Jake. „Informátor nevěděl, kdo je do věci zapletený, ale naznačoval, že se ta osoba pohybuje ve vyšších společenských kruzích.“

„Proč byla má rodina do celé věci zatažena?“ zeptala se Myra.

„Myslím, že tuším, jak se to stalo,“ ozvala se Clare. Vrátila se zpátky k lince a vzala dva další hrníčky ze skříňky. „Když si Jones a spol. uvědomili, že ve městě žije vysoce postavená rodina, která je členem Společnosti, kontaktovali Archera, aby se ho zeptali, jestli bude spolupracovat. Správně?“

Elizabeth, Myra i Clare pohlédli na Archera.

„Na začátku to tak bylo,“ přiznal Archer. „Byl jsem ale ujistěn, že má rodina nebude do vyšetřování zatažena nebo nějak ohrožena. Měl jsem jen Jakeovi zajistit maskování.“

Jake se opřel o linku. „Poté co Archer souhlasil, volali mi z Jones a spol.“

„Proč zrovna tobě?“ zeptala se Clare.

„Vzhledem k tomu, že jedno z mých přestrojení je obchodní konzultant, byla to logická volba.“ Na chvíli se odmlčel. „Navíc jsem lovec.“

Elizabeth zamrkala. „Opravdu? Ještě nikdy jsem lovce nepotkala.“

Myra si povzddechla. „Když si pomyslím, že jsem tě představila všem ve venkovském klubu jako váženého konzultanta.“

„Jak tvé vyšetřování souvisí s Bradem?“ zeptala se rychle Elizabeth.

„Nesouviselo,“ řekl Jake. „Alespoň ne na začátku. Jones a spol. vraždu sledovali, ale jen proto, že oběť byla členem Společnosti a

vzala si jiného člena. Ale jak jsem řekl, došli k závěru, že McAllister se v konspiraci neangažoval. Pustili jeho smrt z hlavy jako rutinní policejní záležitost.“

„Musím přiznat, že jsem ten pohled podporoval,“ dodal Archer.

„Protože sis myslel, že jsem Brada zabila já,“ doplnila Clare. Náhle ji překvapil náhlý pocit vřelosti a údivu. „Snažil ses mě chránit. Uzavřel jsi celé policejní vyšetřování, stejně jako otázky Jones a spol., jenom abych se nestala vážně podezřelou z vraždy.“

Archer rozhodil rukama. „Od toho jsou přece otcové.“

Jake si všiml, že Myra na své židli strnula. Po tváři se jí mihl zvláštní výraz.

„Byl jsem také přesvědčený, že to není starost Jonesů,“ řekl Archer Clare. „Kdybys opravdu McAllistera zabila, udělala bys to proto, že ses bála, že představuje pro Elizabeth neustávající hrozbu, a ne kvůli nějaké kabale. V té době jsem si konečně začínal uvědomovat, že McAllister nebyl tím, čím se zdál být, a že byl velmi nebezpečný. Myslel jsem, že si to zasloužil za to, co udělal Elizabeth.“

Clare se rozzářila. „Díky, tati.“

Otočila se, popadla kapesník a otřela si jím oči.

Archer se potěšené zazubil.

Elizabeth Archera pozorovala se skepsí. „Nikdy jsi neřikal, že by byl Brad nebezpečný, tati.“

„Jen jsem se snažil nechat to všechno plavat,“ vysvětlil Archer. „Policie byla spokojená s verzí přerušeného vloupání. Kdyby se ale ukázalo, že existoval silný motiv k McAllisterově vraždě, mohlo by to pro tebe i Clare špatně skončit. Nechtěl jsem, aby se v tom šťourali.“

„Ach, bože,“ pronesla Myra mdle. Položila si ruku na hrud'. „Byla jsem si tak jistá –“ Náhle zmlkla.

Všichni na ni pohlédli.

„Čím sis byla jistá, mami?“ napověděla jí Elizabeth.

Obrátila se na Archera. „Myslela jsem, že to ty jsi Brada zastřelil. Bůh ví, že si to po tom, co Elizabeth udělal, zasloužil. Musím přiznat, že jsem uvažovala, že ho zabiju sama.“

Jake sledoval šokované výrazy, které se usadily na všech tvářích kromě Archerovy. Jeho úsměv se ještě roztáhl.

„Vidíš, to na tvé matce miluju,“ řekl Elizabeth. „Dáma na povrchu, tygřice uvnitř.“

„Tak proto jsi mě nabádala, abych nemluvila o svém manželství mimo rodinu,“ řekla Elizabeth. Úžas a obdiv jí rozzářily tvář. „Bála ses, že vrahem je tatínek. Snažila ses ho chránit.“

Myra si povzddechla. „Stejně jako Archer jsem se snažila zlehčovat všechno, co by policie mohla vnímat jako potenciální motiv k vraždě. Ještě byl ale jeden důvod, proč jsem nechtěla, abys mluvila o tom, co ti Brad provedl.“

„Vsadím se, že jde o dvě slova,“ řekla Clare. „Valerie Shipleyová.“

„Ano,“ přikývla Myra.

„Cože?“ Elizabeth na ni zírala s otevřenou pusou. „Nikdy ses o Valerii nezmínila, mami.“

„Bylo očividné, že po Bradově vraždě se stala nebezpečně posedlou.“ Myra pohlédla na Clare. „Myslela jsem, že jsi v bezpečí, pokud zůstaneš v San Francisku.“

„Daleko z jejího dohledu, myslíte,“ řekla Clare.

„Přesně tak,“ souhlasila Myra. „Valerie se netvářila, že by tě chtěla sledovat a ublížit ti. Owen mi slíbil, že mi dá okamžitě vědět, kdyby si myslel, že má něco takového v úmyslu. Ujistil mě ale, že je tak dezorientovaná ze všeho toho pití a léků, že by nemohla dát dohromady žádný promyšlený plán, který by zahrnoval nasednutí na letadlo a zorganizování vraždy.“

Clare se otrásla. „Dobře, že to vím.“

„Ale Elizabeth byla tady ve Stone Canyonu,“ pokračovala Myra. „Zdála se mnohem zranitelnější.“

Clare pohlédla na Elizabeth. „Protože byla přímo Valerii před nosem. Chápu.“

Myra potřásla hlavou. „Bála jsem se, že kdyby všude vykládala, jak špatné věci ji s Bradem potkaly, Valerie by něco zaslechla a začala by přemýšlet, jestli Brada nezabila Elizabeth.“

Elizabeth se pomalu usmála. „Snažila ses nás ochránit všechny tři, vid', mami?“

„Snažila jsem se podporovat Owena v myšlence poslat Valerii do léčebny,“ pokračovala Myra. „Souhlasil, že je to nutné. Právě jsme na tom pracovali, když se objevila Clare.“

Archer se zašklebil. „K čertu. Tak proto jste byli s Owenem v poslední době často spolu.“

Myra se zamračila. „O čem to, pro všechno na světě, mluvíš?“

„Zapomeň na to,“ mávl rukou Archer. „Jen drobné nedorozumění z mé strany.“

Myra zavrtěla zmateně hlavou. „Opravdu sis myslel, že Owen a já? Ach, proboha, Archere.“

Elizabeth se zazubila. „Žárlil jsi, vid', tati?“

Archer zrudl. „Jo, no, tvá matka je nádherná žena. A byly doby, kdy jsme za ní Owen a já pálili jako diví.“ Pohlédl na Myru. „Když jsem vás dva viděl v posledních týdnech tak často pohromadě, přemýšlel jsem, jestli si třeba nemyslíš, že jsi tenkrát zvolila špatně.“

Myra se zarděla. Snažila se tvářit nazlobeně, ale Jake zahlédl hřejivý třpyt v jejích očích, když pohlédla na Archera.

Jake si vzal hrnek čaje, který mu Clare podávala. „Díky,“ kývl.

Opatrně se napil. Nápoj byl horký a posilující.

„Dobře,“ prohlásil. „Tak teď tedy víme, že pan a paní Glazebrookovi se, každý sám na vlastní pěst, snažili odvést stranou přísně tajné vyšetřování Jones a spol. Pokud jde o mě, nemám v úmyslu se o této drobnosti před nikým zmiňovat, protože bych vypadal jako úplný idiot.“

„To není pravda,“ ozval se Archer.

„Ano, je,“ trval na svém Jake. „Takže budeme pokračovat a pokusíme se rozluštit tuhle hádanku. Ve světle nedávných událostí usuzuji, dokud se neprokáže jinak, že Brad McAllister byl zavražděn kvůli svému spojení s novou kabalou.“

„A co Valeriina smrt?“ zeptala se Clare.

„Co se mě týče, zůstává tahle otázka otevřená,“ řekl. „Uznávám, že se mi nelíbí shoda náhod Bradových i Valeriiny smrti. Na druhé straně Valerie byla čím dál posedlejší a všichni věděli, že pije a užívá k tomu léky. O jejím spojení s kabalou ale pochybuji hlavně proto, že její dva pokusy připravit tě o život by se daly popsat jako hodně nemotorné.“

„Hej,“ přerušila ho Clare. „Možná máš svou definici slova ‚nemotorný‘, ale dovol mi říct, že já mám svoji.“

Archer na ni pohlédl. „Jake chce říct, že ani jeden z pokusů nenesl známky rafinovaného zásahu kabaly.“

Clare pohlédla na Jakea, zda Archerovo vysvětlení potvrdí.

„Je to tak,“ přikývl Jake. „Vím, že ty události byly děsivé, ale čekala bys je od nějaké rozružené, šílené osoby jednající impulzivně, ne od chladnokrevného vraha.“

„Dobře, máš bod.“ Clare pohlédla na jeho paži. „Ale co ta střelba včera? Taky ji chceš odepsat jako okamžitý impuls?“

„Tím si ještě nejsem jistý,“ řekl Jake.

„Jak to myslíš?“ ptala se Clare. „Někdo po tobě střílel z pušky, proboha. Nemluvíme tu o parkovištích a činkách.“

„Tenhle chlápek rozhodně věděl, co dělá,“ řekl Jake. „Je to dobrý střelec a byl opatrný, aby použil loveckou pušku na vysokou, a ne zbraň, kvůli které by místní policie usoudila, že jim tu běhá profesionální vrah. Nebyl to impulzivní čin. Možná jen někdo využil příležitosti.“

„Vidíš v tom rozdíl?“ zeptala se Elizabeth.

„Ano,“ řekl Jake. „Muž, který uvede do chodu dlouhodobý plán a myslí si, že mu chce někdo jeho úmysly překazit, možná hledá způsob, jak své problémy vyřešit co nejrychlejší a nejefektivnějším způsobem.“

„Nic není efektivnějšího než puška,“ poznamenal Archer. „Jenže tady v Arizoně to znamená celou řadu podezřelých.“

„Já vím,“ řekl Jake. Napříč svými smysly ucítil příjemné chvění. „Ale hodlám tu zastávat přístup ‚zpola plné sklenice‘. To, že mě včera večer postřelili, znamená od mého příjezdu do Stone Canyonu jeden z mála dobrých obrátů.“

Clare se otřásla. „Jestli myslíš, že nechat se skoro zabít je dobrý obrat, pak nechci ani vědět, co je pro tebe špatná zpráva.“

„Co se pak stalo?“ zeptala se Elizabeth. „Celá spousta věcí,“ prozradil Jake. „Zprvu jsem kontaktoval Jones a spol. a požádal analytiku, aby se znovu podívali na vraždu Brada McAllistera. Vsadím se, že tenkrát jim něco uteklo. A navíc, i když bych vám to nejspíš neměl říkat, stejně to řeknu. Nikdo v téhle místnosti neřekne ani slovo o tom, o čem jsme se tu bavili, nikomu, kdo není právě teď v tomto pokoji. Je to jasné?“

Následovala řada pochmurných přikývnutí.

Jake zaslechl vibrace svého mobilu. Vyndal ho z kapsy a pohlédl na kódovanou identitu volajícího.

„Jones a spol.“ řekl ostatním. „Požádal jsem Fallona, aby se podíval, jestli by nemohl najít Kimberley Toddovou a doktora Ronalda Mowbraye. Možná budeme mít zase štěstí.“ Vzal hovor. „Co pro mě máš, Fallone?“

„O Kimberley Toddové toho ještě moc nevím,“ ozval se Fallon. „Teď ti můžu jen říct, že není registrovaným členem Společnosti. Nebylo ale těžké vypátrat Mowbraye. Je to psychotronik pátého stupně, který si vydělává na živobytí okrádáním seniorů v různých domovech důchodců. V minulém roce zřejmě pracoval v Tucsonu.“

Předtím na Floridě. Stěží zůstane na jednom místě déle než rok. Tak dlouho trvá připravit nějaký podfuk, přilákat oběti a přesvědčit je, aby mu svěřili své životní úspory.“

Jake vytáhl tužku a sáhl po zápisníku na lince. „Jaké jméno používá v Tucsonu?“

„Nelson Ingle. Ingleovy investice.“

Fallon mu nadiktoval adresu.

„Díky,“ řekl Jake. „Hledej dál Kimberley Toddovou. Je velmi důležitá.“

„Budu, ale v tuhle chvíli to vypadá, že se propadla do země. Něco dalšího?“

„Ne, ale někdo se mě včera pokusil zastřelit, takže myslím, že konečně dělám nějaký pokrok.“

Nastala krátká pauza.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Fallon.

„Mám pár stehů, to je všechno.“

„Mám ti poslat pomoc?“

„Jestli to uděláš, náš chlapík nejspíš zastřelí každého, koho mi pošleš. Tohle je malé město. Nech mě nejdřív promluvit s Inglem. Pak mě možná napadne, co budu potřebovat.“

„Dobře. Zůstaň v kontaktu.“

„Zůstanu.“ Všiml si, že Clare zírá na telefon. „Počkej,“ ozval se ještě Fallon. „Ještě jedna věc. Co ta Clare Lancasterová? Máš s ní nějaké problémy?“

„Já ne,“ odpověděl Jake. „Ale možná je nakonec budeš mít ty.“

„Co to k sakru znamená?“

Jake se usmál na Clare. „Myslím, že je zatraceně rozhodnutá, že už nemusí posílat Jones a spol. další žádosti. Hodlá si otevřít vlastní parapsychologickou vyšetřovací agenturu.“

„Cože hodlá udělat?“

„Něco v tom smyslu, že pro tebe přece jen nechce pracovat.“

„Zmínila konkrétně mě?“ zeptal se Fallon opatrně.

„Řekněme jen, že slovo ‚osel‘ a tvé jméno se s určitou frekvencí objevuje ve stejné větě.“

„Řekla o mně, že jsem osel?“ Fallon byl očividně vyvedený z míry.

„Vždyť mě ani nezná.“

„Ani ty ji neznáš,“ namítl Jake. „Ale to ti nebránilo odmítat každou její žádost, kterou ti poslala. To pro dnešek stačí, Fallone. Zavolám ti později a řeknu ti, jak všechno pokračuje.“

„Počkej, ještě jednu minutu. O Lancasterové –“

„Musím běžet.“

„Nezavěšuj mi. Sakra, Jakeu –“

Jake ukončil hovor a pohlédl na ostatní. „Našli doktora Ronalda Mowbraye. Je v Tucsonu, rozjíždí nějaký podvod pod jménem Ingle. Hodlám ho navštívit dnes odpoledne.“

„Půjdu s tebou,“ oznámila Elizabeth.

Archer vyskočil. „Já se přidám.“

Myra se zamračila. „Já pojedu také. Chci mu říct pár věcí.“

Jake pozoroval kruh odhodlaných tváří. „Obvykle pracuju sám.“

„Tak víš co,“ oznámila mu Clare. „Tentokrát budeš mít s sebou celý tým.“

Odpor by byl zbytečný, pomyslel si Jake. Nebylo toho mnoho, co by mohl udělat proti spojené Glazebrookově frontě. Jediná věc, kterou mohl udělat, bylo držet věci pevně v rukou.

„Dobře,“ řekl. „Ale uděláme to podle mě.“

Clare se pomalu usmála. „Vlastně by možná bylo lepší, kdybychom to udělali podle mě. Na jednání s podvodníky jsem odborník, vzpomínáš?“

Kancelář Ingleových investic se nacházela na hlavní třídě na východní straně Tucsonu. Se svými budovami s červenou zdobenou střechou, stinnými chodníky a parkovišti, řadami obchodů a butiků vypadalo městečko jako každé jiné v Arizoně.

„Není to moc nóbl kancelář pro investiční společnost.“ Clare si prohlížela obchody přes čelní sklo. Viděla několik butiků s běžným oblečením, pekárnu, cukrárnu a několik malých restaurací.

„Ale levné to není,“ ozval Jake. Pozoroval dveře do Ingleových investic. „Zdá se, jako by se snažil být nenápadný.“

Výlet z Phoenixu jim trval dobré dvě hodiny. Jake by to bezpochyby stihl rychleji, ale řídila Clare kvůli jeho zraněné paži. Během celé cesty si intenzivně uvědomovala pečlivě ovládané očekávání vířící v Jakeovi. Něco podobného roznítilo i její smysly.

Oba měli na sobě běžné oblečení. Oblékla si to, co už se stalo její arizonskou uniformou: černé kalhoty a tričko. Jake měl na sobě džínovou košili, která mu zakrývala obvaz, a khaki šortky. Kromě toho, že měl levou paži přitisknutou k tělu, nic neprozrazovalo jeho zranění.

„Snaží se vytvořit přívětivý, uklidňující dojem,“ přemýšlela Clare. „Jeho klientela sestává ze seniorů, kteří mají stálý příjem a hromadí úspory pro své děti. Jeho hlavním cílem bude nějaká stará dáma, která ovdověla nebo je rozvedená. Má svůj důchod, možná z let strávených učením ve škole, nějaký příjem z investic, které se svým manželem během let provedli, a peníze, které získala prodejem jejich rodinného domu. A po tom právě jde.“

„O peníze, které získala prodejem nemovitosti?“

Clare přikývla. „Bude je mít někde v bance nejspíš jako hezké, bezpečné depozitum. Nechce riskovat, protože je odhodlaná zanechat svým dětem nějaké dědictví. Cílem Nelsona Inglea bude přesvědčit ji, že její peníze budou právě tak bezpečné v jeho investičních plánech. Garantuje jí, že ztrojnásobí nebo čtyřnásobí její příjem z úroků.“

Jake se otočil, aby na ni pohlédl přes tmavé brýle. „Ty tyhle chlápky znáš.“

Pokrčila rameny. „Ty se vyznáš v predátorech. Já se vyznám ve lhářích. Ať už je cokoliv, víme jistě, že Nelson Ingle je lhář.“

Jake znovu pohlédl na dveře. „Lhal jsem ti.“

„Já vím.“ Mdle se usmála. „Byl jsi v tom taky dobrý. Chce to talent – nechat mě takhle tápat.“

„Takže mě teď nenávidíš, když znáš pravdu?“ zeptal se, stále pozoruje dveře.

Prekvapením se trochu pootočila na sedadle. Jakeův profil mohl být vytesaný ze žuly.

„Mluvíš o tom, že ses mi nezmínil o své práci pro Jones a spol., je to tak?“ zeptala se.

„Ano.“

„Dobrý bože! Proč bych tě měla nenávidět? Děláš svou práci.“

Otočil se, aby na ni pohlédl přísnýma očima. „Nikdy jsi neměla být součástí té práce.“

„Ale stalo se tak. Ne tvou chybou. Je to v pořádku, Jakeu. Já to chápu.“

„Máš opravdu trochu zvláštní pohled na lhaní, vid’?“

„Jak jsem řekla, myslím si, že schopnost lhát je nástroj. Záleží na kontextu.“

Začal se usmívat.

„To ale neznamená, že jsem změnila svůj názor na Fallona Jonese,“ dodala odměřeně.

Jeho zuby zazářily ve vlčím úsměvu. „Je mi naprosto jedno, co si myslíš Fallonovi, pokud se mnou budeš pořád spát.“

„Jsem ráda, že máš srovnané priority. Teď myslím, že bychom měli odložit zbytek této konverzace na trochu příhodnější dobu. Teď musíme zatočit s jedním zlým chlapíkem a vytáhnout z něho všechna jeho ďábelská tajemství, vzpomínáš si?“

„Jo,“ prohlásil Jake. „Tohle bude ta zábavná část.“

„Víš, připomínáš mi ty kojoty, kteří ráno lovili v poušti.“

„Už mi visí jazyk ven? Nesnáším, když mi kouká jazyk. Je to trochu trapné.“

„Žádný jazyk nevidím.“

„To je dobře.“ Odepnul bezpečnostní pás, pootevřel dveře a vystoupil. „Tak jdeme na to.“

Připravila se na závan horka a otevřela dveře na své straně.

Jake se k ní připojil na chodníku. Společně se vydali k hlavním dveřím Ingleových investic. Jake strčil do dveří svým zdravým ramenem.

Obklopil je průvan arktického vzduchu. Sundala si sluneční brýle a rychle zhodnotila okolí.

Ingleova kancelář mohla být popsána jen jako naprosto bezvýrazná. Koberce byly béžové. Na zdech viselo pár obyčejných maleb se zapadajícím arizonským sluncem. V místnosti stály dvě židle a nízký stolek. Na něm ležely pečlivě srovnané noviny a pár časopisů. Nikde neviděla žádnou recepci.

Dveře do kanceláře byly zavřené. Na druhé straně Clare slyšela tlumené hlasy.

Starší žena s přílbou sepnutých šedivých kudrlin seděla na jedné z židlí v čekárně. Podezřívavě si Clare a Jakea měřila přes brýle na čtení.

„Pan Ingle má klienta,“ oznámila hlasitě. „Já jsem další na řadě.“

„Díky za oznámení,“ odvětila Clare zdvořile. Ujistěna, že nově příchozí nevykazují snahu předbíhat, se žena uvolnila.

„Je vám teplo?“ zeptala se. „To rozhodně ano,“ řekla Clare.

„Zítřka má být opravdový parák,“ ujistila ji žena. „Dneska ráno to říkali ve zprávách. Ještě štěstí, že nejsme ve Phoenixu. Je tam vždycky o deset stupňů víc než tady.“

„Slyšel jsem,“ prohlásil Jake.

Dveře do kanceláře se otevřely. Elegantně vypadající, asi pětáctýřicetiletý muž dveře podržel bělovlasé žene tlačící chodítko. To musí být Ingle, uvědomila si Clare. Vypadal přesně tak, jak ho Elizabeth popsala. Aristokraticky a konzervativně oblečený v bílé košili a kravatě, vypadal jako staromódní rodinný právník. Člověk, jemuž lidé věří už od pohledu, pomyslela si.

Ale ne ona.

„Nashledanou, paní Donnellyová,“ řekl Ingle příjemným, srdečným tónem. „Bylo potěšení se s vámi setkat. Doufám, že jsem dokázal na vaše otázky ohledně investic odpovědět k vaší naprosté spokojenosti.“

„To rozhodně ano, pane Ingle.“ Žena zářila, očividně spokojená s tím, co jí o investicích řekl. „Je to přesně to, co hledám.“

„Prosím, neváhejte mi zavolat, pokud budete mít jakékoli další otázky,“ ujistil ji Ingle. „Jinak se uvidíme v pátek. Budu mít připravené všechny papíry k podpisu.“

„Chci si jen být jistá, že mé peníze budou v bezpečí,“ řekla paní Donnellyová. „V mém věku už nemůžu riskovat to nejdůležitější, víte.“

„Budou v naprostém bezpečí a pojištěné stejně jako v bance.“ Ingle se usmál. „Budete mít ale výhodu minimálně dvaceti pěti procent návratnosti svých peněz.“

Lež patřila do ultrafialového spektra.

Nepříjemné mrazení energie udeřilo Clařiny smysly a podnítilo známou nervydrásající pudovou reakci. Ingle si svou práci vychutnával. Odporný chtíč, který pošpinil energii sálající z něho, ji roztrásl.

Automaticky bojovala proti řvoucím mentálním alarmům, které hrozily zaplavit její smysly. *Bojuj, neutíkej.*

Ve správnou chvíli ji nakopl vztek a utlumil paniku.

Pohlédla na Jakea. Energie jím ve vlnách procházela. Samozřejmě nebylo třeba žádných zvláštních smyslů na odhalení Ingleova do očí bijícího podvodu. Žádný profesionální investiční poradce nemohl garantovat pětadvacetiprocentní návratnost *bezpečné, pojištěné* investice. Ne na tomto trhu. Takový zisk mohl vydělat jen podstoupením obrovského finančního rizika – přesně takové riziko, které osoba žijící ze skromného, neměnného příjmu nemá důvod podstupovat.

Je třeba přiznat, pomyslela si Clare, že pokud šlo o Inglea, nebude s ženínými penězi podstupovat žádné riziko. Životní úspory důchodkyně bezpochyby skončí na Ingleově soukromém offshorovém bankovním účtu.

Clare pohlédla na paní Donnellyovou. „Nikdy nevěřte nikomu, kdo vám tvrdí, že vám může zaručit takovou návratnost z údajně pojištěné investice,“ řekla. „Ingle lže, jako když tiskne.“

Žena sedící v čekárně slyšitelně zalapala po dechu.

Paní Donnellyové spadla čelist. „Cože?“

„Nechte to na mně, paní Donnellyová,“ ozval se Ingle stroze. Vydal se zlověstně ke Clare. „Nevím, kdo jste, ale jsem si jist, že nemáte právo tu být. Hodlám zavolat policii.“

„Poslužte si,“ prohlásila Clare. „Ale nejdříve si promluvíte se mnou a s mým společníkem.“

Ingle se zamračil na Jakea. Jake se usmál.

Ingle nevědomě ustoupil zpátky. Pohlédl na Clare. „Kdo si sakra myslíte, že jste?“

Sáhla do své kabelky, vyndala svou peněženku a otevřela ji, aby mu ukázala svůj řidičský průkaz.

„Clare Lancasterová, Úřad státu Arizona pro potírání finančních podvodů,“ prohlásila rázně. Zaklapla peněženku, než se mohl Ingle podívat pečlivěji. „Chceme si s vámi promluvit o malém investičním podvodu, Ingle.“

„Podvodu?“ zopakovala zděšeně paní Donnellyová.

„Co se to tu děje?“ Žena na židli popadla svou hůl a namáhavě vstala. „Říkala jste ‚podvod‘?“

Ingleův počáteční strach vystřídal vztek. „Nic takového jako Úřad státu Arizona pro potírání finančních podvodů neexistuje.“

„Dobře,“ prohlásila nenuceně. „A co třeba Úřad státu Arizona pro potírání falešných licencí, doktore Ronalde Mowbrayi?“

„Podívejte,“ ozvala se paní Donnellyová. „Pan Ingle není žádný doktor.“

„To určitě není,“ souhlasila Clare. „Ale ještě nedávno se ve Phoenixu za jednoho vydával.“

Šok a možná strach přeběhl po Ingleových aristokratických rysech.

Tohle bylo zajímavé, pomyslela si. Ingle věděl, že její průkaz byl falešný, ale narážka na jeho vydávání se za psychiatra ho vyděsila víc než zmínka o jeho investičních podvodech.

„Co jste zač?“ otázal se. Pohledem neklidně těkal z Clare na Jakea. „Co chcete?“

„Nejspíš bychom si měli promluvit v soukromí,“ navrhl Jake. Pohlédl na dvě důchodkyně. „Omluvíte nás, dámy?“

„Počkejte,“ řekl Ingle rychle. „Není důvod, aby odešly.“

Opravdu má strach, uvědomila si Clare. Tolik, že chtěl, aby ty dvě ženy zůstaly. Možná si myslel, že mu jejich přítomnost zajistí určitou ochranu.

Jake se pohnul, plížil se k Ingleovi se smrtícím půvabem lovce obklíčujícího svou kořist. Clare ucítila známý závan neviditelné energie, při které se jí zvedaly vlasy na hlavě.

Ingle měl zřejmě stejné pocity. Přece jen byl psychotronik. Znovu udělal pár kroků zpět. Jake ho pronásledoval do jeho kanceláře.

Clare ho rychle následovala a zavřela před překvapenými obličeji dvou žen dveře.

„Tohle nemůžete,“ snažil se Ingle o protest. Hlas mu zhrubl panikou.

„Sedněte si,“ nařídila Clare.

„Vy jste podvodníci, ne já,“ snažil se Ingle zoufale o protiútok. „Jak se sem opovažujete takhle vtrhnout?“

„Slyšel jste dámu,“ přerušil ho Jake. „Sedněte si.“

Ingle těžce polkl. Otočil se, přešel velmi rychle za svůj stůl a sesunul se na svou židli.

Jake se znovu pohnul, rychle, možná ještě rychleji než poprvé. Clare se zdálo, že během mrknutí oka oběhl stůl a popadl Ingelovo pravé zápěstí.

„Žádné zbraně,“ prohlásil.

Otevřel šuplík, po kterém Ingle sahal, a vyndal z něho pistoli. Pak rychle zkontroloval zbytek zásuvek a sáhl pod stůl. Když byl spokojen, vrátil se zpět, zbraň držel v ruce.

„Položte ruce na stůl,“ řekl Ingelovi. „Nechtěje tam, kde na ně uvidím.“

Clare zvedla na Jakea tázavě obočí.

Zavrtěl hlavou. „Jsem si jist, že to není pistole, kterou použili na zabití McAllistera nebo třeba někoho jiného. Nenese žádné stopy. Je čistá.“

„O čem to mluvíte?“ vyštěkl Ingle. „Já jsem McAllistera nezabil.“

Clare se obrátila k Ingleovi. „Někdo ano.“

„Já ne.“ Ingle se zřejmě vzdal. Rozprostřel dlaně na stole. „Dobře, chápu, o co tady jde. Přejdeme k podstatě. Co mě tohle bude stát?“

Clare se posadila na jednu ze dvou židlí pro klienty a přehodila si nohu přes nohu. „Vyjdete z toho docela levně. Chceme jen odpovědi.“

„Kecy.“ Ingle se trochu vzpamatoval. „Poznám párek vyděračů. Chcete peníze.“

„Ne.“ Ledově se usmála. „Jen odpovědi.“

„Na co?“ zeptal se ostražitě.

„Začneme s vaší hereckou rolí doktora Ronalda Mowbraye ve Phoenixu,“ začala Clare.

Ingle na ni chvíli hleděl a pak se otočil na Jakea. „Nejdřív mi řekněte, kdo jste.“

„Jsem z Jones a spol.,“ oznámil Jake.

Inglea to překvapilo. „Neudělal jsem nic, co by mohlo Jones a spol. zajímat.“

„Ale ano,“ opravil ho Jake, „udělal. Jinak bych tu přece nebyl, ne?“

Ingle ho opatrně sledoval. „Co jste zač? Jeden z těch přežitků, které prý pro Jonesy pracují?“

Clare bez přemýšlení vyskočila. Prohnala se kolem Jakea a zastavila se před stolem. Položila dlaně na nablýskaný povrch stolu, nedaleko od Ingleových rukou, naklonila se dopředu a ztlumila hlas.

„Pan Salter není žádný přežitek,“ zavrčela. „Je to *vyšetřovací agent*. Budete se k němu chovat s respektem. Je to jasné?“

„K čertu, všichni vědí o exotech, které Jones a spol. používají,“ vysvětloval Ingle.

„Dovolte mi to vysvětlit,“ přerušila ho Clare. „Pokud se nebudete chovat k panu Salterovi s odpovídajícím stupněm profesionálního respektu, dohlédnu na to, abyste byl předán tucsonské policii ještě dnes odpoledne spolu s důkazy, které potřebují, aby vás poslali do vězení za podvody. Vaše jméno a tvář budou ve večerních zprávách a v zítřejších ranních novinách. Rozumíme si, Ingle?“

Ingle několikrát zavřel a otevřel pusu. „Jistě, slečno Lancasterová. Velice rád pomohu Jones a spol., to je samozřejmé.“

Nepodařilo se mu skrýt sarkasmus v hlase, ale rozhodla se nechat to plavat. Neměli koneckonců času nadbytek.

Sundala ruce ze stolu, otočila se a vrátila se ke své židli. Koutkem oka viděla, že se Jake baví. Zrudla. Jako by potřeboval, abych ho bránila, pomyslela si.

Znovu se posadila a zkřížila nohy.

„Tak a teď k vaší kariéře doktora Ronalda Mowbraye,“ obrátila se na Inglea.

Ingle se trochu uvolnil. Očividně se přestal trochu bát, když věděl, že Clare s Jakeem patří k Jones a spol. *Čeho se bojí víc než vyšetřovatelů Společnosti arkány?* podivovala se Clare.

„Kontaktoval mě Brad McAllister,“ začal Ingle. „Řekl mi, že potřebuje, abych hrál pár měsíců hru na psychiatra.“

Tvrdil, že mi to zabere jen dva dny v týdnu a že to nenaruší můj vlastní obchod tady v Tucsonu.“

„Znali jste se, než vás kontaktoval?“ zeptala se Clare.

„Ne,“ zavrtěl Ingle hlavou. Usmál se, oči však zůstaly vážné. „Nehráli jsme tak úplně stejnou ligu. McAllister byl hlavní hráč. Musel během let vydělat miliony. Pokud jste si toho nevšimli, moji klienti nepocházejí z vysoké příjmové skupiny.“

„Jak McAllister věděl, že jste dobrý kandidát na podvod ve Phoenixu?“ zeptal se Jake.

Ingle pokrčil rameny. „Říkal, že o mně slyšel. A obdivoval mou práci. Udělal mi nabídku, kterou jsem nemohl odmítnout. Když mi

řekl, že rozjíždí operací zahrnující Glazebrookovu rodinu, chtěl jsem z toho vycouvat. Jak jsem řekl, nejsem zvyklý pohybovat se v takových kruzích. Ale všechno šlapalo jako hodinky, alespoň ze začátku.“

„Co se pak stalo?“ zeptala se Clare.

Ingle se lhostejně pousmál. „Pak jste se objevila vy, slečno Lancasterová. Odtáhla jste Elizabeth pryč tak rychle, že McAllister zůstal úplně ochromený. Chvilí mu trvalo, než pochopil, co ho dostalo. Blahopřeji. Pochybuji, že se mnoha lidem podařilo ho překvapit.“

Clare se uklidnila. „Mluvil s vámi o mně?“

„Ano,“ řekl Ingle. „Řekl mi, že jste problém, který nečekal, ale nakonec naznačil, že má plán, jak se s vámi vypořádat. Upřímně, víceméně jsem očekával, že utrpíte nějakou nešťastnou, ale vysoce příhodnou nehodu. Když se místo toho objevilo mrtvé tělo McAllistera, předpokládal jsem, že jste byla prostě trochu rychlejší než on, to je všechno.“

„Myslel jste, že jsem McAllistera zabila?“ zeptala se.

Nadzvedl jedno obočí. „To vy jste přece našla tělo. Věděl jsem, že jste měla motiv. Chtěla jste Elizabeth vytrhnout ze spárů McAllistera. Pravda, nebyl to motiv, který vám všichni přisuzovali, ale zdálo se mi to přijatelné.“

„Věděl jste, že jsem s Bradem McAllisterem neměla poměr,“ řekla.

„Vzhledem k okolnostem to nebylo pravděpodobné.“

Jake ho sledoval s divokým výrazem. „Věděl jste, že slečně Lancasterové hrozí smrtelné nebezpečí, ale neudělal jste nic, abyste ji varoval?“

„Ujišťuji vás, že z mé strany šlo pouze o dohady,“ pronesl Ingle nevinně. Zašklebil se. „Nevěděl jsem, co má ten chlápek doopravdy v úmyslu. Pochybuji, že někdo věděl, co se dělo v McAllisterově hlavě. Čím déle jsem s ním pracoval, tím víc jsem si uvědomoval, že je tak trochu blázen.“

Clare se naklonila mírně dopředu. „Proč si to myslíte?“

„To se těžko vysvětluje.“ Ingle chvíli přemýšlel. „Nejdřív mi přišel jako další profík. Pořád vykládal, že pracujeme ve stejné branži. Tvrdil, že jsem příliš dobrý, abych pracoval na tak nízké úrovni. Přesvědčil mě, že jsme si rovni. Věděl jsem, že to tak není, ale z nějakého důvodu mě přesvědčil, že se můžu stát tím, kým je on: důležitým hráčem.“

„Jinými slovy,“ řekl Jake, „vás ošálil, stejně jako ošálil všechny ostatní.“

Ingle se ušklíbl. „Existuje staré přísloví, že nejjednodušší je prodat něco jinému prodejci.“

„Nebo jako v tomto případě,“ ozvala se Clare chladně, „nejjednodušší je podvést jiného podvodníka.“

„Samozřejmě upřednostňuji termín ‚prodejce‘,“ namítl Ingle.

„Domnívám se, že McAllister byl nějaký druh hypnotizéra,“ pokračovala Clare. „Velmi silného. Co myslíte?“

„Tahle možnost mě napadla, když jsem viděl, jak každého ve Stone Canyonu oslnil, včetně Archera Glazebrooka,“ přiznal Ingle. „Jednou jsem se ho zeptal na jeho druh talentu.“

„Co vám odpověděl?“ zeptal se Jake.

„Tvrdil, že je nepřiliš silný psychotronik. Čtvrtého stupně Jonesovy stupnice. Dobrý na čísla a plánování.“

„Všechno, co vám *řekl*, byla nejspíš lež,“ ozvala se Clare. „Ale co věci, kterých jste si všiml vy?“

Zkroutil obočí. „Prosím?“

„Několik let jste byl úspěšným podvodníkem,“ řekla. „Určitě na to máte nějaký talent.“

Jeho výraz ztvrdl. „Na co narážíte?“

„Jen na to, že musíte být velmi dobrý pozorovatel lidských povah.“ Vložila do svého hlasu známku obdivu. Profesionál na druhé straně řeky dávající najevo druhému profesionálovi, že jeho schopnosti respektuje. „Neříkejte, co vám o sobě pověděl. Prozradte mi, co jste *viděl*. Kdybyste ho chtěl získat pro své malé investiční plány, jak byste k němu přistupoval?“

„Děláte si legraci?“ Ingle vydal krátký, hrubý smích. „Ani bych se ho nedotkl.“

„Proč ne?“

Ingle se na chvíli vážně zamyslel. Pak zlehka vydechl. „Slečno Lancasterová, mé schopnosti spočívají v tom, že dokážu rozeznat, co můj klient potřebuje, a pak ho přesvědčit, že mu to můžu dát. Nikdy jsem však nezjistil, co Brad McAllister chtěl. A proto bych se na něho nezaměřil s žádnou ze svých investičních příležitostí. Přežil jsem takhle dlouho jen proto, že jsem opatrný ve výběru svých, ehm, klientů.“

Clare si uvědomovala, že Jake sleduje Inglea ostražitým pohledem predátora připravujícího se jít své kořisti po krku.

„Myslela jsem, že bylo očividné, co McAllister chtěl,“ namítla Clare. „Chtěl manželčino dědictví, polovinu Glazebrooku.“

„Nepochybuji, že to byl jeho bezprostřední cíl,“ souhlasil Ingle. „Jen jsem nikdy nezjistil, proč ho chtěl.“

„Kvůli penězům?“ zeptal se Jake bezvýrazně.

„McAllister měl peníze, hodně peněz,“ řekl Ingle. „Kdyby chtěl víc, mohl se pustit do dalšího ze svých podivuhodně úspěšných investičních plánů. Věřte mi, když vám říkám, že v naší branži je považován za skutečného umělce. Také se o něm říkalo, že pracuje sám. Proč by se měl pouštět do tak riskantního projektu jako chtít převzít Glazebrook? Chci tím říct, přemýšlejte o tom. Proč měl nadrogovat dceru z prominentní rodiny a snažit se každého přesvědčit, že je šílená? Je to hodně neobvyklé.“

„Ještě měl vás, abyste mu pomáhal,“ zdůraznila Clare.

Ingle sebou trhl. „Když se ohlédnu zpátky, stále nemohu uvěřit, že jsem se nechal zatáhnout do takového projektu. Opravdu musel být hypnotizér. A zatraceně silný, jak říkáte.“

„Existuje jen pár cílů, které by někoho jako McAllister přiměly všechno tohle podstoupit,“ řekl Jake. „Peníze, moc a láska jsou první tři.“

Ingle se málem udusil. „Na lásku jako motivátor můžete rovnou zapomenout. Věřte mi, McAllister nechoval k nikomu ani vzdáleně sentimentální city.“

„Ani ke své matce, Valerie Shipleyové?“ zeptala se Clare.

Ingle zamrkal a znovu se zamyslel. „Valerie Shipleyová byla nejspíš jediná osoba na světě, které opravdu důvěřoval. Ale neodvážil bych se tvrdit, že ji miloval. Ona ho však slepě milovala. Přiznávám, že nejsem skutečný psychiatr, ale i já jsem viděl, že jím byla posedlá způsobem, který se dal popsat jako chorobný. Udělala by pro něho cokoliv a McAllister to věděl. Využíval téhle její slabosti a manipuloval s ní.“

„Víme, že měl McAllister milenkou,“ řekla Clare. „Masažku, která pracovala v lázních Tajemný jarní den ve Phoenixu.“

„Nepřekvapuje mě, že s někým spal,“ řekl Ingle. Chtěl pohrdavě mávnout rukou, všiml si ale, že ho Jake pozoruje, a rychle vrátil dlaň zase zpátky na desku stolu. „Garantuji vám ale, že do ní nebyl zamilovaný.“

„Dobře, takže to nás přivádí zpátky k penězům a k moci,“ pokračovala Clare.

Ingle se jí zadíval do očí. „Netvrdím, že McAllister tyhle věci nechtěl. Určitě ano. Měl jsem ale dojem, že nechtěl Glazebrook jen proto, že to byla lukrativní společnost. Bylo za tím něco víc. Myslím, že tu společnost *potřeboval*.“

„Proč?“ zeptala se Clare.

Ingle zavrtěl hlavou. „Ať se propadnu, jestli to vím. Můžu vám jen říct, že pod povrchem se odehrávala spousta věcí. Mám-li mluvit za sebe, raději jsem se nechtěl dívat příliš hluboko.“

„Kdy jste začal být nervózní?“ zeptala se Clare.

„Když jste se objevila vy a začalo být jasné, že se jeho plán rozpadá. Znepokojilo mě, když jsem si uvědomil, že McAllister nehodlá udělat to, co většina lidí v naší profesi za takových okolností udělá.“

Clare chápala. „Nehodlal operaci skončit a zmizet.“

„Přesně,“ přikývl Ingle. „Když ho jeho žena opustila a požádala o rozvod, předpokládal jsem, že McAllister zařadí zpátečku. To bych alespoň udělal já. Místo toho –“

„Místo čeho?“ naléhal Clare.

Ingle blýskl svými elegantně upravenými nehty. „No, neřekl bych, že zpanikařil. Byl na to moc velký profesionál. Rozhodně ho to ale vyvedlo z míry. Vypadal úplně posedlý záchranou toho, co očividně zachránit nešlo. Víím, že to bude znít podivně, ale skoro to vypadalo, jako by –“

Jakeovy oči trochu ztvrdly. „Jako by?“

Ingle rozhodil rukama. „Jako by selhání nebylo možné. To ale nemohl být ten případ, ne pro odborníka, který musí být vždycky připraven přestat s projektem, když začne selhávat.“

„Myslíte, že mohl pracovat pro někoho jiného?“ zeptala se Clare.

„Pro někoho, kdo by selhání netoleroval?“

Ingle se zamračil. „Je těžké si představit, že by McAllister přijímal příkazy od někoho jiného, to mi věřte. I když vám něco povím.“

„Co?“ zeptala se Clare.

„Jestli pracoval pro někoho dalšího, bylo by to proto, že ta osoba mu mohla dát něco, po čem velmi, velmi toužil. Něco, co by sám nemohl získat. A jestli jste ho vy nezabila, slečno Lancasterová –?“

„Já jsem to nebyla,“ potvrdila Clare.

„Pak to by nejpravděpodobněji zemřel kvůli tomu, na co jste narážela. Možná byl McAllister zavražděn, protože neuspěl.“

Jake na něho pohlédl. „Takže vám se verze s vyrušením zloděje taky nezdá?“

„Ne,“ potvrdil Ingle, „nezdá. Nejspíš jste si všimli, že jsem zavřel kancelář doktora RONALDA MOWBRAYE ráno poté, co se objevily v novinách zprávy o jeho zavraždění. Vrátil jsem se jen proto, abych se ujistil, že jsem tam nezanechal nic, podle čeho by mě mohl někdo vypátrat.“ Zašklebil se. „Očividně mi něco uniklo. Mohu se vás zeptat, jak jste mě našli?“

„Lokalizovali vás psychoanalytici JONES a spol.,“ prozradil Jake.

Ingle si povzdechl. „No samozřejmě.“

Clare o všem chvíli uvažovala a pak povstala. „Dobře, myslím, že je to všechno.“

Ingle ji znepokojeně sledoval. „Máme dohodu, že je to tak? Řekla jste, že nepůjdete na policii, když vám řeknu, co vím.“

„Uklidněte se.“ Přehodila si kabelku přes rameno a kývla na Jakea, naznačujíc, že je čas jít. „Nehodláme vás nahlásit na policii.“

„A co JONES a spol.?“ vrhl Ingle nervózní pohled na Jakea.

Jake se usmál širokým, chladným pohledem predátora. „O JONES a spol. si teď nemusíte dělat starosti, Ingle. Máte mnohem naléhavější problém.“

„Co to má k čertu znamenat?“ otázal se Ingle.

Clare otevřela doširoka dveře, čímž mu umožnila zahlédnout tři lidi čekající v čekárně.

„Seznamte se s mou rodinou,“ krátce mávla na Archera, Myru a Elizabeth. „Glazebrookovi jistě nejsou dokonalá rodina, ale hej, která je?“

Archer vpochoďoval do kanceláře. Myra a Elizabeth mu byly v patách.

„Tak ty jsi ten zkurvysyn, který se nás snažil přesvědčit, že je naše dcera šílená,“ prohlásil Archer tlumeně.

„Dobrý den, doktore Mowbrayi,“ pronesla Elizabeth s ďábelským úsměvem. „Určitě vás potěší, až se dozvíte, že jsem se zázračně uzdravila.“

Myra hodila po Ingleovi pohledem, který by zmrazil celé oceány. „Buďte ujištěn, že po dnešku už pro vás v Arizoně nebude místo.“

„Ne, počkejte,“ vyskočil Ingle zděšeně na nohy. „Vy to nechápete. Spolupracoval jsem s JONES a spol.“

„Mám špatnou zprávu,“ oznámil mu Archer. „Nejsme tu s JONES a spol. Tohle je osobní.“

41

„Doufám, že Archer Ingleovi příliš neublíží,“ ozvala se Clare. Ustaraně se podívala na zavřené dveře Ingleových investic, než vycouvala z parkoviště. „Vím, že by toho parchanta nejradši zmlátil jako psa. Nemám mu to za zlé. Poslední věc, co teď ale potřebujeme, je pozornost policie a tisku.“

„Nedělej si starosti,“ uklidňoval ji Jake. „Archer je taktik, vzpomínáš si?“

„Takže?“

„Takže se nehodlá pomstít fyzicky. Alespoň ne do té míry, aby Ingle skončil na pohotovosti. Ani by nemělo moc smysl předat ho policii.“

Clare se zašklebila. „Takovýhle podvodníci ze všeho vždycky vybruslí. V nejhorším se dostane ven na kauci a uteče ze země. I kdyby skončil u soudu, spousta obětí nebude svědčit, protože budou cítit ponížení. Pro důchodce to platí obzvlášť.“

„Protože se bojí říct svým dospělým dětem, že se nechali podvést?“

„Ano. Bojí se, že jejich děti dojdou k závěru, že už jsou senilní.“ Pohlédla na něho. „Co *chce* Archer dělat?“

Jake si vychutnával pocit uspokojení. „Hodlá Inglea zničit způsobem, který ho bude nejvíc bolet.“

„Profesně?“

„Správně,“ kývl Jake. „Nejdřív ho donutí prozradit kódy ke svým offshorovým účtům a seznam lidí, které okradl tady v Tucsonu a také v předchozích působištích, takže pokud to půjde, lidem se jejich peníze vrátí.“

„To je nejspíš mnohem víc, než by dokázala policie,“ uznala Clare.

„Až bude hotový, Archer ho pěkně vyděsí.“

„Jak?“

„Informuje ho, že Jones a spol. přidají jeho jméno na Seznam sledovaných. Pokud se Ingle vrátí ke svým starým způsobům, psychoanalytici si toho velmi rychle všimnou. A pak dohlédnou na to, aby si ho všimli místní bezpečnostní složky. Alespoň to Inglea udrží v pohybu, když nic jiného. Je to forma pronásledování,

zatraceně efektivní. Jones a spol. tím zastrašují chlápky jako on, co chtějí ostatní jen oškubat nebo páchají jiné druhy zločinů.“

„Nevěděla jsem, že si Jones a spol. vedou nějaký Seznam sledovaných.“

„Protože jsi pro ně nikdy nepracovala.“

„Z toho obviňuj osla Fallona Jonese.“ Clare zastavila na semaforech a rychle, pátravě na Jakea pohlédla. „Jsi v pořádku?“

„Jo, jasně.“ Rychle zabubnoval prsty na sedadle, uvědomil si, co dělá, a přinutil se přestat. „Pořád mám rozpálené smysly, nic víc.“

Překvapila ho krátkým smíchem. „Volání divočiny, hm?“

Nevěděl, co si o její poznámce má myslet. „Myslíš, že je to vtipné?“

„Ne, samozřejmě ne. Promiň.“ Naskočila zelená. Hladce projela křižovatkou. „Ale nemyslím, že je třeba to zveličovat.“

Pozoroval provoz na silnici. Nedokázal si *pomoci*, aby ulici neprověřoval. Jeho smyly běžely stále na plné obrátky, což znamenalo, že automaticky přijímal detaily svého bezprostředního okolí, hledal hrozby, pátral po kořisti. Termín „volání divočiny“ zněl nepříjemně trefně.

Přežitek.

Pak si vzpomněl, jak Clare vyskočila na jeho obranu, když ho Ingle takhle nazval. Plíživé napětí uvnitř něho se začínalo uvolňovat.

„Jaké je to pro tebe?“ zeptal se tiše. Nezeptala se ho, jak to myslí.

„Když jsem si poprvé uvědomila své parasmysly a probudila se do světa plného lží, napadala mě nekontrolovatelná panika v jedné vlně za druhou,“ vysvětlovala.

„To bylo předtím, než ses naučila lži filtrovat?“

„Ano. Odborníci z Domu arkány měli málo zkušeností s tímto typem talentu, protože je tak vzácný. Nakonec ale parapsycholog přišel na to, že mé mimořádné smysly jsou napojeny na starý dobrý pud sebezáchovy.“

„Jistě,“ přemýšlel nahlas. „Lži, obecně, dokonce i nejvíc neškodný typ, vždycky představují potenciální hrozbu. Ty jsi reagovala odpovídajícím způsobem.“

„Můj terapeut mi pomohl vytvořit psychický filtr. Nebylo to jednoduché. Jedinou další alternativou už bylo stát se naprostým poustevníkem, abych se mohla vyhnout všem lžím.“

„Jsem nesmírně rád, že ses touto cestou nevydala.“ Usmála se. „Já taky.“

„S Inglem jsi jednala skvěle,“ pochválil ji. „Zpracovala jsi ho brilantně.“

„Nebylo to poprvé, co jsem jednala s podvodníkem.“

„To bylo evidentní. Fallon rozhodně udělal velkou chybu, že tě nezaměstnal.“

„To si myslím taky.“

Jake se trochu opřel a silou vůle uzavřel své smysly. Potřeboval přemýšlet a to mu moc nešlo, když měl smysly v pozoru. Byla to jedna z nevýhod lovce.

„Víš,“ pokračoval, „ta část o tom, že McAllister znervózněl, když se mu plán ohledně Glazebrooku nedařil, a přesto odmítl všeho nechat, mě zaujala.“

„Ano, mě také. Ingle měl pravdu. Většina podvodníků v jeho situaci by prostě utekla. Musel mít velmi pádný důvod proč zůstat, i když bylo jasné, že jeho plán nejspíš selže.“

„Musím se stále vracet k možnosti, že selhání nebylo přípustnou variantou. Kabaly ve Společnosti arkány byly historicky velmi darwinistickými organizacemi. Pokud jsi chtěla postoupit na vyšší úroveň, musela ses krok za krokem osvědčit a splnit jisté úkoly, které zadávali chlápci nahoře.“

„Jestli Brad McAuister pracoval pro tuhle novou kabalu, znamená to, že ho sem organizace musela poslat, aby získal kontrolu nad Glazebrookem,“ přemýšlela Clare. „Mohl být popraven, když bylo jasné, že neuspěl. V tom případě je vrah už nejspíš dlouho pryč.“

„Možná,“ souhlasil Jake. „Už ale nechci zabouchnout žádné další dveře. Udělal jsem tuhle chybu na začátku vyšetřování. Jednou to stačilo.“

„Zajímalo by mě, jak do toho všeho zapadá Kimberley Toddová,“ dumala Clare.

„To jsme dva. Fakt, že ji psychoanalytici Jones a spol. ještě nedokázali najít, možná znamená, že je mrtvá a pohřbená někde v poušti. Jako součást zmetání stop po nezdařené operaci.“

Clare se otrásla. „Myslíš, že se jí zbavili, protože věděla příliš mnoho?“

„Je to možné.“

„Možná proto byla zavražděna i Valerie Shipleyová. Slyšel jsi, co Ingle říkal. Jediný člověk, kterému Brad věřil. Kabala se možná obávala, že jí prozradil plán.“ Clare strnula. „Dobrý bože, právě mě něco napadlo.“

„Co?“

„Uvažuju, jestli je Owen Shipley v nebezpečí. Manžel Valerie. Kabala se může rozhodnout, že ví také příliš mnoho.“

Jake to chvíli zvažoval. „Elizabeth si Brada vzala, ale dosud jí o život nikdo neusiloval. Odhaduju, že se jim nebude chtít zastřelit každého prominentního obyvatele Stone Canyonu, který se kdy dostal do blízkosti McAllistera. To by přilákalo příliš mnoho pozornosti.“

„Někdo se tě včera snažil zastřelit,“ připomněla mu.

„Jasně. Nejsem ale pilíř komunity. Jsem jen projíždějící konzultant. Dneska tady, zítra jinde.“

Hodila po něm nesouhlasným pohledem. „Přála bych si, abys nezněl tak vesele, když mluvíš o někom, kdo se tě pokusil chladnokrevně zavraždit.“

„Promiň. Jak jsem řekl, naznačuje to, že se dostávám k jádru věci.“

„Zajímalo by mě, proč kabala chtěla tak naléhavě Glazebrook.“

„Pokud sis toho náhodou nevšimla, je to velmi výdělečná společnost,“ zdůraznil Jake. „Všechny organizace potřebují peníze.“

„Ano, ale proč zrovna Glazebrook? Musí existovat stovky, ne-li tisíce úspěšných firem, které vynášejí spoustu peněz.“

„Ale ne všechny jsou rodinnými společnostmi, které mohou být tiše převzaty, aniž by vzbudili pozornost valné hromady, akcionářů nebo hlídacích psů vlády.“

„Chápu, jak to myslíš,“ řekla. „Nemůže být ale úplná shoda náhod, že si kabala vybrala velmi úspěšnou společnost, která je náhodnou vlastněná členem Společnosti.“

„Na tom není nic záhadného,“ namítl Jake. „Vůdce nebo vůdcové kabaly mají přirozeně sklon převzít společnosti, které mohou důkladně prošetřit. Genealogické záznamy v Domě arkány jsou přístupné všem členům Společnosti.“

„Členové si berou jiné členy,“ přemýšlela Clare. „Často vytvářejí partnerství a blízká přátelství s lidmi spojenými se Společností. Máš pravdu, kabala mohla McAllisterovi poskytnout obrovské množství informací, než se pustil do plánu na převzetí Glazebrooku.“

„Dobře,“ řekl Jake. „Podívali jsme se na smrt McAllistera a jeho matky z pohledu kabaly. Zkusme ale jiný přístup.“

„Jako například?“

„Zajímalo by mě, jestli se moc nesnažíme spojit je oba s kabalou.“

Clare se zamračila. „Myslela jsem, že jsme se shodli, že spolu vše souvisí.“

„Je to možnost, ne fakt. Dokud to nebudeme vědět jistě, musíme být schopni vrátit se o krok zpátky a podívat se na problém z jiného úhlu.“

„Tohle tě naučili u Jones a spol.?“

„Ne,“ řekl Jake. „Je to moje vlastní těžce nabytá zkušenost za spoustu let.“

„Dobře, zkusme tedy tvůj přístup. Kdo jiný by měl ještě motiv k vraždě Valerie?“

Pohlédl na ni. „Kdybys nebyla oddaný konspirační teoretik a já nebyl tajný vyšetřovatel Jones a spol., poslaný sem, aby vyšetřil kabal, viděli bychom Valeriinu smrt z úplně jiného úhlu.“

„Myslíš, že opravdu spáchala sebevraždu?“

„To je stále možné,“ přikývl. „Ale jestli to tak není, pak přehlízíme jasného podezřelého, osobu, stojící vždy na prvním místě seznamu, když je zavražděna manželka.“

„Ach bože, samozřejmě.“ Clare pevně sevřela volant. „Manžel.“

Měsíční světlo se odráželo od střešních tašek obrovského domu. Jake pozoroval Shipleyovu rezidenci z úkrytu v mělkém korytu potoka. Kvůli zářivému měsíci se musel k rezidenci přibližovat zvlášť opatrně, ale až bude uvnitř, bude mít výhodu. Spolu se svými citlivými smysly nebude ani potřebovat baterku, kterou si schoval do kapsy.

Clare se mu celé odpoledne pokoušela vymluvit jeho plán na prohledání Shipleyova domu, ale věděl, že pod pláštěm strachu chápe stejně dobře jako on, že se tím nabízí jedna z mála možností, které jim zbývají.

Dnes v noci panovaly dobré podmínky, protože Owen byl pozván na večeři k Allison Hentonové, jedné z mnoha soucitných, hluboce znepokojených rozvedených žen ve Stone Canyonu, která stála v řadě, aby ho mohla utěšit. Jake viděl Allison v akci ve venkovském klubu během posledních dvou týdnů, takže věděl, že Owen bude mít štěstí, když se mu podaří utéci před půlnocí.

Prošel korytem řeky až k místu nejbližší domu. Tam se znovu zastavil a rozprostřel své smysly bez omezení. Jako vždy v poušti se v tuhle hodinu odehrávala spousta věcí, nic lidského se však v okolí domu nepohybovalo.

Jeho skvělé instinkty protestovaly proti otevřenému, nekrytému prostranství. Potlačil svůj atavistický odpor vůči vystavování se v měsíčním světle tak dlouho, než se dostal k cíli své cesty.

Jeho noční vidění bylo vynikající. Mohl procházet nejhlubšími stíny po straně domu beze strachu, že by do něčeho vrazil nebo zakopl o hadici.

Narozdíl od pověstí o jeho druhu nebylo to stejné jako vidět ve tmě nebo používat brýle na noční vidění. Jeho oči byly lidské, ne kočičí nebo soví. Ty potřebovaly alespoň minimální osvětlení. Ale jeho parapsychologické schopnosti mu umožnily odlišný způsob vidění věcí a jiných žijících tvorů, když měl k dispozici minimum světla.

Zastavil u bočních dveří. Měl jasnou představu, jak to uvnitř rezidence vypadá, protože odpoledne vyzpovídal Myru a Archera. Oba byli v Shipleyho domě častými návštěvníky už mnoho let.

Nejlepší bylo, že Glazebrookovi měli od domu klíče a kód k bezpečnostnímu alarmu. Mohl se dostat dovnitř i tak, díky malé soupravě náradí od Jones a spol., kterou měl sebou, ale takhle bylo všechno jednodušší. Owen dal klíče i kód Glazebrookovým již před lety pro případ nouze, kdyby se něco stalo, když dlel mimo město.

Nasadil si lékařské plastové rukavice, které si s sebou přinesl, a vyndal klíč z kapsy. Otevřel dveře a rychle vešel do haly. Alarm byl přesně tam, kde mu Archer řekl.

Zavřel dveře a navolil kód, aby odpojil systém.

Pomalu procházel domem a vnímal dojmy jak svými normálními, tak paranormálními smysly.

Pátral po zvláštní energii, která lpěla tam, kde se odehrávalo násilí. Doufal ale, že najde mnohem víc. Měl v úmyslu provést starodávné detektivní pátrání. Obvykle na něj došlo, když už nezbyvaly jiné možnosti.

Lidé byli lidé, ať už vlastnili určitý stupeň parapsychologických schopností nebo ne. Jejich činy ovládaly stejné emoce a pohnutky. Když už jste jednou znali plány a úmysly osoby a tušili, jak daleko kvůli dosažení svých cílů dokáže zajít, měli jste k dispozici všechno, abyste uzavřeli její případ.

Jeho cílem dnes večer bylo zjistit, co měl Owen Shipley v úmyslu.

Znovu si přehrál v hlavě konverzaci s Clare.

„Ale proč by ji Owen zabíjel?“ zeptala se.

„Napadá mě pár důvodů, například ten, že mu způsobovala trapné problémy. Ta žena byla alkoholická a stále se to zhoršovalo.“

„Kdyby se jí chtěl Owen zbavit, mohl se s ní jednoduše rozvést.“

„Proč by to dělal, když právě zdědila většinu McAllisterova majetku?“

„Ach. Dobrá připomínka.“ Odmlčela se. „Na druhé straně, Owen Valeriiny peníze nepotřeboval. Má dost vlastního majetku.“

„Jak už jsme se několikrát přesvědčili, neznamená to, že nechce být ještě bohatší.“

„Já nevím,“ pochybovala Clare. „Vražda je riziková záležitost.“

„To jistě. Stejně jako sex s cizími lidmi, ale lidé to pro peníze dělají pořád.“

„Ještě jeden malý problém,“ namítla Clare. „Owen má alibi. Hrál to odpoledne, co Valerie zemřela, golf, vzpomínáš?“

„Hrál sám, uprostřed odpoledne, během jednoho z nejteplejších dnů v roce. Nejspíš měl celý green pro sebe.“

„A Shipleyův dům se nachází na dvanáctém hřišti.“

„Musel jenom projet vozíkem korytem řeky za domem, vejít dovnitř na dost dlouho, aby utopil Valeriei, a pak se vrátit na hřiště a dohrát svou hru.“

„Zatraceně chladnokrevné.“

„Ano,“ souhlasil Jake. „Ledově chladnokrevné.“

Měsíční světlo pronikalo okny světlého přepychového pokoje. Nezdálo se pravděpodobné, že by Owen ukrýval svá tajemství v tak otevřeném prostoru, kam chodily návštěvy a volně se pohybovali lidé. Rozhodl se ale, že místo krátce prohlédne, než se přesune do křídla s ložnicí.

Propátral bohatý bar a kabinet s alkoholem. Bylo vysoce pravděpodobné, že Valerie tyto konkrétní kousky nábytku hojně využívala.

Nejdřív zkontroloval zásuvky pod malým dřezem. Byly plné nástrojů na přípravu koktejlů: otvíráků lahví, vývrtek, ubrousků a lžiček.

Zavřel dolní zásuvku a sáhl po držadlu malé ledničky.

Matně, ale prudké stopy zuřivé parapsychologické energie jím projely, až ho neviditelná energie skoro popálila. Jeho již tak vystupňované smysly se ještě více rozhořely, zostřily do skoro horečnaté intenzity. Stopa násilí nebyla čerstvá, ale ani příliš stará. Soustředil se, snažil se cítit, co vrah prožíval ve chvíli, kdy otevřel ledničku.

Žízeň. Bušící srdce. Žhavé, temné vzrušení proudící jeho krví...

Náhle věděl, co se stalo. Shipley se vrátil ze žhavého, sálajícího golfového hřiště a našel Valeriei zabranou do karafy s martini. Možná si vzala jednu ze svých pilulek, aby se uklidnila po neúspěšném pokusu v lázních. Shipley jí řekl, že se zastavil pro láhev vody. Odpolední slunce neúprosne páliło do golfového hřiště.

Také se potil, ne z horkého dne, ale z očekávání toho, co se chystal udělat. Otevřel malou ledničku a vyndal ven láhev s vodou.

Bezpochyby Valeriei snadno přemohl. Byl to silný muž s atletickou postavou, zatímco Valerie byla po měsících silného pití vychrtlá a slabá.

Musel se vrátit na chvíli do domu a převléknout se. Pečlivě vybral druhé golfové kalhoty a košili ve stejných barvách jako kalhoty a košile, které měl na začátku hry.

Nejspíš se chystal dokončit hru a dát si v klubu s přáteli pár drinků, než by pozval nějakého známého domů na koktejl. Pak by měl s sebou svědka, až by „objevil“ tělo.

Musel to být pro něho šok, když mu oznámili, že Valerie našli mnohem dříve, než zamýšlel.

Clare měla pravdu, pomyslel si Jake. Valerie byla zavražděna. Zároveň se zdálo logické, že vrahem byl Shipley, bohužel to ale ještě nemohli dokázat.

Parapsychologická stopa zanechaná někým, kdo spáchal násilný čin, byla tak osobitá jako otisky prstů. Ale na rozdíl od otisků prstů byly vyzařovány, jen když byla osoba psychicky vzrušená a v sevření intenzivních, násilných emocí. Energie takových emocí působila natolik silně, že rezonovala v paranormální sféře a lpěla na předmětech ještě dlouho.

Jones a spol. budou brát jeho zjištění vážně, ale v soudní síni nebyly parapsychologické stopy zrovna důkazem.

„No, slavný soude, procházel jsem se domem mrtvé ženy a ucítil jsem psychotronickou energii jejího vraha. Jo, jistě, dokázal bych ho identifikovat, kdyby za sebou zanechal stejný druh energie. Bude ale muset mít zabíjačskou náladu, jestli chápete, jak to myslím. Cože, slavný soude? Ano, vlastně, myslím, že jsem parapsychologický vyšetřovatel. Proč se ptáte?“

Existoval důvod, proč členové Společnosti, kteří chtěli vést normální životy, nerozhlašovali své spojení se skupinou lidí, kteří všichni věřili, že mají paranormální moc. Takové věci byly označovány jako *rodinná tajemství*.

Když teď věděl, že hledá na správném místě, bylo načase najít nějaký trochu tradičnější důkaz, který by mohl předat místní policii.

S kuchyní sousedil velký vinný sejf. Vyndal z kapsy černé kožené pouzdro a použil jeden z nástrojů, aby otevřel dveře. Pár minut mu trvalo, než se probral řadami elegantně uložených lahví. Také nahlédl do bílé chladničky.

Nenašel nic kromě několika velmi drahých vín.

Rozhodl se vyjít z trezoru a vydat se širokou chodbou, která vedla do dalšího křídla obrovského domu. Archer mu prozradil, že Shipleyova pracovna je v prvních dveřích vlevo. Zdála se jako rozumné místo, odkud by mohl pokračovat v průzkumu.

Zastavil se, když zahlédl malý předmět ležící na konferenčním stole. Mobil.

Přešel přes obývací a zvedl přístroj. Další brutální energie zahltla jeho smysly. Shipley zvedl telefon, zatímco byl stále ještě v záchvatu vraždící zuřivosti. Možná že si Valerie uvědomila, že je v nebezpečí, a snažila se dovolat na policii. Nebo chtěl možná Shipley smazat všechny záznamy jejich příchozích a odchozích hovorů. Odložil telefon zpátky na stůl.

Dveře pracovny byly otevřené. Jake zahlédl masivní dřevěný stůl, několik kartoték a knihovny. Na stole stál počítač.

Zapnul počítač a strčil malé úložné zařízení, které si s sebou přinesl, do USB portu. Zatímco kopíroval dokumenty, prohlédl zásuvky stolu. Nevyskočil z nich žádný křičící usvědčující důkaz.

Když bylo kopírování hotové, vyndal flashku, upustil ji do kapsy a vypnul počítač.

Vyšel zpátky na chodbu a vydal se k ložnici pána domu. Nezřetelná změna v tlaku vzduchu na chodbě rozvlnila jeho smysly. Někdo vstoupil do domu. Ať už to byl kdokoli, pohyboval se kradmo a potají.

Další vetřelec. To bylo zajímavé. Kdo další měl důvod sem dnes v noci přijít?

Chtivé, dravé vzrušení jím zacloumalo. Schoval se do hlubokých stínů dveří od ložnice a čekal. Druhý vetřelec mohl, nebo nemusel být psychotronik, každopádně byl také vyburcovaný a vzrušený. Adrenalin je adrenalin, ať už máte paranormální smysly nebo ne. Lidé zabíjeli docela snadno, často nechtěně, když se tahle věc začala zvedat.

Jestli byl ten chlapík dobrý, nebude mu trvat dlouho, než si uvědomí, že není v domě sám. Necht' lov započne.

Svou chybu si uvědomil o chvíli později, když jeho smysly uchvátila parapsychologická ohnivá bouře. Zuřivá energie ho srazila na kolena. Instinktivně se chytil oběma rukama za hlavu, jako by tím mohl zmírnit nápor.

Zasáhl ho další spalující záblesk energie. Za ním následovala masivní vlna noci, která jím mrštila do moře nekonečné temnoty.

Úzkost projela Clařiným tělem, ostrá a drsná jako blesk. Panika se vyhrnula odnikud a zašlapala její obranné zdi, dříve než je mohla vztyčit.

Seděla na pohovce, s jednou nohou skrčenou pod sebou, a pročitala si seznam čísel, která zkopírovala z Valeriina mobilu, když znepokojivá energie ochromila všechny její smysly.

Řinčení každého jejího soukromého výstražného zvonu ji přimělo vyskočit na nohy, s bušícím srdcem, zrychlujícím se pulsem. Dlaně měla najednou úplně ledové. Vzrušení probíhalo celou její bytostí. Všechno uvnitř se rozběhlo naplno. Byla připravena utéci do bezpečí i bojovat o svůj život.

Ne, ne o její život. O život někoho jiného. Nikdy ještě takový nápor paniky nezažila.

Jake. Ano, nyní to věděla jistě. Týkalo se to Jakea. Byl ve strašlivém nebezpečí. Bylo ale nemožné, aby to věděla, připomněla si. Telepatie nebo čtení myšlenek neexistovaly. Vědci ze Společnosti vyšetřovali četné příběhy už celé dekády, ale nikdy nebyli schopni zopakovat takovou zkušenost v laboratoři.

Dýchej. Uklidni se. Děláš si o Jakea daleko v Shipleyově domě starosti. Tohle spustilo tuhle epizodu.

Začala přecházet sem tam a snažila se soustředit na dýchání, zatímco horlivě spouštěla obranný mechanismus, který se tak těžce naučila.

Pocit intenzivního uvědomění zmizel tak rychle, jako se objevil. Jako by někdo cvaknul vypínačem.

Po pár minutách se cítila klidnější, pod kontrolou.

Pohlédla na hodinky. Skoro půlnoc. Jake už byl pryč více než dvě hodiny. Jak dlouho trvá prohledat celý dům?

Už měl být doma. Vyndala svůj mobil z kapsy a toužebně na něho pohlédla. Ale neodvážila se mu zavolat. Určitě telefon vypnul, když vcházel do Shipleyova domu, ale co kdyby na to zapomněl? Nechtěla riskovat, že mu tím způsobí nějaké problémy.

Vždycky existovala možnost, že si soused něčeho všimne v Shipleyho rezidenci a půjde to prošetřit. Nebo zavolá policii.

Prosím, ať to není policie, pomyslela si. Rozhodně teď nepotřebují, aby ho obvinili z nedovoleného vniknutí.

Dělo se však něco velmi špatného. Věděla to se strašlivou jistotou, která nezmizela ani po zeslabení počátečního útoku paniky.

Je to jen tvá představivost, pomyslela si. Nech to být. Soustřed' se.

Nedokázala se ale zbavit absolutní jistoty, že má Jake potíže.

Je jedno, co odborníci z Domu arkány tvrdí, každý s minimálním stupněm talentu – členové Společnosti nebo nevěděl, že jednou za čas dva lidé, které k sobě vážou intimní pouta, zažijí krátké záblesky parapsychologické intimity.

Když se s Jakeem milovali, sdíleli určitý druh psychického spojení. Proč by mělo být divné, kdyby dokázala nějak vycítit, že se ocitl v nebezpečí?

Možná se na to dívá ze špatného úhlu. Možná paniku spustilo to, co dělala před pár minutami.

Zápisník jí vypadl z rukou na podlahu. Zvedla ho a pohlédla na čísla, které si zapsala. Když našla telefon na konferenčním stolku v Shipleyově domě, pocítila zklamání, protože v seznamu nebyly v den Valerieiny smrti žádné příchozí ani odchozí hovory. Navíc čísla, která si Valerie uložila do paměti telefonu, nevypadala nijak neobvykle.

Když ale dneska seznam procházela podruhé, jedno číslo na ni vyskočilo. Valerie ho očividně volala opakovaně, protože si ho uložila do zrychlené volby.

Uklidni se, pomyslela si. Hodně žen ze Stone Canyonu mělo nejspíš ve zrychlené volbě městské lázně.

Vždyť na světě přece existovala ještě jedna osoba, která Brada McAllistera očividně milovala. A Kimberley Toddová byla profesionální masérka, která opustila svou práci. Všichni v lázních Tajemný jarní den předpokládali, že si našla jiné místo.

Co když se právě tohle stalo? Co když nové místo bylo zrovna tady, ve Stone Canyonu?

Jaká to byla pravděpodobnost?

Možná milion ku jedné, pomyslela si Clare. Odhodila zápisník na konferenční stůl a znovu zkontrolovala hodinky. Co Jakea zdrželo? Z toho čekání se brzo zblázní.

Světla probodla noc za okny. Po silnici se blížilo auto. Úleva se jí rozlila celým tělem. Jake byl konečně doma.

Pospíchala chodbou a otevřela dveře, zrovna když auto zahnilo na příjezdovou cestu.

Auto zastavilo, ale Jake motor nevypnul. Přední světlají zářila přímo do očí. Instinktivně zvedla ruku, aby si oči zastínila.

Dveře na řidičově straně se otevřely. Ven vystoupila jakási postava. Oslepující jas světel jí znemožňoval zahlédnout víc než nejasnou siluetu. V hlavě se jí rozezněl poplach.

„Jakeu? Je všechno v pořádku? Začínala jsem si dělat starosti.“

„Obávám se, že Jake byl ošklivě zraněn,“ ozval se Owen Shipley. „Našel jsem ho v bezvědomí ve svém domě, když jsem dneska v noci přišel domů. Je na pohotovosti. Odvezu vás za ním.“

Ultrafialová lež roznítla její už tak nadměrně citlivé smysly. Nestvůra všech panických útoků jí zkroutila celé tělo.

Po vlně hrůzy, která ji drtila, bojovala o kontrolu nad svými reakcemi. Nesměla panice podlehnout. Musela se ovládat, aby mohla pomoci Jakeovi.

Prudký závan parapsychologické energie vyšlehl odnikud a sežehl její naplno otevřené smysly. Cítila, jak padá prostorem. Pak ji pohltila temnota.

Tlumený, syčivý zvuk se stal natolik rozčilujícím, že Clare otevřela oči. Zjistila, že vzhlíží do děsivě temné oblohy. Pod zády cítila tvrdé dlaždičky. Umělecky rozestavěné lavičky byly navrženy tak, aby napodobovaly skalnaté útesy vystupující ze zdí. „Ach, sakra,“ zaklela.

„Myslím, že jsem řekl něco podobného, když jsem před pár minutami přišel k sobě,“ ozval se Jake. „Možná ještě něco silnějšího.“

„Jakeu?“ Rychle se posadila. Ukázalo se, že to byla chyba, protože se s ní místnost s párou v lázních ve Stone Canyonu nebezpečně zatočila.

„Uklidni se.“ Jake se skrčil vedle ní, klidnil ji rukou na rameni. „Závrať za minutu pomine. Alespoň u mě to tak bylo. Jak se cítíš?“

„Divně.“ Náhle se jí vrátila paměť. Vzpomínala si na Owena, jak vystoupil z auta a lhal jí o Jakeovi.

„Tolik jsem se bála, že tě zabil,“ zašeptala. Sevřel se jí krk a zachvátil ji okamžik paniky.

„Dýchej,“ poradil jí Jake.

Dýchala, třebaže opatrně, protože očekávala, že ji přitom rozbolí hlava. K její obrovské úlevě se další vlna bolesti neobjevila. Záblesk parapsychologické energie, který předtím sežehl její smysly, byl intenzivní, ale očividně nezanechal žádné vedlejší následky.

„Co nám to Owen udělal?“ zeptala se.

„Nejsem si jist. Asi nějaký trik, který dočasně zkratoval naše smysly.“

„Nikdy jsem neslyšela, že by někdo něco takového dokázal.“

„Existují zmínky o něčem podobném ve starých archivech v souvislosti se zakladatelovou formulí.“

Zamračila se. „Studovala jsem historii Společnosti, ale nevzpomínám si na nic, co by se zmiňovalo o takových poryvech.“

„Detaily se nalézají v soukromých archivech Jonesovy rodiny.“

„Tyhle dokumenty nejsou přístupné obyčejným členům Společnosti,“ řekla. „Jenom Mistr a Rada k nim mají přístup. A členové Jonesovy rodiny, předpokládám. Jak to, že jsi je viděl?“

„Je to trochu komplikované.“

„Něco s Jones a spol., hm? No nevádí.“ Zachmuřeně pátrala po místnosti určené pro parní lázně. „Máme tady jiné priority.“

„Ano, to máme.“

„Nepředpokládám, že máš svůj mobil?“

„Když jsem se probudil, byl pryč. Shipley mi ho musel vzít. Ani ty ho nemáš. Zkontroloval jsem to, než jsi otevřela oči.“

„To není dobré.“

„Ne.“ Jake se narovnal a začal prohledávat místnost. „Musím ti říct, že tahle honba za kabalou je pro mladé. Jsem příliš starý na tenhle druh vzrušení.“

Nemohla si pomoci. Navzdory jejich situaci vyprskla smíchy. „Lžeš jako když tiskne, Jakeu Saltere. Lovením špatných chlapíků doslova žiješ. Potřebuješ je *honit*.“

„Možná je to staré přísloví správné,“ prohlásil bezvýrazným hlasem. „Mám to v krvi.“

„Jo.“ Potácivě se postavila na nohy. „Stejně jako odhalování lži koluje v mé.“

mlčky na ni pohlédl.

Rozhodla rukama. „Hej, jsme to, co jsme, Jakeu, párek exotů. Nejsme ve Společnosti první a nebudeme ani poslední. Říkám, pusť obavy z hlavy. Víš, že můžeme být dobrý tým.“

„Nabízíš mi partnerství?“

„Proč ne? Když budeme pracovat spolu, nejenže se můžeme vypořádat s větším množstvím případů, ale můžeme nabídnout naše konzultantské služby Jones a spol. jako balíček služeb. Přemýšlej o tom. Kolik firem složených z detektorů lži a lovců je na trhu? Nejspíš žádná. Naši nabídku nebude moci nikdo zkopírovat.“

Rozhostilo se krátké, překvapené ticho. Pak Jake udělal dva dlouhé kroky po místnosti, ovinul jí ruku kolem šíje a tvrdě a hluboce ji políbil.

Když zvedl hlavu, byla znovu trochu bez dechu, ale tentokrát ne kvůli panice.

„Sakra,“ zaklel Jake. „Vážně se mi líbí, jak dokážeš přemýšlet.“

Skromně se usmála. „Zřejmě mám talent na podnikání v rodině.“

„Asi jo.“ Pustil ji a vrátil se zpátky k prohlížení stropu. „Kde je Owen?“ zeptala se Clare.

„Stále v budově,“ prozradil Jake. „Cítím ho. Vyzařuje spoustu podivné energie.“

„Jak podivné?“

„Dokážu vycítit, když někdo používá své paranormální smysly. Shipley jede rozhodně na plný plyn. Jeho energetické vlny jsou však nějak narušené. Abnormální. Zvrácené. Nevím, jak bych to vysvětlil.“

„Co dělá?“

„Nejspíš čeká.“

„Čeká na co?“

„No –“ Jake větu nedokončil.

Teplota začínala stoupat a vytvářela oblaka páry. Clare se znepokojeně rozhlédla okolo.

„Vypadá to, že je tu stále tepleji,“ konstatovala.

„Někdo zapnul systém na vytváření páry, poté co nás tady zavřel. Na plné pecky.“

„To nemůže být dobré.“ Znepokojeně si třela paže a rozhlížela se.

„Nezdá se mi, že by si Owen dělal starosti o naše osobní pohodlí.“

„Ne.“

Kůže jí začala vlhnout. Jakeova košile už byla přilepená k jeho zádkům.

„Zajímalo by mě, jak velké teplo tu může být,“ přemýšlela.

„Taky jsem nad tím přemýšlel.“

„Musí tu být nějaká bezpečnostní záklopka, která kontroluje teplotu,“ zadoufala. „Nejspíš.“

„Co jsi mi neřekl, Jakeu?“

Vyskočil na nejvyšší kamennou lavičku a natáhl ruce nahoru. Viděla, že jeho prsty sotva dosáhly na okraj, který ukrýval zapuštěná světla.

„Problém se všemi druhy automatických ovladačů teploty,“ řekl, „spočívá v tom, že téměř vždycky existuje způsob, jak ho odstranit nebo vypnout.“

„Proč by chtěl někdo –“ Zarazila se, hrůza ji roztrásla. „Ach bože. Nemusíš mi odpovídat.“

„Dobře,“ řekl. „Nebudu.“

Snažila se oprostít svou mysl od důsledků toho, co právě řekl. „Co hledáš?“

„Přístupový panel. Vzhledem k modernímu potrubí a TVK v místnosti tu nějaký být musí.“

„TVK?“

„Teplo, ventilace a klimatizace.“

„Ach, správně.“ Znovu se otrásla, navzdory teplu. „Nemyslíš si, že nás tu Owen chce uvařit v páře jako párek přerostlých artyčoků, že ne?“

„Když to podáváš takhle, přináší nám tato možnost zřetelné výhody,“ pronesl.

„Popiš mi svou představu výhod.“

„Až naše těla ráno objeví, bude to nejspíš vypadat, že jsme umřeli na úžeh.“

„Pro všechno na světě,“ vyštěkla Clare. „Lidé neumírají, protože sedí moc dlouho v páře.“

„Samozřejmě že ano.“ Pohlédl na zeď u dveří. „Proč myslíš, že sem dávají ty malé varovné nápisy, aby tu lidé netrávili víc než pár minut?“

Těžce polkla. „Ale jestli tu zítra ráno najdou naše těla, první otázka bude, co jsme dělali v páře po zavíracích hodinách. Druhá otázka bude, proč jsme prostě neotevřeli dveře a nevyšli ven, když tu bylo příliš horko?“

„Odpověď na otázku číslo jedna nejspíš bude, že jsme si rezervovali tuhle komnatu, abychom si užili žhavý sex. *Velmi* žhavý sex. Nikdo si nevšiml, že jsme do zavíračky neodešli. Možná jsme si tak užívali, že jsme nechtěli, aby nás někdo objevil.“

„A co odpověď na otázku číslo dvě?“

„Omylem jsme tu byli zamčení, když zaměstnanci na noc zavírali.“

„Báječné. A co pára? Proč ji nevypli?“

„Mechanická závada.“

„Archer tomu neuvěří ani na minutu,“ prohlásila. „Ani Jones a spol. Ale to už pro nás bude příliš pozdě.“

„Ale Owen musí vědět, že naše smrt na jeho hlavu uvalí všechny zdroje Archera Glazebrooka a firmy Jones a spol.“

„Zapomínáš na jednu velmi důležitou věc,“ řekl Jake. „Na co?“

„Nikdo kromě tebe a mě neví, že je Shipley zapletený do kabaly.“

Ucítila krátké vzplanutí parapsychologické energie. Nebyla lovec, ale rozhodně začínala být citlivá na Jakeovu energii, pomyslela si. Mělo to stejný jedinečný, intimní, podmanivý dopad na její smysly jako jeho vůně a zvuk jeho hlasu.

Jake stiskl okraj světél oběma rukama a vytáhl se na mělkou, zapuštěnou římsu. Viděla, že se jeho tvář sevřela do ztuhlé, pochmurné masky.

Na levém rameni jeho košile se objevila rudá skvrna.

„Jakeu, tvoje rameno.“

„Pár stehů se přetrhlo. Ale jsem v pořádku.“ Zapuštěná, světelná římsa nebyla moc široká. Jake musel zůstat na boku, aby se na ni vešel.

Prozkoumal malovaný strop přímo nad svou hlavou. Neviděla přesně, co dělají jeho ruce, protože oblaka páry stále houstla. Ale o chvíli později uslyšela krátký výkřik uspokojení.

„Mám to,“ vykřikl.

Část stropu se houpala na závěsech. Vylezl nezřetelným otvorem z dohledu. Stoupající proud páry ho následoval a mizel do temnoty.

Za chvíli se znovu objevil, část těla se nakláněla přes okraj desky. Jeho pásek se houpal ze smyčky, kterou si utáhl kolem zápěstí své pravé paže.

„Chytni se konce oběma rukama, uvaž ho kolem jednoho svého zápěstí a pevně se drž,“ nařídil jí.

Vylezla na nejvyšší lavičku stejně jako on, natáhla ruce a popadla konec pásku.

Rychleji vytáhl nahoru. Kožený řemen se jí vpálil do zápěstí, ale bolest ji v tu chvíli nijak zvlášť netrápila. Zatnula zuby a držela se ještě pevněji.

Když dosáhla úrovně se zapuštěnými světly, podařilo se jí zachytit se nohou okraje. Tlak na zápěstí trochu povolil. Z tohoto místa jí Jake pomohl vklouznout nemotorně do zapuštěného otvoru.

Uvědomila si hučení a kvílení klimatizačního systému rezonujícího temnotou.

„Jsi šikovný,“ zašeptala. „Opravdu šikovný.“

„Měl jsem silnou motivaci.“

Vyklonil se znovu z otvoru, chytil uzávěr panelu a zavřel ho. Obklopila ji černočerná tma. Bodnutí paniky, neparapsychologického druhu, jí otrásl.

„S trochou štěstí nepůjde Shipley chvíli zkontrolovat, jestli už jsme dostatečně vyměkli,“ zašeptal Jake.

Otrásla se. „Názorný popis můžeš přeskočit. Ale myslím, že máš pravdu. Teď už musí vědět, že jsi lovec a že se docela rychle našteješ. Bylo by nebezpečné otevřít dveře, dokud nebudeme, ehm, hotoví.“

„To by nám mohlo dát trochu času.“

„Divím se, proč nás nesvázal,“ řekla Clare.

„Nechtěl, aby policie našla na našich tělech stopy po poutech.“

Trhla sebou. „Jasně. To by neodpovídalo nešťastnému udušení v páře.“

„Správně. Sleduj mě.“

„Ráda, ale nemyslím, že to půjde,“ namítl. „Nevidím nic, kromě škvíry světla kolem přístupového panelu.“

„Já ano.“ Jeho prsty se jí sevřely kolem zápěstí. „Drž se blízko. Jsou tady klimatizační trubky a roury. A hlavně se snaž nedělat hluk. Sundej si boty. Nechceme, aby strop skřípal, pokud to nebude nutné.“

„Počkej. Co přesně hodláš dělat, jestli najdeme Owena?“

„Napadá mě třeba rozpárání jeho krku.“ Jake zněl mimořádně vesele.

„Vzpamatuj se,“ zašeptala. „A co ten jeho trik se zkratováním?“

„Odrovnám ho dřív, než zjistí, že jsem poblíž.“

Jeho sebedůvěra jí dělala starosti. Měla podezření, že částečně pramenila ze skutečnosti, že jeho parasmysly začínaly pracovat na plné obrátky.

„Nic ve zlém,“ ozvala se, „ale myslím, že bychom měli mít plán B.“

„Napadá tě nějaký?“

„Přemýšlím,“ řekla. „Když Owen provedl svůj mentální útok, používal jsi své parasmysly?“

„Jo. Proč?“

„Moje byly na pokraji, ale ne úplně otevřené, alespoň ne v okamžiku, kdy vystoupil z auta. Očekávala jsem tebe. Pak na mě Owen promluvil a lhal mi. V tu chvíli se mé smysly napjaly. A pak jsem ucítila plný zásah čehosi, čím mě zneškodnil.“

„Myslíš, že jeho trik působí jenom na naše paranormální smysly?“

„Možná. Není způsob, jak si to ověřit bez toho, abychom neprovedli pár testů. Ale zdá se logické, že když je jeho síla generována v paranormální sféře, nejefektivněji zasáhne proti té samé stránce našich povah, ne?“

„Dobře,“ řekl Jake. „Budu si to pamatovat. Ale stále dávám přednost plánu A, podle kterého mu rozříznu krk, než zjistí, že stojím před ním.“

„Nerad přijímáš instrukce, že?“

„Ne, ale příležitostně se chovám rozumně.“

„To je velmi uklidňující.“ Vyklouzla ze svých mokasín a držela je v levé ruce. „Dobře, jsem připravena.“

Následovala ho inkoustově černou temnotou, vědoma si objektů stojících jim v cestě jen když změnil směr, aby se jim vyhnul. Když mījely obrovské, vibrující čerpadlo, zahlédla další obdélníkovou škvíru světla označující další přístupový panel. Místnost dole byla osvětlená.

Jake zesílil stisk jejího zápěstí. Lovec ucítil svou kořist.

Plazili se blíž. Zaslechla tlumené, tiché hlasy. Owen mluvil s nějakou ženou. Ženský hlas jí byl vzdáleně povědomý.

Jake přiblížil svou pusu velmi blízko k jejímu uchu. „Mám tušení, že jsme právě našli Kimberley Toddovou.“

„Já ten hlas *znám*“ zašeptala Clare. „Někde jsem ho už slyšela. Dobrý bože, to je Karen Trentová.“

„Kdo?“

„Zástupce vedoucího tady v lázních. Ta, která mi nevěřila, když jsem jí nahlásila, že se mě někdo pokusil rozbít hlavu činkou.“

„Jak jsem řekl, myslím, že jsme právě našli Kimberley Toddovou.“ V Jakeově tlumeném šepotu se ozvalo uspokojení.

„Sakra. Byla v lázních celou tu dobu.“

„Dobrá,“ prohlásil Jake. „Teď uděláme tohle. Zaprvé chci, abys odsud odešla. Otevři jeden z dalších panelů a spustím tě do prázdného pokoje. Uteč z budovy, najdi telefon a zavolej policii. Rozumíš?“

„Nemyslím si, že tě tu můžu nechat samotného s těmi dvěma.“

„Zvládnou to,“ ujistil ji. „Ale půjde mi to líp, když budu vědět, že jsi v bezpečí.“

K těmhle věcem byl zrozen, připomněla si. Bylo načase nechat Jakea lovit.

Otevřel přístupový panel nad ztemnělou masážní místností. Chytil Clare za obě zápěstí a spouštěl ji dolů, dokud se nedokázala postavit na bílý stůl zakrytý prostěradlem. Vnímal bolest ve svém levém rameni, ale svými parasmysly dokázal pocit odsunout na okraj svého vědomí. Alespoň na chvíli.

Clare se ocitla na stole a vzhledla k němu. Věděl, že ho nemůže v temných stínech vidět. „Bud’ opatrný,“ řekla tiše. „Prosím.“

„Budu,“ slíbil. „Teď jdi, dostaň se odsud.“ Čekal, dokud neotevřela dveře a nevyklouzl a na chodbu. Střešními okny prosvítalo dost měsíčního světla, aby jí osvětlovalo cestu do vestibulu.

Když zmizela, vrátil se zpátky k osvětlenému přístupovému panelu. Hlasy lidí v pokoji pod ním zněly díky jeho vylepšenému sluchu velmi jasně.

Náhle si uvědomil, že se atmosféra změnila. Shipley vyzařoval ještě více narušené, abnormální parapsychologické energie.

„Ty mizero,“ vykřikla Kimberley. „Co si myslíš, že děláš? Nemůžeš mě zabít.“

„Samozřejmě můžu,“ odvětil Owen klidně. „Vlastně je to absolutně nezbytné. Potřebuju Glazebrookovým a místní policii předhodit nějaké červené maso.“

„Jsi šílený. Potřebuješ mě. Máme přece plán, zatraceně.“

„Já mám plán,“ opravil ji Owen. „Bohužel se trochu liší od toho, o kterém jsme diskutovali. Hodláš spáchat sebevraždu.“

„Nikdo tomu neuvěří.“

„Samozřejmě uvěří. Jak mījely měsíce od vraždy McAllistera, byla jsi čím dál tím sklíčenější. Zbraň, kterou jsi ho zabila, bude nalezena v zásuvce tvého stolu. Sám jsem ji tam před pár minutami dal.“

„Tohle nemůžeš udělat,“ vyhrkla Kimberley, nyní horečně.

„Valeriina smrt zůstane nejspíš nehodou, jako výsledek prášků a alkoholu. Ty po sobě zanecháš v počítači vzkaz na rozloučenou s vysvětlením další smrti. Zavraždila jsi Brada McAllistera, protože tě podváděl s Clare. Když se vrátila do Stone Canyonu, nemohla jsi to unést. Vylákala jsi ji sem do lázní s úmyslem ji dnes v noci zabít. Naneštěstí se s Clare ukázal i Jake Salter, bezpochyby očekával

partnerskou masáž. Neměla jsi jinou možnost než se zbavit i jeho. A tak jsi je zamkla v páře.“

„Jsme partneři,“ prosila Kimberley.

„Jak jsem řekl, došlo k drobné změně plánu.“

„Potřebuješ mě.“

„Už ne,“ ujistil ji Owen. „Za pár dnů utrpí Archer Glazebrook srdeční infarkt následkem šoku z Clařiny smrti. Jeho syn, Matt, zemře při automobilové nehodě při cestě domů na otcův pohřeb. A ve svém smutku se Myra s Elizabeth obrátí na mě, starého rodinného přítele. Já převezmu kontrolu nad společností a sejmu to břemeno z jejich ramen.“

Jake ucítil v pokoji dole pohyb. Kimberley se sunula ke dveřím. Zřejmě se chystala učinit zoufalý pokus utéci na chodbu. To by bylo dobré. Může využít odvedení pozornosti.

„Nemůžeš mě zastřelit přes celý pokoj,“ namítla Kimberley. „Nikdo pak neuvěří, že jsem spáchala sebevraždu.“

„Jsem připraven provést úpravy svého plánu,“ prohlásil Owen nevzrušeně. „Jestli mě přiměješ, abych tě zabil teď, jednoduše vezmu tvé tělo do páry a uspořádám to tak, aby to vypadalo jako bitva o zbraň. A ty prohraješ.“

Jake rychle otevřel přístupový panel. Jednu ruku položil na okraj pokleslého stopu a vyskočil, přímo dolů, nohama napřed.

Owenova hlava sebou při zvuku padajícího panelu trhla nahoru. Děs, šok a pak vztek mu přeběhly po tváři. Instinktivně zvedl zbraň, připraven zamířit na neuvěřitelně těžký cíl.

Jake přistál jen pár centimetrů od své kořisti. Natáhl ruku dolů v krátkém, cílevědomém gestu a udeřil Owena do paže. Zbraň zarachotila o podlahu.

Owen se zapotácel a chňapl po stole pro podporu.

„Ty zkurvysynu,“ zavrčel Owen, v obličeji pomatený výraz. „Chceš vědět, jak zlé to může být? Ukážu ti to.“

Bolest trhala Jakeovy smysly, až se zapotácel, ale nestačila na to, aby znovu zhasla všechna světla. Nebylo snadné své parasmysly ztlumit, když vše v něm volalo po vraždě.

„Clare měla pravdu,“ pronesl. „Tvůj malý trik moc neúčinkuje, když své parasmysly nepoužívám.“

Owenovy oči se poprvé rozšířily skutečným strachem.

„Ne,“ vydechl. „Počkej –“

„I když to pořád bolí,“ pokračoval Jake. „A to mě vážně strašně štve.“

Owen zvedl ruce, aby se chránil. Jake mu uštědřil dva pořádné údery na bránici. Owen se popadl za břicho, klesl na kolena a lapal po dechu.

Jake se rychle otočil, hledal další kořist. Kimberley Toddová byla pryč. Stejně jako zbraň.

To by se nestalo, kdyby využíval všechny své smysly, pomyslel si.

Použil svůj pásek, aby svázal Owenovi zápěstí za zády.

„Oba víme, že mě nehodláš zabít,“ prohlásil Owen. „A neexistuje důkaz, který by Jones a spol. mohli předat místní policii. To Kimberley zavraždila McAllistera, ne já.“

„Ale ty jsi zabil Valerii, nebo ne?“

„To nemůžeš dokázat.“

„Možná ne. Ale nemělo by být tak těžké dokázat, že ses spojil s Kimberley, abyste dnes v noci zavraždili mě a Clare Lancasterovou.“

„Počkej. Poslouchej mě. Nevíš, o co tady jde. Užívám novou verzi zakladatelovy formule. A, sakra, funguje to. Můžu ji dát i tobě.“

„Ne, díky.“

„Vyslechni mě. Mluvíme tady o moci. Neuvěřitelné moci. Můžu z tebe udělat člena nové kabaly. Až si vezmeš drogu, pochopíš, jak to myslím. Nic tě nemůže zastavit, když užiješ formuli a rozevřeš všechny své smysly.“

„Lidé se o to pokoušeli už dříve. A všichni skončili špatně.“

Jake vyndal z kapsy malé kožené pouzdro s nástroji a vyjmul naplněnou injekční stříkačku.

Owenovy oči sledovaly Jakeovy ruce. „Co je to?“ Jake vbodl jehlu do Shipleyho paže. „Pozdrav od Jonese a spol.,“ vysvětlil. Owen se v bezvědomí zhroutil.

Jake zamířil ven do setmělé chodby, všechny smysly v pozoru.

Je čas pokračovat v lovu.

Dostat se z budovy se ukázalo složitější, než Clare očekávala. Masivní skleněné dveře ve vestibulu byly zamčené. Vedle byla na zdi klávesnice, ale o kódu neměla ani ponětí.

Rozhlédla se kolem a hledala nouzový východ. Tabulka ukazovala směrem ke dveřím za dlouhým kamenným stolem.

Běžící kroky zazněly v chodbě vedoucí k převlékárnám. Žena, pomyslela si. Kimberley. Něco se pokazilo.

Oběhla stůl a schovala se za po hruď vysokým stolem.

Kroky zněly hlasitěji. Uslyšela panické oddechování. Ne své vlastní.

O zlomek vteřiny později vyběhla z chodby Kimberley. Zamířila rovnou k nouzovým dveřím za dlouhým stolem.

Rozhodnutá utéci se ani jednou nerozhlédla kolem.

Clare se narovнала, popadla ze stolu těžkou skleněnou mísu plnou brožur a vší silou s ní praštila Kimberley do hlavy.

V posledním okamžiku Kimberley ucítila pohyb a začala se otáčet. Pohyb přeměnil pevný úder do hlavy na slabou ránu. I tak byl ale zásah dostatečný, aby Kimberley klopýtla stranou a ztratila rovnováhu. Roztáhla se na podlaze. Předmět, který držela v ruce, přistál s ostrým klapnutím na dlaždičkách.

Clare shlédla dolů. Bylo tu zrovna tolik světla, aby poznala zbraň. Sklonila se a popadla zbraň oběma rukama.

„Nehýbejte se,“ řekla. „Věřte mi, po tom, čím jsem zrovna prošla, se necítím moc upejpavě. Nebude mi vadit zmáčknout tuhle spoušť.“

Kimberley na ni rozlíceně hleděla. „Ty couro.“

„Máš to pod kontrolou.“

Jake se zhmotnil ze stínů na chodbě. Okamžitě zhodnotil situaci.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Clare. „Ano. A ty?“

„Ukázalo se, že jsi měla s Shipleyho psychotronickým útokem pravdu. Když jsem přestal používat své parasmysly, jeho účinky zeslábly dostatečně, abych se udržel na nohou.“

Kimberley pohlédla z jednoho na druhého. „O čem to mluvíte? Jaký psychotronický útok? Jste šílenější než Shipley.“

Clare ji ignorovala a soustředila se na Jakea. „Co jsi s Owenem udělal?“

„V tuhle chvíli je v bezvědomí,“ ujistil ji Jake.

„Ale až se probere, bude nebezpečný každému psychotronikovi, i kdyby byl svázaný.“

„Chvíli ne,“ uklidňoval ji Jake. „Dal jsem mu injekci silných sedativ. Jeho smysly budou příštích čtyřicet osm hodin neutralizované. Dost dlouho na to, aby Jones a spol. zjistili, jak se s ním vypořádat.“

„A co bude s Kimberley?“

Kimberley sebou poplašeně trhla. „Odkud znáte mé jméno?“

„Jsme šikovní,“ vysvětlila jí Clare. „Co *jste* zač?“ ptala se Kimberley.

„On je z Jones a spol.,“ prohlásila Clare. „Já jsem na volné noze.“

„Co je Jones a spol.?“ ptala se Kimberley dál.

„Soukromá vyšetřovací společnost,“ odvětila Clare.

Kimberley nakrčila nos. „Do prdele.“

„Předáme ji místní policii spolu s Shipleyem,“ řekl Jake Clare.

„Konečně budou moci uzavřít případ McAllisterovy smrti.“

„Nikdo mi nemůže dokázat, že jsem Brada zabila,“ prohlásila Kimberley naléhavě.

„Zbraň, kterou Shipley podstrčil do vaší zásuvky, bude stačit, aby vás policie s tím zločinem spojovala,“ oznámil jí Jake. „A pak je tu ještě jedna malá záležitost, a to že jste se Clare a mě dnes v noci pokusila zabít. Na to máme spoustu důkazů.“

„To byl Shipleyho nápad,“ vybuchla Kimberley. „Snažil se na mě všechno hodit. Sakra, vydíral mě, takže jsem musela udělat, co chtěl.“

„Protože věděl, že jste zavraždila Brada?“ zeptala se Clare klidně. „Tím vás donutil, abyste mu pomáhala?“

Kimberley strnula a dál už mlčela.

„Jsem si jist, že policie ráda vyslechne vaši verzi a porovná ji s Shipleyho,“ ozval se Jake. „Žádnému partnerství takovéhle věci neprospívají. Obě strany se nemohou dočkat, aby všechno vyklopili, když jde o očernění toho druhého.“

Clare pohlédla na Jakea. „Co hodláš policii říct?“

Jake pokrčil rameny. „Že jsem soukromý vyšetřovatel ze staré a význačné firmy Jones a spol. Byl jsem najat Archerem Glazebrookem, abych vyšetřil smrt jeho zetě.“

Clare se usmála. „Opravdu umíš skvěle zabalit pravdu do lži.“

„Všichni máme svůj talent.“

Clare pohlédla na Kimberley. „Jen z čisté zvědavosti, mohla byste mi prozradit, jak jste se zapletla s Bradem McAllisterem?“

Kimberley se najednou, bez varování, rozvzlykala. Jako by se celá zhroutila.

„Setkali jsme se v lázních, ve kterých jsem pracovala,“ naříkala. „A stali se z nás milenci. Vzal mě s sebou do Arizony a řekl mi, že jeho hlavní práce bude ve Stone Canyonu. Taky mi tvrdil, že nejspíš potrvá několik měsíců, možná i rok nebo víc, než svůj úkol splní, ale až bude po všem, budeme se moci vzít.“

„Kdy jste si uvědomila, že vám lhal?“ zeptala se Clare.

Kimberley popotáhla. „Začala jsem mít podezření, když Brad trval na tom, že o našem vztahu nesmí nikdo vědět, dokonce ani jeho matka nebo obchodní partner. Schovával mě na druhé straně údolí, jako by se za mě styděl.“

Jake vypadal zamyšleně. „Valerie a Shipley o vás nevěděli?“

„Zezačátku ne,“ potvrdila Kimberley. Její hlas zněl monotónně. „Nakonec se o nás ale Shipley dozvěděl. Strašně se na Brada rozzlobil. Slyšela jsem jejich hádku. Shipley Brada obvinil, že ohrozil celý plán, když mě vzal s sebou.“

„Prozradili vám někdy Brad nebo Shipley něco o svých plánech?“ zeptal se Jake.

Kimberley pokrčila rameny. „Mělo to něco společného s převzetím Glazebrooku.“ Výhružně se zahleděla na Clare. „Když jste se objevila a přesvědčila Elizabeth, aby požádala o rozvod, Brad se tak trochu zbláznil. Nikdy jsem ho takového neviděla. Stále mluvil o tom, jak se vás hodlá zbavit. Byl si jistý, že kdybyste zmizela, mohl by svůj plán zachránit.“

„Zjistila jste, jak a kdy měl v úmyslu mě zavraždit, že je to tak?“ zeptala se Clare.

„Nemusela jsem nic zjišťovat.“ Kimberley sevřela ruku v pěst. „Brad mi *řekl*, jak má v úmyslu to udělat. Byl tak zatraceně posedlý myšlenkou se vás zbavit, že si *chtěl* o svém plánu povídat. Tehdy jsem si konečně začala uvědomovat, že ať už dělal ve Stone Canyonu cokoli, bylo to pro něj mnohem důležitější, než kdy budu já.“

„Co se stalo pak?“ vyptávala se Clare dál.

„Zeptala jsem se ho na naši budoucnost,“ zašeptala Kimberley přiškrčeně. „Ten mizera se mi vysmál. Měl tu drzost se mi *smát*. Řekl mi, že jsem byla dobrá v posteli, ale že kdyby se chtěl někdy znovu oženit, díval by se mnohem výš než na masérku.“

„Takže jste ho zastřelila,“ doplnila Clare.

„V noci, kdy plánoval zabít vás,“ souhlasila Kimberley. „Věděla jsem, že až najdete tělo, všichni si budou myslet, že jste vražedkyně. Tak to přece chodí, ne?“

„Shipleý hned uhodl, že jste ho zabila vy, je to tak?“ zeptal se Jake.

Kimberley si utřela rukávem oči. „Slíbil mi, že to nikomu neřekne, dokonce ani Valeriei, když mu pomůžu. Říkal, že ze mě udělá svého obchodního partnera. Obstaral mi novou identitu a pak mě doporučil sem, do lázní. Ihned jsem byla přijata.“

„Samozřejmě,“ přikývla Clare. „Ve Stone Canyonu by Owenovi nikdo neřekl ne. Co chtěl, abyste pro něho udělala?“

„Řekl, že chce, abych se spřátelila s Valeriei. Měla jsem v ní podporovat její posedlost vámi, dokud nenastane čas se jí zbavit. Ale dnes v noci jsem si konečně uvědomila, že si mě jen držel po ruce, aby na mě mohl všechno hodit, když bude potřebovat předhodit někoho policii.“

„Volala jste Valeriei ten den, kdy jsem tu byla, že?“ zeptala se Clare. „Prozradila jste jí, že jsem si objednala několik ošetření. Pozvala jste ji sem, aby mě praštila tou činkou?“

Kimberley si znechuceně odfrkla. „To byl všechno její nápad. Volala jsem jí, ano, ale jen proto, že jsem jí slíbila, že jí zavolám, kdybyste se tu ukázala. Nevěděla jsem, co udělala, dokud jste nevkráčela do mé kanceláře se stížností, že se vás někdo pokusil zabít. Ihned jsem si uvědomila, že to musela být Valerie, kdo vás napadl. Když jste ten den odjela, zavolala jsem Shipleymu a oznámila mu, že se Valerie vymkla vší kontrole. Byl zrovna v golfovém klubu. Řekl mi, že se o problém postará.“

„Šel ven, odehrál jedno kolo golfu a pak ji zavraždil,“ pronesl Jake.

Clare si Kimberley pozorně prohlížela. „Proč Owen nikdy Valeriei neprozradil, že to vy jste zabila Brada?“

Odpověděl jí Jake. „Nemohl. I bez Brada potřeboval Shipley pomoci uskutečnit své plány. Valerie mu byla k ničemu. Byla příliš posedlá smutkem. Kimberley mu zbyla jako jediná. Dokud ji potřeboval, musel ji chránit.“

„Milovala jsem Brada,“ prohlásila Kimberley. „Myslela jsem, že mě ten bastard taky miluje. Ale lhal mi od samého začátku.“

„Ano,“ odvětila Clare. „Lhal vám.“

Čtvrt na šest ráno, Scargill Cove...

Fallon seděl za svým stolem a hleděl na zářící obrazovku počítače. Vytrvale pracoval na dokumentech Owena Shipleyho od té doby, co ho Jake před třemi hodinami vzbudil a informoval ho, že mu posílá email s příloženým zašifrovaným souborem. Přijít na heslo kódu bylo jednoduché, Shipley nebyl zrovna odborníkem na počítače.

Bohužel ale soubor neobsahoval skoro žádné materiály, které Fallon doufal, že najde. Shipley byl sice člen kabaly, ale na jedné z nižších úrovní. Alespoň však našel v dokumentech různé narážky a náznaky. Kaleidoskop ve Fallonově hlavě začal vytvářet více než dráždivé možnosti. Viděl, jak se mu před očima utvářejí obrazy. Znepokojivé obrazy.

Rychle vstal a přistoupil k oknu. První záblesk úsvitu probouzel zátoku. Fyzicky se cítil vyčerpaný, věděl však, že nebude moci spát ještě hodně, hodně dlouho.

Osm hodin, deset minut ráno, Portland, Oregon...

Když John Stilwell Nash odcházel ze svého soukromého klubu, přišlo. Měsíční schůze u snídaně a hostující řečník, který následoval, byly neuvěřitelně nudné jako obvykle. Nesnášel, když musel plýtvat časem na takové triviální záležitosti. Bylo však důležité udržovat kladný obraz v portlandské obchodní komunitě.

Členem klubu byla řada městských i státních VIP osob. V tom vězel také jediný důvod, proč se stal jeho členem také. Cítil bezohledné uspokojení, když si potřásl rukou s mocnými a vlivnými osobami státu. Připadal si jako žralok plavající mezi hejnem nepozorných lovných ryb, kdykoliv v klubu obědval. Vychutnával si tajné informace, které už věděl na některé politiky a výkonné pracovníky v místnosti. Nakonec bude mít v hrsti všechny: guvernéry, senátory a prezidenty.

Děšť byl vytrvalý. Tohle město nesnášel. Vlastně nesnášel všechno ze Severozápadu. Jeho instinkty mu však prozradily, že tohle bude dobré místo, kde založit svou organizaci. Nikdo nebude muže, který měl v úmyslu převzít celou Společnost arkány, hledat někde v Portlandu.

Zatímco čekal na auto, které ho mělo odvézt, zazvonil jeho telefon.

„Ano,“ ohlásil se.

„Operace ve Stone Canyonu byla ukončena. Shipley byl včera pozdě v noci zatčen místními orgány.“

Prudký záblesk vzteku Nashem otřásl, čistý vztek lovce, kterému proklouzla kořist a utekla. Okamžitě se snažil své pocity ovládnout. Nějakou dobu už tyto zprávy očekával, připomněl si. Věděl, že v Arizoně jaksí neběží všechno tak, jak má. Přesto však chtěl Glazebrook. Společnost byla ideálním přírůstkem, dokonale vyhovovala cílům kabaly.

Párkrát se zhluboka nadechl a čekal, dokud si nebyl jistý, že se dokonale ovládá.

„Zůstalo něco nedokončeného?“ zeptal se, potěšen, že jeho hlas zněl klidně a lhostejně. Bylo naprosto nezbytné nedávat najevo silné

emoce před členy svého personálu. Projev duševního rozpoložení byl projevem slabosti. Sebekontrola znamenala vše.

„Ne. Shipley je stále v bezvědomí. Něco mu museli dát. Možná silná sedativa.“

Připraven o drogu, Shipley brzo sklouzne do bezedné studnice šílenství, pomyslel si John. Jones a spol. jistě zahlédnou pár záblesků Plánu, ale to jim nepomůže. Dokáže se s problémy vypořádat, jestli a až se objeví.

„A co Toddová?“ zeptal se.

„Neví tolik, aby nám způsobila nějakou škodu.“

To ani Shipley, ujistil John sám sebe.

„Shipleymu nejspíš zbyla malá zásoba drogy,“ řekl. „Místní autority nemají důvod se o to zajímat, ale rád bych, aby nepadla do rukou těch z Jones a spol.“

„Tušíte, kde měl Shipley drogu uloženou?“

„Ne. Nejspíš na nějakém bezpečném místě. Možná vinný sklep. Lednička na bílé víno.“

„Dům je místem zločinu. Nejspíš ho budou pár dní sledovat. Bylo by nemožné dostat někoho dovnitř na tak dlouho, aby provedl důkladný průzkum dřívě než dnes v noci, až policie odejde.“

Vztek hrozil, že ho znovu ovládne. John stiskl telefon velmi pevně. „Pokud jde o mne, jste zčásti zodpovědní za nešťastný výsledek ve Stone Canyonu. Pokud jste očekával posun na vyšší místa, splňte příkazy. Rozumíte?“

„Ano, pane Nashi. Jsem nyní ve Phoenixu. S ranní dopravní špičkou mi bude trvat minimálně čtyřicet minut, než se dostanu do Stone Canyonu.“

„Prostě dostaňte tu zatracenou drogu.“

Obsluha na parkovišti předjela s jeho vozem. John ukončil rozhovor a nastoupil do auta. Chvilí jen seděl a rukama svíral volant. Stále cítil horko vytvářené pocitem marnosti a vztek vibrující mu celým tělem, vířící jeho smysly. Nebylo to dobré znamení. Záchvaty náhlého, téměř nekontrolovatelného vzteku přicházely stále častěji. Začínal mít podezření, že jsou vedlejším efektem jeho vlastní, soukromé verze drogy.

Ta věc rozhodně zvýšila jeho psychotronickou moc. Ke svému přirozenému talentu lovce navíc získal hypnotizérské a taktické schopnosti. Zdálo se ale, že vše má své nevýhody.

Potřeboval se okamžitě dostat zpátky do laboratoře.

Čtvrt na devět ráno, Stone Canyon...

Shromáždili se na verandě v domě Glazebrookových. Bylo krátce po osmé, ale větráky a klimatizace nad jejich hlavami už pracovaly na plné obrátky, rozhánějící horko na snesitelnou úroveň. Na stole stál obrovský džbán s ledovým čajem a pět skleniček.

Myra rozlila čaj. Když podávala jednu skleničku Clare, dokonce se usmála.

„Díky,“ pronesla Clare velmi zdvořile. Nevěděla jistě, zda se někdy dokáže cítit v srdci Glazebrookova teritoria naprosto uvolněně, musela však přiznat, že většina napětí zmizela.

Jake vyšel z domu a připojil se k malé skupině. Mluvil do svého telefonu. Když došel ke stolu, hovor ukončil.

„To byl Fallon,“ řekl a usedl na volné místo.

„No?“ zeptala se Clare. „Co měl Osel na srdci tentokrát?“

Jake se usmál. „Mám ti vyřídit jeho vřelý dík.“

„Jo, to se vsadím.“

„Věřím, že také řekl něco o přezkoumání tvé poslední žádosti. Myslí si, že máš přece jen potenciál stát se agentkou Jones a spol.“

„Ha ha.“ Zalila ji vlna uspokojení. Pomsta byla sladká. „Jestli si Osel myslí, že mě dostane tak snadno, bude zklamaný.“

Jake se uvelebil na židli. „Ať už je to jakkoli, rozlouskl tu kopii šifrovaného souboru, který jsem zkopíroval z Owenova počítače. Byl to Shipleyho osobní deník o jeho spojení s kabalou.“

„Ach, páni,“ zvolala Clare. Ovládlo ji vzrušení. „Je to dobré, hm?“

„Je tam slušné množství informací, které bude užitečné v jiných, podobných vyšetřováních,“ prohlásil Jake, „ale ne tolik detailních dat o nové kabalě, v kolik Fallon doufal.“

Clare obrátila oči v sloup. „Jonesovi se zřejmě jen tak nezavděčíš.“

„O to se nemohu přít,“ souhlasil Jake. „V tomto případě ale jeho zklamání chápu. Vypadá to, že nová kabala je velmi dobrá v udržování svých tajemství. Shipley bohužel nebyl v organizaci na dostatečně vysokém místě, aby toho věděl více.“

„To jsou pro Jones a spol. špatné zprávy,“ usoudil Archer.

„To je pravda,“ souhlasil Jake. „Ale Fallon tvrdí, že Shipleyho deník poskytl mnoho detailů o projektu tady ve Stone Canyonu. Což se ukázalo jako velmi užitečné, protože z těch informací může usoudit, jak organizace pracuje, a její možné plány.“

„Owen byl členem kabaly celou dobu?“ zeptala se Elizabeth. „Ten, kvůli kterému tě sem poslali, abys ho našel?“

„Správně,“ přikývl Jake. „Podle jeho zápisků ho kabala najala před rokem a půl. Jeho první větší úkol bylo převzít Glazebrook. Věděli, že takovou věc může udělat jen někdo, kdo se těší Archerově důvěře.“

Archer se zašklebil. „Což tak určitě bylo. Skoro zatracených třicet pět let. Stále je těžké uvěřit, že on byl ten špatný.“

„Shipley přišel s dechberoucí taktikou,“ pokračoval Jake. „Mezi jinými věcmi mu jeho nadřízení slíbili, že úspěch mu umožní postoupit v organizaci na vyšší úroveň.“

„Proč chtěla sakra kabala mou společnost?“ zavrčel Archer.

„Jedno slovo,“ řekl Jake. „Peníze. Spoustu peněz. Glazebrook je jako obrovská dojná kráva. Jak jsem už říkal Clare, tvá společnost má další nesporné výhody. Je to soukromě vlastněná firma. Neexistují žádní akcionáři nebo správní rada, která by kladla otázky, kdyby peníze proudily na tajné projekty kabaly.“

Clare nakrčila nos. „Definuj ‚tajné projekty‘.“

Jake na ni pohlédl. „Shipley o nich nic nevěděl. Ale Fallon věří, že nová kabala se právě nachází v akviziční fázi a nejspíš se snaží ovládnout množství soukromě vlastněných společností. Myslí si, že si vytváří silnou finanční základu, která pak bude vytvářet spolehlivý přísun peněz několik dalších let.“

Elizabeth se zamračila. „Kabala se tedy snaží vydělat peníze? Proto přece nemuseli zakládat tajný spolek a zabíjet lidi. K tomu potřebují jenom obchodní licenci.“

„Není to tak jednoduché, když se snažíte dát dohromady obchodní impérium, které bude přinášet nepřetržitý tok příjmů, využitých na financování tajného parafarmaceutického výzkumu,“ prohlásil Jake.

Všichni na něj zírali s otevřenými pusami.

Archer potichu zapískal. „Sakra. Tihle chlapíci nechťejí jenom znovu vytvořit zakladatelovu formuli. Oni plánují, že ji začnou vyrábět ve velkém.“

Myra se zamračila. „Není to jen Společnost arkány, která by měla pochybovat o tom nedovoleném, laboratorním, nekontrolovaném

farmaceutickém výzkumu. Federálové by se pustli do nové kabaly ve zlomku vteřiny, kdyby se o ní dozvěděli.“

„Ať už se na to koukám jakkoli, kabala má spoustu dobrých důvodů proč své impérium držet pod pokličkou,“ souhlasil Jake.

Archer se zhluboka nadechl. „Myslel jsem, že byl Owen můj přítel. K čertu, po tom všem, čím jsme spolu prošli.“

„Jeho vztek na tebe začal před lety,“ řekl Jake tiše. „Fallon to také objevil v deníku.“

„Co jsem sakra kdy Owenovi udělal, kromě toho, že jsem mu pomohl vydělat spoustu peněz?“ ptal se Archer.

Clare chvíli čekala, že někdo nahlas vysloví to, co bylo očividné.

„Přebral jsi mu děvče,“ řekla. „Mamka mi vyprávěla celý příběh o tom, jak se Owen snažil přesvědčit Myru, aby se za něho provdala. Ale Myra si místo něho vybrala tebe.“

Nastala krátká, překvapená pauza. Všichni pohlédli znovu na Myru.

„Nikdy jsem nebyla do Owena zamilovaná a on nikdy nemiloval mě,“ prohlásila rázně. „Ne doopravdy. Byl jen zamilovaný do představit oženit se se senátorovou dceru. Chtěl styky a životní styl, který si myslel, že mu poskytnu. Věděla jsem to od začátku.“

„Tak proč ses s ním k sakru scházela?“ ptal se Archer dopáleně.

Myra zvedla obočí. „Aby sis sedl na zadek a všiml si mě, samozřejmě. Tehdy bylo nesnadné získat tvou pozornost, Archere Glazebrooku. Byl jsi příliš zaměstnaný budováním své drahocenné společnosti.“

Na okamžik si Clare pomyslela, že začne Archer řvát. Pak je všechny překvapil pořádně šibalským uchechtnutím.

„Už jsem to jednou říkal a řeknu to znovu.“ Archer se zaklonil na židli a zahákl si palce za pás svých džin. Vypadal domýšlivě a spokojeně. Také vypadal jako muž až po uši zamilovaný do své ženy. „S touhle ženou nikdy nehrajte karty.“

Clare mohla přísahat, že Myra zčervenala.

Jake si odkašlal. „Vraťme se k Shipleymu. Jeho zášť vůči tobě mohla začít, když nedostal dívku, kterou chtěl, byla ale přiživována vědomím, že právě ty jsi stál za obrovským úspěchem Glazebrooku. Zároveň toužil po tom, co mu mohl dát úspěch společnosti.“

„Peníze, styky a určitý stupeň moci,“ vypočítávala Clare.

Archer zavrtěl hlavou. „Měl všechno, ale očividně mu to nestačilo.“

„Ne,“ zavrtěl Jake hlavou. „Jeho závist se s přibývajícími lety zvětšovala. V krátkosti, když ho kabala identifikovala jako potenciálního člena, byl víceméně připravený skočit po první příležitosti, nejen aby se pomstil, ale aby získal větší talent než ty. Kabala mu poskytla variantu formule geneticky navrženou právě pro něho, spolu se slibem postupu v rámci organizace. Musel jim jenom naservírovat Glazebrook na stříbrném podnose.“

Clare upila trochu čaje. „A co ostatní? Jak Shipley našel Brada McAllistera a Valerii, mamku z pekla?“

„Shipley se rozhodl, že nejjednodušší cesta, jak získat Glazebrook, je podpořit svatbu s Elizabeth, která by zajistila, že její manžel dostane podíl na společnosti, kdyby Archer příhodně zemřel. Shipleymu je samozřejmě šedesát,“ pokračoval Jake. „Věděl, že neexistuje šance, že by se mohl stát Elizabethiným manželem.“

„Proboha to ne,“ odmítla Myra. „Je pro ni moc starý.“

„To rozhodně.“ Elizabeth se zašklebila. „Je pro mě, nebo spíš pro mě byl jako strýček.“

„Shipley vypracoval své plány a pak kontaktoval svého nadřízeného v kabale,“ pokračoval Jake. „Vše záviselo na tom, že přivede do Glazebrooku někoho, kdo vypadá jako ideální manžel. Takový muž musel být schopný úspěšně se Elizabeth dvořit a získat souhlas její rodiny. Kabala pomohla Shipleymu najít podvodníka světové úrovně, Brada McAllistera.“

„Který nejenže skvěle vypadal a byl šarmantní a chytrý, ale byl také silný hypnotizér,“ doplnila ho Clare. „Vsadím se, že pokud šlo o Shipleyho, tohle byla jeho největší výhoda. Kdyby šarm neúčinkoval, Brad mohl vždycky využít svého talentu, aby všechny ošálil.“

„Co Owen Bradovi nabídl, aby ho přesvědčil k risku a zatáhl ho do spiknutí?“ zeptala se Myra.

„Podle deníku nepřesvědčil Brada McAllistera Shipley se svou nabídkou,“ řekl Jake. „Přesvědčila ho nabídka kabaly.“

„Mám to,“ vykřikla Elizabeth. „Kabala mu nabídla to samé jako Owenovi. Moc a vysoké postavení v organizaci.“

„A jeho vlastní geneticky upravenou zásobu drogy zvyšující paranormální schopnosti,“ doplnil ji Jake. „Deník naznačuje, že Brad McAllister byl hypnotizér osmého stupně, než začal brát drogy. Ať už mu dala kabala cokoli, jeho schopnosti okamžitě vyletěly vzhůru.“

Elizabeth si povzddechla. „Proto dokázal se všemi tak mistrně manipulovat.“

„Se všemi kromě Clare,“ prohlásil Archer pyšně.

Myra se usmála. „Ano, se všemi kromě Clare. Díky bohu.“

Clare pocítila krátký hřejivý záchvěv. Musela popadnout kapesník a otřít si vlhkost z očí. Když vzhledla, mrkajíc, uviděla, že ji Jake pozoruje s pobaveným výrazem.

„Byl to Bradův nápad, aby si Shipley vzal Valerii,“ vyprávěl Jake dál. „Byl to perfektní způsob, jak Brada představit ve vašich společenských kruzích ve Stone Canyon. Jaké lepší doporučení mohl nápadník mít, než že byl synem manželky tvého nejlepšího přítele, Archere?“

Archer se zachmuřil. „Nechal jsem McAllistera prověřit ze všech možných stran. V členské databázi nebylo nic, co by naznačovalo, že není tím, za koho se vydává. K čertu, McAllister z toho nejenže vyšel čistě, ale arkanyseznamka.com tvrdila, že je pro Elizabeth ten pravý.“

Jake se zabořil ještě hlouběji do židle. „Podle Fallona je tohle ten nejzapeklitější kousek. Myslí si, že se kabala nabourala do genealogických záznamů Společnosti a do arkanyseznamka.com a že může měnit záznamy.“

Archer pomalu vydechl. „To bude pro Jones a spol. problém.“

„A hodně velký,“ souhlasil Jake.

„Jedné věci nerozumím,“ řekl Archer. „Proč Owen své plány nezastavil, když byl Brad zavražděn? Proč stále doufal, že je skuteční?“

„Neměl jinou možnost než přijít s novým plánem,“ odvětil Jake. „Kabaly tradičně netolerují selhání. Upravený plán vyžadoval několik dalších vražd, jmenovitě Valeriinu, Kimberleyinu, moji a Clařinu, ale už byl v té době tak zoufalý, nebo možná šílený, že to riziko podstoupil.“

„Mohu vám říct, že ta droga, kterou mu kabala dala, fungovala,“ vyprskl Archer příkře. „Dříve neměl v rukávu schované ty svoje zkratovací triky. Nemohl je přede mnou celé ty roky skrývat. K čertu, byl jenom průměrný psychotronik s talentem na taktiky.“

„Fallon s tebou souhlasí,“ přikývl Jake. „Je jasné, že nová kabala už má fungující laboratoře.“

Archer vypadal zamyšleně. „Owen to vždycky zatraceně uměl s loveckými puškami. Předpokládám, že to byl on, kdo se tě snažil dostat ten den na starém ranči?“

„Správně,“ řekl Jake. „Sledoval mě, když jsem odjel ten den z kanceláří Glazebrooku. Byl to zoufalý, preventivní pokus se mě zbavit. Když neuspěl, vrátil se zpátky k rýsovacímu prknu a vymyslel místo toho plán s párou.“

„Jak bizarní,“ vydechla Myra.

„Jo,“ odvětil Jake. „Tak bizarní, že by mě nepřekvapilo, kdyby droga na podporu jeho schopností ovlivnila racionální stránku jeho mysli.“

Archer zkroutil obočí. „Jak k čertu věděl, že půjdeš prohledat jeho dům tu noc, když ses vrátil z Tucsonu?“

„Nevěděl,“ namítl Jake. „Ale sledoval můj dům a čekal na příležitost unést mě a Clare do lázní. Viděl mě odjíždět, zrovna když se na nás chystal. Pak mě sledoval.“

„Rovnou zpátky do svého domu,“ prohlásila Elizabeth. „Kde tě zlikvidoval svým paranormálním útokem.“

„Ocenil bych, kdybyste se o tom příběhu příliš nešířili,“ ozval se Jake. „Nemyslím si, že by to prospělo mému obchodu.“

Elizabeth se zahihňala. „Nedělej si starosti. Kdopak by nám, kromě lidí z Jones a spol., uvěřil, kdybychom mu vyprávěli, že Owen Shipley byl psychopat zatažený do tajemné kabaly soustředěné na budování tajných laboratoří, které by vytvářely nové verze starobylé alchymistické formule?“

Myra se otrásla. „Ani nikomu ze Stone Canyonu to nemůžeme říct. Požádali by nás, abychom zrušili naše členství v klubu, a já bych nejspíš musela odstoupit ze všech výborů. Ujišťuji tě, že by nikdo nechtěl osobu, která bere vážně kabaly a alchymistické formule, za prezidenta správní rady Umělecké akademie.“

Archer se neočekávaně naklonil, překvapuje všechny ostatní.

„K čertu,“ vykřikl, „ty injekce, které si Owen píchal. Vsadím se, že to byl ten parazlepšovač.“

„Jaké injekce?“ zeptal se Jake.

„Když jsem byl s ním, musel si dát Owen párkrát injekci,“ vysvětlil Archer. „Naposledy to bylo v den Valeriiny smrti. Tvrdil mi, že jde o lék na nějaký jeho neurologický problém. Říkal, že nechce, aby o tom někdo věděl, protože si chtěl udržet tvář.“

Jake bubnoval prsty na stole. „Zajímalo by mě, jestli ještě něco zbylo v Shipleyho domě. Fallon by dal cokoliv, aby tuhle věcičku dostal do rukou a mohl ji otestovat.“

„Lednička,“ řekla Myra pomalu.

„O čem to mluvíš, mami?“ zeptala se Elizabeth. „Asi před týdnem jsem byla jedno odpoledne navštívit Valerii,“ vyprávěla Myra. „Owen mě o to požádal. Předpokládám, že se snažil dokázat, že Valerie nutně potřebuje do léčebny.“

„Co se stalo?“ zeptala se Clare.

„Valerie byla jako obvykle opilá,“ pokračovala Myra. „Nabídla mi koktejl, ale odmítla jsem. Říkala, že v ledničce v kuchyni je čerstvý ledový čaj, a vyzvala mě, ať si posloužím. Takže jsem to udělala.“

Archer na ni tázavě hleděl. „Co nám naznačuješ, miláčku?“

„Úplně vzadu na horní polici byla uložená skleněná lahvička. Vypadala jako normální sklenička s léky, ale vzpomínám si, že jsem si pomyslela, že je zvláštní, že na ní není žádné označení. Víte, jak pečlivě lékární lahvičky označují.“

Jake vyskočil na nohy, očekáváním se roztrásl. „Droga musí vyžadovat chlazení. To může poskytnout jen pár míst v domě. Sakra. Musím se tam dostat dřív, než policii napadne prohledat kuchyň.“

Nikdo se netvářil nadšeně, když ho uviděli přijíždět k Shipleyho domu, ale pustili ho dovnitř. „Asi vám to dlužíme,“ řekl detektiv, který měl vše na starosti. „A jste profík. Víte dost, abyste nezničil důkazy. Ne že bychom tady zjistili něco důležitého.“

Jake vešel do kuchyně. Nikdo jiný v místnosti nebyl. Otevřel ledničku. Neoznačená lahvička s průsvitnou tekutinou stále čekala na nejvyšší polici.

Strčil si skleničku do kapsy a pomalu se vydal ke vchodovým dveřím. Venku stál muž a snažil se získat přístup do domu.

„Jmenuji se Taylor,“ řekl cizinec. Zněl nabroušeně. „Jsem reportér z Phoenixu.“

„Promiňte, pane Taylore, dovnitř nesmí žádný tisk,“ odvětil mladý strážník pevně.

„Podívejte, můj editor bude vážně našťvaný, jestli pro něj nebudu mít tenhle příběh,“ snažil se Taylor. „Nechte mě se tu porozhlédnout.“

Jakeovy lovecké smysly se probudily. Taylor doslova vibroval napětím. Rozhodně to nebyl typický otrlý „co vidím to napíšu“ reportér. *Smysly začaly pracovat.*

„Omluvte mě,“ Jake prošel kolem Taylora a policisty.

Taylor se najednou otočil, oči potemnělé náhlým podezřením. „Kdo jste?“

„Rodinný známý,“ odvětil Jake nenuceně. Clare měla pravdu. Uměl opravdu dobře zahalovat pravdu do lží.

Došel k autu a nastoupil. Taylor po něm hodil posledním znepokojeným pohledem a pak pokračoval ve svém naléhání na policistu.

Jake sáhl do své přihrádky na přístrojové desce, vytáhl malý digitální fotoaparát a reportéra si vyfotil.

Možná o nic nejde, pomyslel si. Ale pošle fotku Fallonovi, až se dostane domů. To nemůže uškodit.

Když o chvíli později nahrál fotku do svého počítače, uvědomil si, že udělal velice hezký obrázek. Taylorovy rysy byly jasně viditelné. Fallon by ho měl identifikovat poměrně snadno.

Dlouho si fotku prohlížel a došel k závěru, že se u Shipleyho domu nemýlil. Lovec v něm vycítil v Taylorovi více než napětí. Vycítil v něm strach.

Zvedl telefon a vytočil známé číslo.

„Co pro mě máš?“ zeptal se Fallon.

„Myslím, že kabala někoho vyslala, aby přinesl zbytky drogy, kterou si Shipley bral. Ten chlapík si říkal Taylor. Tvrdil, že je reportér. Mám pro tebe jeho fotku.“

„A co ta droga?“ zeptal se Fallon naléhavě.

„Tu mám taky.“

„Teď sis právě zasloužil ten nafouklý konzultantský honorář, který Jones a spol. účtuješ.“

O dva dny později...

„Owen Shipley byl hospitalizován v psychiatrické léčebně na pozorování?“ Clare odložila ranní vydání novin a pohlédla na Jakea, který zrovna zavěsil telefon.

„Včera ho poslali do jedné za Phoenixem.“ Jake položil telefon na linku a vrátil se zpátky k obracení kukuřičných omelet na plotně. „Fallon říká, že místní úřady usoudily, že ztratil nervy. Zřejmě blábolí nesmysly a každou hodinou se to zhoršuje. Nikdo nečeká, že by ho prohlásili za schopného stanout před soudem.“

„Co si Osel myslí, že se stalo doopravdy?“

„Fallon říká, že počáteční testy drogy, kterou jsem vzal v Shipleyho ledniče, naznačují, že je velmi silná, ale že její účinky jsou pouze krátkodobé. Má podezření, že pokud nastane přestávka v užívání, mohou přijít ničivé následky. Myslí si, že Shipley začal propadat šílenství, když přestal drogu náhle užívat. Buď jde o vedlejší účinek drogy, nebo laboratorní technici kabaly takhle drogu navrhli, aby minimalizovali škody, které by mohl napáchat člen jejich spiknutí, kdyby se dostal do vazby.“

Otřásla se. „Povídej mi něco o bezcitnosti.“

„Je to ale účinné. Ovládním drogy mohou ovládat své lidi.“ Jake přesunul omelety z plotny a rozdělil je na dva talíře. „Takhle si nebudou muset dělat starosti, že by nějaký člen kabaly poskytl policistům nebo Jones a spol. příliš mnoho informací.“

„Organizace opravdu umí po sobě zamést stopy, že?“

„Vypadá to tak. Jones a spol. bude mít v nejbližší budoucnosti spoustu práce.“

Clare o tom přemýšlela, zatímco vidličkou krájela omeletu na malé kousky. „Možná budou potřebovat nějaké příležitostné odborníky, *velmi drahé* konzultantské služby lovce a lidského detektoru lži.“

Jake se usmál. „Určitě jsem se už minimálně jednou zmínil, že se mi tvé nápady líbí.“

Cítěla, že z postele vstal před úsvitem. Malé záblesky jejích smyslů jí prozradily, že Jake používá svůj lovecký talent, aby ji neprobudil. Usmála se pro sebe. Mohl být nenápadný, jak chtěl. Ona ale bude vždycky vědět, kdy je vedle ní a kdy není.

Dala mu pár minut, aby sebral džíny a opustil pokoj. Prošel chodbou do kuchyně. Nejspíš šel uvařit ranní čaj. Vypadalo to jako dobrý nápad.

Dala mu nějaký čas, aby dal vařit vodu. Pak odhodila přikrývky stranou a vstala z postele. Bílý župan visel na háčku v koupelně. Oblékla si ho, utáhla pásek a párkrát si pročísla vlasy hřebenem.

Když dorazila do kuchyně, uviděla konvici čerstvě uvařeného čaje na lince. Nalila si plný hrníček a vychutnávala lahodné aroma čistého zeleného čaje.

Jakeův počítač byl puštěný a škodolibě zářil na kuchyňském stole. Přemýšlela, po čem v tuhle hodinu pátrá.

Posuvné skleněné dveře byly otevřené a dovnitř proudil osvěžující vzduch a fantastické světlo začínajícího úsvitu. Na poušti neexistovalo ráno, pomyslela si. Ucítila nápor citů. Možná to byl ještě důsledek jejich večerního milování.

Jakea viděla stát na druhé straně bazénu na okraji nádvoří. Sledoval tři kojoty s hrníčkem v ruce.

Vydala se přes kuchyň, aby se k němu přidala a vychutnala výjimečnou část dne.

Když procházela kolem stolu, zachytila pohledem příliš známé logo na zářící obrazovce počítače. Trhla sebou a náhle se zastavila.

Vítejte zpět v arkanyseznamka.com, Jakeu Saltere Jonesi. Blahopřejeme, máme pro vás partnera! Prosím, klikněte na následující odkaz a prohlédněte si profil ženy, která k vám dokonale pasuje.

Při pohledu na obrazovku se trochu zapotácěla. Tohle byly dvě pohromy najednou. Zaprvé se musela vypořádat s šokem nad Jakeovým opravdovým příjmením. Na světě existovala spousta

Jonesů, ale když přišlo na členy Společnosti arkány, jméno znamenalo vždy jen to jediné. Vzhledem k jeho silnému talentu lovce zřejmě nešlo o shodu náhod. Bylo vysoce pravděpodobné, že Jake byl přímým potomkem Sylvestera Jonese, zakladatele Společnosti.

Není divu, že skrýval své skutečné příjmení, zatímco pracoval tajně ve Stone Canyonu, pomyslela si. Proč ji ale nechal zjistit pravdu tímhle podivným způsobem?

Protože nevěděl, jak jí říct, že mu arkanyseznamka.com našla novou partnerku, pomyslela si. Po jejich včerejším vášnivém milování jí nedokázal oznámit nové zprávy.

Ztrácela ho kvůli nějaké neznámé ženě, kterou pro něho vyšťourali dohazovači z nějakých ztracených počítačových souborů. To nebylo správné. Nebylo to spravedlivé. S Jakeem pro sebe byli stvoření. Ideálně. Určitě to věděl i on.

Nedokázala poznat paranormální vibrace elektronické lži, ale byla si ztraceně jistá, že arkanyseznamka.com lže.

Její tělo zachvátila panika, podnítila všechny její smysly. Bojovat nebo utéct.

Jejím prvním instinktem bylo utéct. *Uteč z tohoto místa. Zachraň se. Nemůžeš v tomhle románku pokračovat, když teď víš, že mu našli někoho jiného. Jestli tady zůstaneš, zlomí ti to navždycky srdce. Sbal se. Ted'. Kde jsou klíčky od auta? Utíkej. Schovej se.*

Psychické reflexy, které si během let vybudovala, zapadly opožděně na své místo a zahradily příval bezbřehé paniky. *Bojuj. Dokážeš to. Nadechni se. Musíš to zkusit. Nebudeš utíkat. Rozhodně ne hned. Tohle stojí za boj.*

Odtřhla svou pozornost od krutých slov na obrazovce počítače. Jake byl stále venku na okraji svého teritoria. Stál k ní otočen zády.

Jestli utečeš, nezbude ti žádná naděje. Chceš ho? Tak o něho bojuj.

Žilami se jí rozproudilo horko z nadcházejícího boje. Prošla otevřenými dveřmi, obešla bazén a zastavila se na okraji nádvoří.

„Ti hloupí dohazovači z arkanyseznamka.com se mýlí,“ oznámila mu.

Neuvědomila si, že mluví tak nahlas, dokud nezahlédla tři kojoty, kteří se otočili, aby na ni viděli, uši nehybně vztyčené. Jake se také otočil, i když mnohem uvolněněji. Čtyři páry pozorných, inteligentních očí na ni zíraly. Zřejmě se snažili vypočítat, jestli je nebo není kořist.

„Ne,“ řekla kojotům. „V případě, že byste byli tak pomalí a ještě to nevěděli, nejsem vaše snídane.“

Jake se pousmál. „Ale chutnáš skvěle.“

Dovádivý humor ji rozzuřil. Vykročila prudce k němu a zastavila se jen dva kroky před ním.

„Neopovažuj se se mnou takhle mluvit.“ Automaticky si začala dávat ruce v bok, ale pak si uvědomila, že tentokrát to nepůjde, protože stále držela hrníček. „Ne po tom, co jsem viděla na tvém počítači.“

Pobavení z jeho výrazu vyprchalo. „Co jsi přesně viděla?“

„Lidé z arkanyseznamka.com tvrdí, že ti našli ideální partnerku.“

„Jo?“

„Lžou.“

Paranormální energie nebyla lidským okem viditelná, ale přísahala by, že se kolem nich začal vzduch najednou chvět. Cítila mocné vlny pulzující neviditelně v atmosféře.

„Jsi si tím jistá?“ zeptal se.

„Ach, ano.“ Přiblížila se ještě o jeden krok. „Jsem si naprosto jistá, že se pletou.“

„Proč?“

„Protože ty patříš ke mně, proto.“ Udělala gesto volnou rukou. „Jsme pro sebe jako stvoření. Miluju tě. Proč potřebuješ arkanyseznamka.com? Co má ta žena, kterou ti našli, a já ne?“

Nebezpečná energie, jež kolem něho vířila, se změnila se zneklidňující příkrostití do smyslné touhy. „Zajímavá otázka,“ prohlásil.

„Odpověď zní nic. Nemá absolutně nic, co bych já neměla. Ani se neobtěžuj domluvit si s ní schůzku, protože bychom tam byli tři, a já si nemyslím, že se bude cítit příjemně, až si se mnou bude muset promluvit, co myslíš?“

„Nevím,“ odvětil. „Určitě by to byla neobvyklá první schůzka.“

„Přestaň s těmi rádoby vtipnými odpověďmi. Mluvím smrtelně vážně, Jakeu Saltere Jonesi.“ V koutcích úst mu zacukalo. V očích se mu rozhořelo teplo. „O mně?“

„O tobě. A o mně. Jsme perfektní pár. Copak to nevidíš?“

„Ano.“

„Navíc ti parchanti z arkanyseznamka.com ti nenajdou nikoho, kdo by tě miloval víc než já.“

„Dobře, když to říkáš.“ Zarazila se. „Ty se mi vysmíváš.“

„Ne. Opravdu. Nevysmívám se ti.“

„Lháři.“ Do očí jí vstoupily slzy vzteku a bezmoci. Zabodla mu do hrudi ukazováček. „Proč se mi vysmíváš?“

„Pojďme dovnitř.“ Vzal ji za paži. „Vysvětlím ti to.“

Vedl ji zpátky do kuchyně a zastavil se u stolu, kde ta strašná zpráva z arkanyseznamka.com stále zářila s děsivou radostí.

Jake klikl na odkaz, který mu měl poskytnout profil jeho dokonalé partnerky. Sledovala, žaludek sevřený, strach v srdci, jak naskočila obrazovka s informacemi a fotografií. Fotka byla neuvěřitelně známá.

Jméno: Clare Lancasterová

*Stupeň paranormálních schopností: Deset**

Popis: Extrémní citlivost na proměnlivou parapsychologickou energii vytvářenou těmi, kteří se úmyslně vytáčejí anebo lžou.

Clare přestala číst. „To jsem já.“

„Zdálo se mi, že jste si podobné.“ Jake pozoroval fotku na obrazovce se spokojeným výrazem. „Krásný obrázek. Líbí se mi, jak máš vlasy. A ledový princeznovský pohled je úžasný. Jako bys říkala ‚dotkni se mě, jestli si troufneš‘. Myslím, že mi stoupá puls.“

„Kde vzali mou fotku?“ vyštěkla. „Fotili mě minulý rok pro výroční zprávu Draperovy nadace. Nikdy jsem ji do arkanyseznamka.com neposlala.“

„Nebylo těžké ji najít. Jen jsem si prohlédl výroční zprávu online.“

„Ty jsi ji poslal do arkanyseznamka.com?“

„Jistě.“ Nalil si druhý šálek čaje. „Řekl jsem Fallonovi Jonesovi, aby požádal jednoho ze svých techniků, aby vyhrabal tvou starou registraci, kterou jsi vyplnila na arkanyseznamka.com před několika lety. Fallon mi toho dost dluží.“

Byla omráčená. „Ale já jsem svou registraci zrušila.“

„Když už je něco online, nikdy to úplně nezmizí. Vždycky to tam někde je.“

„A počítač nás dal dohromady?“

„Vypadá to tak.“

„Dobrý bože.“ Pomalu se posadila, neschopná odtrhnout své oči od obrazovky. „Nechápu to. Udělal jsi to proto, abys zjistil, jestli se k sobě hodíme?“

„Ne,“ řekl Jake. „To už jsem věděl. Udělal jsem to, aby sis mohla být jistá. Vzhledem k tvým problémům s důvěrou a vůbec jsem si myslel, že potřebuješ nějaké objektivní potvrzení.“

Pravda rezonovala v každém jeho slově, oslnivá a krystalicky čistá. Až jí to bralo dech. Nevěděla, jestli má brečet, nebo se smát. Zakryla si tvář rukama a udělala obojí.

„Hej,“ zvolal Jake úzkostlivě. Dotkl se jejího ramene. „Jsi v pořádku? Nechtěl jsem tě rozplakat. Sakra. To bylo to poslední, co jsem chtěl.“

Zvedla hlavu. Slzy jí stékaly po tvářích, ale přesto se smála. „Když jsem zjistila, že ti našli partnerku, chtěla jsem chytit ty zatracené dohazovače oběma rukama za jejich malé vychrtlé krky a stisknout.“

„To jsem pochopil,“ přikývl Jake. Vypadal potěšené i uklidněné.

„Ted’ si samozřejmě uvědomuju, že jsem měla chytit pod krkem tebe, i když tvůj krk není vychrtlý. Avšak –“

„Když na tom trváš. Pokud máš ale náladu na tisknutí, možná bys mohla zvážit chycení mě oběma rukama za jinou část mého těla.“

„Jsi naprosto nemožný.“

„Možná. Ale miluju tě, Clare.“

Znovu se kolem nich zatřepotala čistá, stříbřitá energie pravdy.

Rychle vstala. „Tolik tě miluju.“

Jeho paže ji objaly, hřejivé, pevné, silné. Sem patřím, pomyslela si. Toto byl její pravý partner.

„K tvému příjmení,“ začala. „Mohu předpokládat, že nejde o shodu náhod? Jsi jeden z těch Jonesů?“

„Obávám se, že ano.“

„A Osel Fallon Jones?“

„Bratranec. Mám jich hodně.“

„Rodina, hmm?“ Pomalu se usmála. „V tom případě rozhodně zčtyřnásobíme náš konzultantský honorář, kdykoliv budeme pracovat pro Jones a spol.“

Jake se rozesmál. „Nechám vyjednávání na tobě.“

Chtl ji políbit. Položila svůj prst na jeho ústa.

„Ještě jedna věc,“ pronesla.

„Ano?“

Odtáhla prst z jeho rtů. „Co bys dělal, kdyby nás ti chlápci z arkanyseznamka.com nedali dohromady?“

„Žádný problém. Zavola bych Fallonovi a řekl mu, že potřebuju, aby se jeden z jeho techniků naboural do arkanyseznamka.com databáze a udělal pár změn v našich profilech.“

„Vytvořil bys obrovskou lež, jen abys mě přesvědčil, abych si tě vzala?“

„Okamžitě.“

Usmála se. Láska jí zaplavila, žhavá, sladká a pravá. „Správná odpověď, Jonesi.“